

Giới thiệu [Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh

Truyện [Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh của tác giả Diệp Lam Song nói về một cô gái lạc quan, yêu đời, vui vẻ, mạnh mẽ, thông minh, giỏi võ, có tài nấu ăn, biết nhảy hiphop. Và một chàng ấm áp, quan tâm người khác (theo kiểu âm thầm lặng lẽ), học bá, là thành viên nhóm TFBOYS, vũ đạo tốt.

Cùng một số nhân vật khác đã tạo nên một câu chuyện cực kỳ hay và hấp dẫn với các bạn trẻ, một câu chuyện vui vẻ và nhí nhảnh làm cho chúng ta một cảm giác thoải mái và các nhân vật trong truyện rất đáng yêu.

Mời các bạn đón đọc nhé.

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

“Mùa thu đến, tiết trời mát mẻ và se se lạnh, tại An gia đã chào đón một thiên thần nhỏ chào đời. Ai cũng vui mừng. Họ nâng lưu, thương yêu bé hết mực. Thấm thoát đã 15 năm, đứa trẻ này giờ đã lớn khôn, xinh đẹp, có điều nó rất nghịch ngợm, ghét rất nhiều phép tắc của con gái kiểu như: Con gái phải thuộc tam tông tứ đức. Phải có Công, Dung, Ngôn, Hạnh, rồi nữ công gia chánh. Ba mẹ nó cho đi học múa nhưng nó không học thay vào đó là học võ và nhảy hiphop. Mua cho nó váy đẹp nó không mặc, toàn mặc quần mặc áo. Mua cho bao nhiêu mỹ phẩm, kem dưỡng da thì không chịu bôi, toàn bỏ xó để hết hạn. Ba mẹ nó mắng nó rất nhiều mà nó đâu có chừa. Đặc biệt nó thông minh nhưng thành tích học tập thì tệ kinh khủng”

- An Nhiên, lại đây ta bảo_ Ba nó kêu
- Dạ, con đã bay đến_ Nó cười
- Ta sẽ cho con đi du lịch, làm những điều con muốn_ Ba nó nghiêm túc nói
- Ayo, nhiệt độ thân nhiệt ba là 37 độ C, ba có bị ốm đầu đầu, rõ ràng có việc rồi, ba cứ nói thẳng, không phải vòng vo đâu ạ_ Nó bắt đầu lo lắng
- Có đến mức mặt con biến sắc thế đâu_ Ba nó cười “Chỉ là ba muốn kết quả học kì này của con tốt hơn thôi”
- Phù, làm con hết hồn, thế thôi hả ba, con về phòng đây

Về đến phòng, nó mơn man suy nghĩ về những điều ba nó nói, sau đó cầm mặt vào máy tính nghịch ngợm rồi nghe nhạc, nó nghe được một giọng rất trầm, ấm vang lên. Nó rất thích và quyết định điều tra tiểu sử của anh. Ngó ra 1 lúc.”Dịch Dương Thiên Ti. Trời ơi, học bá sao? Huy chương, bằng khen các loại này, ngưỡng mộ quá” Nó tìm thêm thông tin về anh, tìm ảnh, nghe nhạc của anh rồi từ lúc nào nó đã trở thành Thiên Chi Hạc không hay

Thời gian sau, trường nó thông báo rằng:”Trường sẽ chọn ra 3 bạn học sinh học tốt nhất để trao học bổng du học, năm nay trường ta sẽ giúp các em sang Trung Quốc học tập và toàn bộ chi phí đi lại học tập trường sẽ lo”

“OH MY GOD” học sinh xì xào bàn tán, nó sau khi nhận được tin thì ngay lập tức lao đầu vào học không cần biết trời đất ở đâu luôn. Thực sự nó rất ngưỡng mộ người con trai đó và muốn gặp anh 1 lần, với lại nó cũng muốn trải nghiệm cuộc sống ở môi trường mới. Tuy nó chăm học hơn hẳn nhưng vẫn giấu ba mẹ nó.

1 tháng sau, thành tích học tập của nó lên rất nhanh, ngay cả cô giáo cũng bất ngờ, từ học sinh đứng top 10 của trường từ dưới lên, nó đã cố gắng rất nhiều để đứng top 10 từ trên xuống, nó cũng bày tỏ nguyện vọng muốn dành học bổng với cô giáo. Cô đã động viên và khích lệ nó cố gắng vào top 3.

3 tháng sau

- Ba ơi nhìn nè_ Đưa bảng thành tích lên cho ba nó xem
- Chắc con lại đứng nhất trường từ dưới lên chứ gì_ Ba nó chán
- Ba nhìn kĩ coi, là nhất trường từ trên xuống mà_ Nó cười
- Nhất trường từ trên xuống, bình thường thôi, có gì đâu mà phải khoe. HẢ CÁI GÌ, CON NHẤT TRƯỜNG TỪ TRÊN XUỐNG_ Ba nó hét
- Ba à, con mắc bệnh yếu tim a
- An Nhiên, không phải ba đang mơ chứ?
- Đúng rồi, ba đang mơ ạ, ba có cần con cho ba ly nước lạnh để ba tỉnh không?_ Nó trêu

- Vậy là thật rồi! Hình như ba nghe đâu là top 3 trường được du học bên Trung Quốc hả?
- Dạ, thế nên con mới thông báo cho ba
- Con một mình qua đó liệu có được không? _ Ba nó lo
- Ba à, ba nghĩ con gái của ba nhiều tuổi rồi? Ba biết tính con mà, con không sao đâu
- Bao giờ đi con gái? _ Ba nó hỏi
- Mai ạ _ Nó hồn nhiên trả lời
- Sao nhanh thế? con đi sắp đồ đi
- Dạ xong hết rồi ạ, con dọn xong lâu rồi
- Bỏ tay con luôn

Hôm sau

- Đi cẩn thận nha con, qua bên đó là gọi về liền cho ba đó _ Ba nó nói
- Dạ

Bạn đang đọc truyện *[Tfboys] Có Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Sân bay Bắc Kinh

- WOA, CẢM GIÁC THẬT TUYỆT A _ Nó lao ra ngoài

Mọi thứ hoàn toàn quá mới mẻ trước mắt cô bé 16 tuổi. Người qua lại, tấp nập, ồn ào, huyền ảo. Chốn đô thị phồn hoa, cuộc sống sôi động và vội vã. Đứng tưởng như vậy là nó sẽ lo lắng, thích nghi không kịp, càng đông vui thế nó lại càng thích, càng cảm thấy thú vị.

- Nè nhóc, không mệt à, ngồi tận 4 tiếng rồi đó nha, mà mau đeo balo của nhóc vào đi, người ta đang mệt chết đây này _ Giọng ở đằng sau vang lên
- Chị Băng đưa balo cho em, chị mệt hả, hay chị về kí túc xá trước nhé, em đi chơi xú, địa chỉ đây _ Nói xong nó đưa tờ giấy ghi địa chỉ
- Nhóc tốt nhì, rồi, tí gặp nhau ở kí túc xá nha, bye em

Nó nhìn theo bóng chị nó cứ thế xa dần xa dần "YEAHHHHH, giờ có thể thoải mái đi chơi rồi"

Ngồi taxi đến 1 quán coffee nhỏ. Nơi này không lớn nhưng mang màu sắc cổ điển mà nó rất thích, vào quán uống cà phê và đọc sách, sau đó lại đi bộ ra công viên. Gió nhẹ thoảng qua như đang đùa với mái tóc của nó, rồi bọn trẻ con thì đang nô đùa với nhau. Nó nghĩ thầm "Trong lành thật đấy, khác rất nhiều so với ở Việt Nam, nhìn bọn trẻ kia, chúng đáng yêu quá đi, giống những thiên sứ nhỏ vậy" Mãi mê với suy nghĩ của mình, nó bị thức tỉnh bởi còi xe ô tô. Nhìn lên thấy một cậu bé, gương mặt hoảng sợ khi thấy xe ô tô to đang lao tới. Gần như theo phản xạ, nó lao đến, ôm chặt đứa trẻ đó trong lòng, ngã lăn vào lề đường. Nó cố gắng ngồi dậy

- Nhóc có sao không? _ Nó hỏi
- Em không sao ạ, tay chị chảy máu rồi kia _ Cậu bé lo lắng chỉ tay nó
- Vết thương nhỏ, không sao đâu nhóc _ Nó xoa đầu cậu bé đó
- Cảm ơn chị đã cứu em, sau này có cơ hội, em nhất định sẽ hậu tạ _ Cậu bé đó cười sau đó chạy đi
- Lại còn hậu tạ, hahaha, em đáng yêu quá đi _ Nó cười lớn

Sau đó, nó lại tiếp tục lang thang cho đến tối. Nói chung là chả có gì chơi nhưng thực lòng về kí túc xá lúc này cũng chán không kém. Nó vừa đi vừa nghe nhạc. Thay vì chọn đường đông người để đi thì nó lại chọn 1 con đường vắng vẻ, có ánh đèn và ít người qua lại. Nó đi rất thong thả, phải thời

đường này rất gần với kí túc xá của nó (có bản đồ trên điện thoại mà) bỗng nhiên từ 1 ngõ nhỏ lao ra đám thanh niên. Quần áo xộc xệch

- Lâu lắm mới có đứa con gái xinh như cô em đi vào đoạn đường này đây_ Tên thứ nhất nói

- Qua đây chơi với tụi anh đi cô bé_ Thăng thứ 2 cười gian xảo vừa nói

- Công nhận, tôi chỉ nghĩ mấy cái này chỉ có trong phim thôi chứ nhĩ, không ngờ hôm nay được nhìn tận mắt, quả là vinh dự, vinh dự_ Nó cười nhạt

- Cô em, ý gì đây?

- Ừm, để coi mấy người có cửa không đã_ Vừa dứt lời cô đã chạy đến chỗ bọn chúng, sử dụng cú đá trên không của taekwondo đá vào mặt bọn chúng, rồi Tiết Quyền Đạo, bọn kia có dao, có gậy nhưng tóm lại cũng chả làm gì được nó

- Aiyò, giang hồ kiểu gì thế, đánh ngu quá, 1 đứa con gái mà cũng không xử được_ Nó khinh bỉ Xong nó bỏ đi, nhưng mọi chuyện còn chưa kết thúc. Thăng cầm đầu cả đám đã cầm dao phi vào nó, chỉ tiếc là phi trượt trúng tay nó. Lúc này nó biết đánh bọn chúng giờ không được cô đã sử dụng hạ sách: CHẠY. Tên kia đuổi nó được quãng dài, còn nó thì xui xẻo va ngay vào người khác

- Tôi xin lỗi, tôi không cố ý_ Nó cúi đầu rồi chạy tiếp

- Khoan, tay cậu bị thương kia_ Cậu bé đó kéo tay nó lại

- Không được, Á Á Á Á, hấn tới kia_ Nó chỉ tay về trước

Người đó quay lại nhìn, một chút bất ngờ và sững sốt, cậu theo quán tính kéo tay cô chạy.....

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Người con trai đó kéo nó vào một góc nhỏ, ép sát vào tường, tay che miệng, ánh mắt hổ phách kiên định nhìn nó ra hiệu im lặng. Ngó ra ngoài quan sát, sau khi xác minh được lũ người kia đã đi mất, cậu mới an tâm thở phào mà ra ngoài

- Công nhận giống trong phim hành động thật đó. Một chết “Bảo Bảo” ta rồi. Nhất định lần tới sẽ rút kinh nghiệm không đi vào đoạn đường vắng này nữa. Cảm ơn cậu nhiều nha, không có cậu chắc tôi không thể toàn vẹn đứng đây rồi_ Nó làm cho một tràng, thở không ra hơi, nói tiếng Việt làm người con trai kia có phần không hiểu

- Sorry, I don't understand. Can you speak Chinese?_ Cậu hỏi lại

- Yes, I can. Xin lỗi, tôi không phải người Trung Quốc. Cảm ơn cậu nha. Mới ngày đầu tiên đặt chân đến đây mà xui quá (đoạn này tiếng Trung)_ Nó cười xòa, than thở

- Thì ra cậu là người ngoại quốc_ Người đó có vẻ đã nhận ra, quan sát và thấy cánh tay của nó đang rỉ máu.- Tay cậu bị thương kia, có sao không? Tôi có thể giúp băng nó lại

- À..hả?_ Nó ngạc nhiên, nhìn xuống mới nhớ lại vết thương khi nãy.- Vậy cũng được, cậu tốt quá, on này nhất định tôi sẽ trả vào một ngày không xa. Yên tâm, tôi nói nhưng chả bao giờ làm đâu_ Nó tit mắt vào, nói một câu rất ngớ ngẩn

- Cậu đúng là hài hước thật đấy_ Người con trai kia cũng đáp trả bằng giọng nói trầm, ấm áp

Cậu nhanh nhẹn xử lý vết thương đó. Cũng không quá sâu, dư sức với một con người hay bị chấn thương như chính cậu. Không khí lúc này rơi vào trạng thái yên lặng tới đáng sợ, chỉ còn nghe được tiếng lá cây xào xạc, tiếng gió ù ù bên tai và trong tình cảnh lúc này lại càng không thích hợp với một đứa con gái vốn lăm lăm, nói nhiều như nó. Nó mở lời

- Quên, cậu tên gì thế?

- Hà...tôi_ Cậu ngắc ngứ “ Phải làm sao đây? Cô bé này là người ngoại quốc, chắc không biết mình đâu. Cơ mà...Thôi kệ, hy vọng cậu ấy không kể lung tung” cân nhắc kĩ rồi cậu mới dám cất tiếng - Tôi là... Dịch Dương Thiên Ti

- Ồ, thì ra cậu là Tiểu Dương Dương, vui quá, vui quá, không ngờ kế hoạch của tôi đề ra mà ngày đầu tiên đã thành công mỹ mãn như vậy, vui quá, đã quá đi mất. Cậu là một học bá, ca sĩ, dance,..vv quá ngưỡng mộ, quá siêu luôn_ Nó reo mừng, pha chút tăng động. Khá đáng yêu

- Kế hoạch? Cậu là Tử Diệp Thảo sao? Hay là Thiên Chi Hạc? Tiểu Thang Viên hay Tiểu Bàng Giải?

- Tôi không biết. Thôi cảm ơn cậu nha, cũng muộn rồi tôi phải về đây, có duyên nhất định sẽ gặp lại. Bye bye

Vừa lao vào đến kí túc xá, tiếng chị Băng hét đã làm nó bị một con trăn động tình thần khá lớn

- Nè nhóc, đi đâu lâu thế, em có biết chị lo lắng không? em cứ vậy là từ nay trở đi chị sẽ không cho em đi 1 mình nữa đó

- Người già, đúng là người già, quần người ta đủ thứ chuyện trên đời_ Nó lẩm bẩm

- Em nói ai người già?_ Chị nó lườm

- Ở đây có mỗi chị em mình, em không nói chị thì nói ai_ Nó hồn nhiên

- Em được lắm, mà tay em bị sao thế?

- Em bị ngã thôi, không sao đâu, em đi nghỉ ngơi đây_ nó mệt mỏi

- Ừm nghỉ đi, mai còn phải làm thủ tục nhập học

Nói là đi ngủ chứ thực chất cũng có ngủ được đâu, trong đầu nó lúc này toàn hình ảnh của Tiểu Dương Dương, cô cười thầm "Cái gì mà lạnh lùng, cao lãnh chứ, mình thấy anh ấy rất ấm áp, rất quan tâm người khác, hèn chi mà bao nhiêu con gái chết mê chết mệt vì anh ấy là đúng rồi, mà ngày đầu tiên đến đây đã gặp được anh ấy rồi, thật là MAY MẮN QUÁ ĐI"

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Sáng hôm sau, bình minh lại lên, công việc lại tiếp tục diễn ra theo đúng trình tự của nó. Một vòng không bao giờ có thể kết thúc. Một mới??? Không hề, ấy vậy nhưng có rất nhiều điều mới mẻ đang đang tay chờ đón.

- Oáp, sáng rồi sao? Nhanh quá_ Tiểu Băng còn ngái ngủ, bật dậy, vươn người về phía trước đón nắng mai từ ô cửa sổ. Nhanh chóng vsen rồi chạy một mạch qua phòng An Nhiên

- Tiểu Nhiên à, dậy đi nhóc, sáng rồi còn phải làm thủ tục nhập học nữa...vv_ Sau khi nói một tràng giang đại hải vẫn không nghe thấy bất kì một tiếng động nào. - Nè, sao em không trả lời, AN NHIÊN_ Chị hét

- Mới sáng sớm, chị hét gì to thế_ An Nhiên lọ mọ trong bếp vọng ra. Chị giúp em chuẩn bị bữa sáng coi!

Chị Băng đơ ra một lúc, cái mặt ghệt ra

- Tiểu Nhiên, em dậy sớm thế?_ Chị Băng bất ngờ. -Hình như không giống tác phong thường ngày của em lắm

- Xời, có gì đâu, mau mau giúp em chuẩn bị đồ ăn sáng nào_ Nó giục

Ăn xong họ cùng nhau đến trường. Con đường này có phần khang trang hơn, rộng rãi hơn và ít rác thải hơn ở Việt. Nói thế chắc cũng hơi quá nhưng đúng vậy thật. Ở Việt lao công quét dọn khổ cực thế nào thì xong người đi đường lại bày ra, đúng là quá vô ý thức. Những hàng cây bên đường xanh ngắt, tươi trẻ giống với tâm hồn của cả hai người, vui vẻ và không mấy bận tâm tới sự đời nó như thế nào

- Đây, em học trường nào thế?

- Chị quan tâm em nhỉ, em học trường THPT Mai Khê

- Ồ, trường to quá, ngay trước mặt luôn này_ Chị Băng nói

- Đây giờ em với chị đang đi theo đường trên bản đồ dẫn đến trường thì đương nhiên phải đến trường rồi, đúng là ngốc, Người già đại ngốc

- Hôm nay chị hiền chị sẽ không xử em nữa, chị chỉ đánh em thôi_ Đuổi nhau quanh sân trường, kì thực thì đây là cơ hội tốt để đi tham quan nơi này, nó chạy rất nhanh, ngay lập tức cắt đuôi chị, nó đi quanh quanh và rồi.....Ruỳnh

- Tôi xin lỗi, xin lỗi rất nhiều_ Nó cúi đầu lia lịa rồi chuồn mất "Gi đây, từ ngày sang Trung tới giờ sao mình chỉ bận va vào người khác thế nhỉ"

- NÈ, TIỂU NHIÊN, EM LẠI PHÁ PHÁCH NỮA HẢ?_ Chị Băng hét

- Đầu có, em chị ngoan lắm, nó không làm chị mất mặt đâu_ Nó chu mỏ đáng yêu

- Rồi, chị tìm được phòng thầy hiệu trưởng rồi, đi theo chị nào

Hai chị em họ vừa đi vừa nói cười với nhau, vậy mà nó không hề biết người nó mới đụng phải chính là ân nhân cứu mạng nó.

- Em chào thầy_ Họ bước vào phòng, lễ phép chào hỏi

- Các em vào đi_ thầy tươi cười

- Thưa thầy, em xin phép ra ngoài_ Giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên và ngay lập tức được nó chú ý đến

- Ô, lại là cậu sao? HAHAAHA có duyên ghê nhỉ_ Hai người đồng thanh, nhìn nhau cười lớn

- Hai em biết nhau sao_ Thầy hiệu trưởng hỏi

- Dạ, cậu ấy là ân nhân cứu mạng em

- Ghê à nha_ Chị Băng nhìn nó

- Nè, đầu óc chị trở nên tầm tã từ khi nào ấy nhỉ?_ Nó lườm. Em là võ sĩ đai đen đấy, chị cẩn thận

- HAHAAHA, em hài thật đấy, vẫn không bằng chị, mãi mãi không bằng chị_ Chị nó vỗ ngực tự hào, một tay xoa đầu con tiểu nha đầu nghịch ngợm kia

Khi đó, người con trai bên cạnh cũng phải bật cười nhưng anh sẽ rất nhanh chóng lấy lại vẻ điềm đạm, cao lãnh mọi ngày.....

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

- Tiểu Thiên, em là hội trưởng hội học sinh, em dẫn bạn ấy đi làm thẻ học sinh đi_ Thầy hiệu trưởng ôn tồn bảo

- Dạ_ Nói xong cậu lạnh lùng nhìn An Nhiên. "Đi theo tôi"

- WOA, hội trưởng hội học sinh sao? Ngưỡng mộ quá, sau này có gì, tôi xin nhờ cả vào cậu_ Nó đùa

Ra khỏi phòng hiệu trưởng, cậu đi trước, nó và chị Băng theo sau, vẫn chỉ có 2 chị em nó ở đằng sau cười đùa, nó rất vui vẻ tuy không phải cô gái đẹp "Nghiêng nước nghiêng thành" nhưng cả người nó vẫn toát ra thứ gì đó rất thuần khiết, trong sáng nhất là mỗi khi nó nói đặc biệt là cười. Cả chị Băng cũng vậy, không quá đẹp nhưng chị luôn cho người ta có cảm giác rất mộc mạc, giản dị, mà vẫn có sức hút kì lạ. Hai chị em nó đi với nhau mà khiến bao nhiêu người nhìn vào bản tán. Dần dần, nó phát hiện hình như ai kia đi trước mặt này giờ không nói lời nào thì phải, nó buông một câu:

- Tên kia, tự kỉ à?

- Tôi không có tự kỉ_ Cậu nói, giọng lạnh tanh

- Nay, tôi có làm cậu giận không? Sao cậu không nói gì thế hả? Tính cậu cứ sáng nắng chiều mưa trưa âm ẩm thế tôi chịu sao được!_ Nó tuôn một tràng giang đại hải

- Cậu nói đủ chưa? Từ nãy đến giờ cậu có cho tôi nói đâu, cứ thao thao bất tuyệt_ Cậu lầm bầm. Thực chất cậu tỏ thái độ như vậy là vì muốn giữ khoảng cách để tránh gây ra những tin đồn tình cảm vớ vẩn, ảnh hưởng đến hình tượng của cậu cũng như cả nhóm TFBOYS. Cậu đang mải mê với suy nghĩ của mình, đột nhiên, đứa nào đó bên cạnh than:

- Tên mặt liệt, tên gốc, tên trung phân kia, đến nơi chưa? mồi hết chân "Bảo Bảo" ta rồi

- Nè, nói ai mặt liệt? Ai là trung phân? Ai là tên gốc hả? cậu là "Bảo Bảo" của ai?_ Cậu lườm nó

- Hơ đừng lườm tôi, tôi sợ, tôi chỉ nói bằng quơ thôi, là cậu tự nhận mình mặt liệt, tự nhận mình trung phân, tự nhận mình là tên gốc hả? HAHAAHA, NAM THÂN CHÂU Á TỰ NHẬN MÌNH LÀ TÊN NGỐC KIA..._ Nó hét lớn

- Cậu...cậu..._ Thiên Ti cứng họng

- Tôi hả?...Tôi sao nào?_ Nó tung tăng, chạy nhảy, chỉ tại cái tật không nhìn đường và rồi bị trượt chân ngã. "AIYA..đau quá"
- Aiyo, tôi quên mất không nói với cậu, chộc tức tôi là quả báo tức thời đó, HAHABA_ Cậu cười lớn
- Em có sao không Tiểu Nhiên? Ai bảo em đi không nhìn đường chỉ rồi giờ té đau_ Chị Băng ân cần hỏi thăm
- Em không sao, chỉ yên tâm đi, cái thói đi không nhìn đường của em sửa thể sửa nữa cũng chả sửa được đâu_ Nó mỉm cười
- Tên kia, đến nơi chưa, sao đi lâu thế?_ Nó hỏi
- Hỏi cẩn thận tôi trả lời, không là tôi dẫn cậu đi vòng vòng khu này luôn đó_ Cậu nói nhưng khuôn mặt không chút biểu cảm nào
- DỊCH DƯƠNG THIÊN TỈ SIU CẤP SOÁI CA, bao giờ đến nơi thế?_ Nó miễn cưỡng, nói giọng ngọt lịm
- Ặc, ghê quá, thà nghe giọng thường ngày của cậu còn hơn_ Cậu thì thầm
- Cái gì ghê hả? NÓI CHO TÔI BIẾT PHÒNG LÀM THE HỌC SINH Ở ĐÂU?_ Nó hét
- Bé bé cái miệng chút coi, ngay cạnh cậu đó_ Thiên Tỉ chỉ tay
- Trời ạ_ Nó té ngựa

Rồi nó vào trong làm thể, thể này làm 1 tuần sau sẽ có và thứ 2 của tuần đó cũng là ngày đầu tiên nó đi học. Mới có hôm đầu tiên đi nộp hồ sơ mà khổ sở thể này thì không biết trong năm học còn chuyện gì xảy ra nữa (đây là về phần nó), còn cậu, lần đầu cậu gặp một đứa con gái không điệu đà, không tỏ son chút phấn, dám nói với cậu những câu nói kiểu giao tiếp giữa những người bạn tốt với nhau chứ không phải nói chuyện giữa Idol và Fan: Cô bé này thực sự rất thú vị a~~

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Bình minh đã lên, ông mặt trời cũng bắt đầu chạy "sổ". Những tia nắng mai xuyên qua cửa sổ, nghịch ngợm trên gương mặt của nó khiến nó vô thức nheo mắt tỉnh dậy

- Ừm, đã sáng rồi sao? aiya, ngày đầu tiên đi học... Ừm mong chờ quá

Nó nhanh chóng nhảy khỏi giường, thu dọn đồ đạc, VSCN, ăn sáng chuẩn bị đi học. Vừa ra ngoài nó thấy chị Băng mặc đồng phục của trường nó, tóc được buộc cao gọn gàng cùng chiếc ba lô nhỏ xinh và giày thể thao khỏe khoắn, nó đứng hình vài giây rồi thốt lên một câu:

- OH MY GOD, người già, à không mỹ nữ nào đi lạc vào kí túc xá thể này?...vv
- Đang đùa chị hả nhóc con, mau lên còn đi học, mới sáng sớm đã thao thao bất tuyệt thế hả?_ Chị Băng đỏ mặt. À đúng rồi, em học sớm 1 năm nên sẽ học chung lớp với chị, đừng gọi chị là chị Băng, nghe kì lắm, gọi là Tiểu Băng được rồi nhé!
- Tuân lệnh_ Nó gơ tay chào kiểu quân đội. Cơ mà sao chị học chung trường với em thế? Chị cũng được học bổng à?
- Ừm, công nhận em quan tâm chị thật_ Chị Băng chép miệng
- Đương nhiên cái đấy khỏi nói à nha~~_ Nó cười, hồi đó nó lao đầu vào học nên không biết tin này là đúng rồi với lại khi đó, chị Băng cũng ở trường khác nên dĩ nhiên nó không biết
- Thôi được rồi, ta đi học thôi_ Hai người đồng thanh

Nắng sớm thật đẹp, học sinh xôn xao đến trường, trời xanh, nước xanh, cây xanh, tất cả đều hòa chung với nhau tạo nên bức tranh tuyệt đẹp. Hai cô gái thuần khiết tựa ngọc cùng nhau đến trường

- Hôm nay đúng là ngày đáng để nghỉ nhớ, ngày đầu sống tự lập sao lại hạnh phúc thế này, thoải mái quá_ Nó cười, dang rộng tay lao về phía trước

Nó và Tiểu Băng gặp được cô giáo chủ nhiệm rồi được cô dẫn vào lớp

- Các em, hôm nay lớp ta sẽ có hai bạn mới, họ là người ngoại quốc nên sẽ chưa thích nghi kịp với môi trường mới nên cô hy vọng các em sẽ giúp đỡ các bạn ấy ha_ Cô giáo mỉm cười.- Các em vào đi

Nó và Tiểu Băng bước vô lớp tươi cười (không muốn đâu, chỉ là gây ấn tượng tốt thôi, chúng nó mà không ưa đánh mk thì khổ)

- Xin chào, tôi là An Nhiên, rất vui được làm quen với các bạn. Các bạn cứ gọi tôi là An An hay Tiểu Nhiên là được rồi

- Xin chào, tôi là Hạ Băng, rất vui được làm quen. Cứ gọi tôi là Tiểu Băng nha

- WOA, tiểu thiên thần, hảo đáng yêu nha, 2 bạn có tài lẻ gì không, kể nghe đi_ Cả lớp nhao nhao (vì đây là lớp chọn nên học sinh rất chú trọng vào học lực và tài năng)

- Tôi biết karate, taekwondo, nấu ăn, hip-hop, vẽ linh tinh và chơi guitar. Cũng không có gì đặc biệt cho lắm_ Nó nói

- Tôi thì biết múa bale, chơi piano, violin, thổi sáo và nấu ăn_ Tiểu Băng cười

- Các bạn cũng giỏi ghê ha, còn xinh nữa, thật đáng ngưỡng mộ_ Cả lớp trầm trồ khen ngợi - Được rồi, cô xếp chỗ ngồi cho các em nhé, gần cửa sổ có bàn trống, 2 em qua đó ngồi nha_ Cô giáo bảo

Hai người họ đi về chỗ ngồi của mình, nó dường như thấy gì đó liền thì thầm với Tiểu Băng

- Tiểu Băng, nhìn kia, cái tên đó cũng học đây sao?...Cái tên...

Bạn đang đọc truyện *[Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

- Cái tên đó cũng học ở đây sao? Tên gốc mặt liệt thân công đó_ Nó nói nhỏ rồi vào chỗ ngồi

- Cậu là ai? Cậu nói tôi gốc mặt liệt thân công sao? _Thiên Ti ngược lên nhìn nó, đôi mắt sắc lạnh, khuôn mặt vô hồn, nhợt nhạt

- Không nhận ra tôi hả? Thế tôi gọi cậu là tên gốc cũng đâu có sai, mà cậu ồm à?_ Nó lo lắng, đưa tay lên toan áp vào trán cậu coi nóng hay không thì một bàn tay giữ nó lại, là tay cậu. Nó giật mình. Tay cậu thật đẹp nhưng rất lạnh, lạnh như cục nước đá, còn cậu ngồi đó đỏ mồ hôi nhễ nhại. Trước hành động của nó, cả lớp nhìn chằm chằm có vẻ không ưng ý.

- Tiểu Nhiên, em thôi đi, cả lớp đang nhìn đó_ Tiểu Băng huých tay nó

- Cậu im lặng coi_ Nó cúi rồi quay lại nhìn Thiên Ti. "Tôi thấy rõ ràng là cậu sốt cao mà, sao không ở nhà nghỉ ngơi, đi học làm gì"

- Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm_ Âm sắc trong câu nói của Thiên Ti nhỏ dần, mà lạnh lẽo

- Cậu là ân nhân cứu mạng của tôi đó, chẳng lẽ cậu bảo tôi thấy chết mà không cứu_ Nó nói rồi lục cặp, đưa miếng cao dán ra trước mặt. "Dán nó vào đi"

- Cậu đang ra lệnh cho tôi đấy à? Phien chết được_ Cậu khó chịu

- Vậy cậu muốn tự dán hay ĐỂ TÔI DÁN HỘ HẢ_ Nó gần từng chữ làm mọi ánh nhìn đều hướng về phía nó (hướng từ nãy đến giờ rồi bà). Phần lớn mọi người đều có suy nghĩ "Bạn này gan to thật, lần đầu thấy có người nói chuyện với nam thần của trường à không nam thần châu Á kiểu như thế" nhưng cũng vẫn có người ở cuối lớp, tràn đầy sát khí lờ mờ nó

- Con tự dán, được chưa bà_ Thiên Ti ngán ngẩm

- Cháu ngoan_ Nó xoa đầu cậu

- Thôi nào các em, ta vào học thôi_ Cô nói rồi yêu cầu cả lớp lấy sách vở ra. 5 Tiết học cứ thế trôi qua một cách nhẹ nhàng không phải mà là vô cùng nhàm chán. Đưa nào cũng ngáp ngủ, có đứa gục xuống bàn thật, thế mà méo biết sao chúng nó vẫn hiểu bài, làm bài vẫn điểm cao như thường. Rồi: "RENG...RENG...RENG"

- Cả lớp ơi, ra chơi rồi_ Bọn học sinh hét. Cơ mà chân vẫn nhanh hơn miệng, cả lũ lao đầu vào canteen

- Nè, cậu đỡ mệt chưa?_ Nó quan tâm quay xuống hỏi Thiên Ti

- Tôi có tên họ đằng hoàng nha_ Thiên Ti trả lời nó

- Aizzz, được rồi được rồi, Tiểu Thiên Thiên, cậu đỡ mệt chưa?_ Nó thở dài 1 cái hỏi lại
- Tôi không đỡ_ Cậu trả lời cúi gằm mặt xuống bàn mà không biết ai kia đang lo lắng cho cậu
- HẢ, CHƯA ĐỠ, THEO TÔI XUỐNG PHÒNG Y TẾ KHẨN TRƯỞNG_ Nó hét toáng lên
- Tôi nói tôi không đỡ mà là tôi khỏi rồi, cậu làm ơn vịn nhỏ cái volum của cậu lại dùm đi_ Thiên mỉm cười nhìn nó lòng thầm nghĩ "Có nhất thiết phải quan tâm vậy không, cậu là mẹ tôi à, mà công nhận cậu ấy ngốc thật, ngốc hơn cả mình"
- Cuối cùng cũng chịu cười rồi, quả nhiên không phí công sức mà mình bỏ ra_ Nó vênh mặt
- HAHAHAHA, ĐÚNG LÀ NGỐC_ Tiểu Băng, An Nhiên và Thiên Thiên cười lớn

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Hôm đầu tiên đi học, người ngưỡng mộ nó: Có, người ghét nó: Có và người quan tâm nó: Có. Nhưng có nói gì thì nó cũng chả để ý chỉ cho mệt. Nó về kí túc xá, quăng chiếc balo lên giường. Nó lấy một chiếc hộp nhỏ, bên trong có 2 con Rilakkuma bằng bông, là ba nó tặng. Nhìn chúng rất bình thường nhưng chức năng và tác dụng của nó rất tuyệt. Nó nhớ lại những lời ba nó nói " Con hãy tặng 1 con Kuma này cho người đầu tiên mà con thấy quan trọng ngoài ba, mẹ và Tiểu Băng ra nhé" Nó nghĩ nghĩ một lúc rồi bỏ cái hộp đó vào balo.

- An An, phụ bếp giúp chị nào_ Chị nó kêu
- Đổi cách xưng hô nhanh thế_ Nó cầu nhàu nhưng rồi cũng ngoan ngoãn giúp chị nó.

Ăn xong, dọn dẹp nhà cửa, nó ra ngoài đi dạo một mình, chỉ là đi quanh quanh gần kí túc xá mà nó cũng vác theo balo. Thong thả men theo con đường, từng hàng cây, từng cơn gió nhẹ, dường như nó cảm thấy vô cùng bình yên. Mái tóc của nó cũng cứ thế đùa nghịch với cơn gió và rồi nó lại nhìn thấy Thiên Ti. Cậu an tĩnh ngồi dựa vào ghế đá nghe nhạc." Công nhận lúc này cậu ấy thật đẹp, à rất đẹp mới đúng" Tuy trời tối nhưng vẫn có cảm giác cả người cậu toát ra dương quang rực rỡ. Nó lại gần:

- Tên ngốc mặt liệt tối hảo hảo chưa cay ăn là nghiền nhìn là mê ha
- Aizzz, đã bảo bao nhiêu lần tôi không có ngốc mặt liệt nha, mà hôm nay cảm ơn cậu đã quan tâm ha_ Cậu cười
- Sao ở trường lạnh nhạt với tôi thế, bây giờ thấy có lỗi nên mới nói vậy hả?_ Nó cười gian
- Điều cười đó ý gì hả? Tôi làm vậy là vì không muốn có những tin đồn tình cảm thôi, tôi có làm sai đâu mà phải thấy có lỗi_ Cậu nói
- Aiyo, chán quá, làm tôi cứ tưởng bở_ Nó xì mặt, nhưng biểu cảm lúc này của nó vô cùng đáng yêu khiến cậu vô tình bật cười
- Cơ mà nam thần an tĩnh, cao lãnh của các Thiên Chi Hạc cũng biết cười, mà tôi còn nhìn thấy tên nam thần đó cười ngay trước mặt, chẹp...chẹp.....chẹp... Thật là vinh dự, vinh dự quá đi_ Từ xì mặt, biểu cảm của nó nhanh chóng thay đổi thành mặt cún con. Thiên Ti nhìn nó chăm chăm
- Mặt tôi dính gì à, sao cậu nhìn tôi ghê thế?_ nó hỏi
- Mặt cậu hà, thực sự, thực sự nó rất.....rất_ Cậu nói
- Rất làm sao, NÓI MAU_ Nó hét
- RẤT NGỐC.....HAHAHA_ Cậu cười lớn rồi bỏ chạy
- Cậu dám xỏ xiên tôi hả, tôi là võ sĩ đai đen đấy, muốn chết không_ Nó tức giận, đuổi theo
- Cậu là võ sĩ đai đen nhưng chạy chậm hơn tôi, không bao giờ cậu đánh được tôi đâu_ Cậu nói vọng lại
- TÊN NGỐC MẶT LIỆT, ĐỪNG LẠI ĐÓ CHO TAAAAAAAAAAAAAAAAA, TÔI MÀ BẮT ĐƯỢC CẬU THÌ KHÔNG XONG VỚI TÔI ĐẤU!_ Nó hét
- Để coi cậu bắt được tôi không đã

- Aiya_Tiếng nó vang lên khiến cậu quay đầu lại

-

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

- A...A...A...A_Tiếng nó vang lên, cậu quay đầu lại

- Đây cậu sao thế, bị thương à?_Thiên Thiên lại gần, ân cần hỏi thăm nó

- Có máu này, tôi sợ, tôi sợ lắm_Nó nói, giọng vô cùng lo lắng và hoảng sợ

- Yên, để tôi coi nào, có đến mức chảy máu không mà kêu ca ghê thế_Thiên Thiên lo ra mặt nhưng nghĩ lại lời nói của nó thì thấy rất có vấn đề. Chỉ là tiếp xúc với nhau một thời gian ngắn nhưng cậu luôn có cảm giác nó không phải là đứa có thể dễ dàng nói 2 chữ "Tôi sợ" nhất là trong hoàn cảnh này. Hơn nữa, học võ và nhảy hiphop nguy cơ chấn thương rất cao đương nhiên phải quen với mấy việc ngã đau chảy máu rồi mới đúng. Rõ ràng có cái gì đó sai sai, phải cẩn trọng. Đúng như cậu suy nghĩ, con nhóc kia đã bật dậy ngay lập tức, tung cú đá 720 độ, ai mà dính đòn này chỉ có sái quai hàm hoặc đi ra mắt diêm vương. May mà Thiên phản ứng kịp, cậu lộn về phía sau, tránh được cú đá đó mà cách tránh rất đẹp mắt, nhân cơ hội đó cậu cũng muốn chơi lại An Nhiên. Tránh được đòn, cậu giả vờ ngã, nằm bất động

- Đây tên mặt liệt, này, sao thế, này.._Nó bắt đầu có chút sợ sợ

- Đây, cậu tránh được cú đá đó rồi mà, có dính đòn đâu mà bất động, này_Nó lay lay cậu, lo quá mắt nó rung. "Tôi không cố ý mà ". Nhưng rồi lại ngẫm nghĩ một lúc

- Hình như cậu chết rồi, tôi xin lỗi đã đắc tội nha, tôi phải phi tang chứng cứ và xác chết để không bị phát hiện_Nó nói, cười thâm trong bụng[nội tâm quặn quai]

- Vậy tôi sẽ thành ma ám cậu_Thiên ngồi bật dậy. "Cậu muốn lời tôi đi đâu"

- Kia kia_Nó chỉ tay xuống hồ."Quảng một tên mặt liệt xuống chắc không ai quan tâm đâu"

- Cậu nhẩn tâm vậy sao?

- Tôi nhẩn tâm thì cậu mới chịu tỉnh, HAHAHA_Nói xong nó cười phá lên

- Troll nhau à?_Thiên nhìn

- Chỉ tại cậu ngốc quá nên không troll tôi được, HAHAHA_Nó lại phá lên cười

- Cậu được lắm, tôi về đây, không chơi với cậu nữa_Cậu giận dỗi bỏ đi

- Ấy từ từ, giận tôi à, nhỏ nhen thế_Nó chạy theo làm những biểu cảm đáng yêu. " Tôi có thứ muốn đưa cho cậu, đi chậm chậm thôi, chắc chắn cậu sẽ rất thích nó"

- Đùi gà hả, tôi thích đùi gà nhất đó, đâu, cho tôi_Mắt cậu sáng rỡ

- Người đâu suốt ngày ăn với chả uống, không phải đùi gà, mà là con Rilakkuma này_Nó chìa con Kuma ra

- Ồ, cảm ơn_Cậu cười

- Từ từ, còn cách sử dụng nữa_Nó nói

- Cách sử dụng?

- Phải, con Kuma này rất đặc biệt, cậu kéo bụng nó lên sẽ thấy bản đồ quanh quanh khu này, con Kuma này đã gắn thiết bị định vị, tôi cũng có một con, nói ngắn gọn thì tôi/cậu ở đâu thì đối phương đều biết. Trên đời này chỉ có 2 con, nó rất quý giá nên giữ cho cẩn thận

- Nó quý giá như vậy sao cậu không giữ, đưa tôi làm gì?_Cậu thắc mắc

- Ba tôi bảo ngoài người thân trong nhà, nếu tôi gặp một người nào đó mà tôi cảm thấy quan trọng, họ làm tôi cười thì tặng con Kuma này cho người

đó_ Nó nói

- Vậy tôi vinh dự được làm người quan trọng của cậu sao?_ Thiên hỏi vặn nó
- Quan trọng hả? Không hẳn. Tại vì từ ngày tôi qua Trung Quốc tới giờ thì cậu là người lạ đầu tiên làm tôi cười, là người đầu tiên cứu tôi và là người kéo thành tích học tập của tôi lên
- Kéo thành tích học tập của cậu? Tôi hả?
- Tại tôi thấy cậu rất giỏi, muốn gặp cậu một lần coi có đúng cậu là mỹ nam hoàn hảo không, nhưng mà.....haizzz.....
- Tôi làm sao? Nói mau, nói khẩn trương
- Nhưng mà cậu không lạnh lùng gì cả, hơi ngốc, mặt liệt_ Nó ra về ta đây
- Đã bảo đừng nói tôi ngốc mặt liệt bao nhiêu lần rồi mà
- Tôi thích đó, cơ mà cậu cũng rất quan tâm người khác, rất nhoi_ Nó nói tiếp "Muộn rồi, tôi về đây"Nói xong, nó chạy đi luôn, bỏ lại ai kia đang đứng hình "Chính cậu cũng vậy mà! "

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Một ngày mới lại bắt đầu, nó và Tiểu Băng lại nắm tay nhau đi học, đi học rồi lại về làm việc của mình. Ngày nào cũng vậy, cuộc sống cứ nhẹ nhàng mà trôi qua, mọi thứ không có gì quá đặc biệt, rất giống với khoảng thời gian nó ở Việt Nam. Chỉ khác là hôm nào (cũng không hẳn ngày nào cũng gặp cậu vì có khi cậu phải đi diễn) nó cũng gặp Thiên Ti, thi thoảng nó cũng đùa vui, nghịch ngợm với cậu. Nhờ vậy mà nó không còn cảm thấy nhàm chán nữa. Thời gian cứ trôi, 1 năm rồi, cậu cũng vô tình trở thành người không thể thiếu trong cuộc sống của nó. Hôm nay, nó và Tiểu Băng lại tiếp tục đi học. Vừa ra đến trường đã nghe mọi người đồn âm lên " Nghe này, sắp có 1 buổi biểu diễn văn nghệ ở trường đó" ở đâu học sinh cũng bàn tán

- Tiểu Băng, hình như có buổi biểu diễn văn nghệ đó, chị à không, cậu muốn tham gia không?_ Nó hỏi
- Nhưng mà An An nhà chúng ta đâu có thích, mình chỉ tham gia khi An An cũng tham gia thôi_ Tiểu Băng
- Cơ mà bạn thích đúng không? Nếu bạn thích thì chúng ta tham gia chung nha_ Nó ngỏ lời, nó biết trước giờ văn nghệ ở trường cũ Tiểu Băng rất hăng hái và cũng đạt rất nhiều giải cao, nó muốn chị nó được chứng tỏ tài năng
- Bạn nói thật sao, trời ơi, yêu An An nhà chúng ta nhất trên đời_ Tiểu Băng eo lên sung sướng

Chuông báo hiệu vào lớp vang lên."Reng.. reng.. reng.." Học sinh đua nhau chạy vào lớp, ổn định được chỗ ngồi thì giáo viên lên

- Như các em đã biết, trường ta sẽ tổ chức buổi liên hoan văn nghệ, tất cả các học sinh trong trường đều có thể tham gia góp vui, các em có thể tham gia theo nhóm hoặc buổi diễn solo. Buổi liên hoan sẽ diễn ra 2 ngày và có trao thưởng_ Cô mỉm cười thông báo
- YEAHHHHHHHHHH, có thưởng_ Học sinh cả lớp hét
- Tuần sau sẽ bắt đầu thi_ Cô nói thêm
- WHATTTTT? Cô đùa em à, sao nhanh thế, làm sao bọn em chuẩn bị được?_ Cả lớp tiếp tục hét, gây ra một sự chấn động âm thanh không hề nhẹ
- Để cô nói hết nào, học sinh vẫn đến trường nhưng thời gian hầu như không học, các em có thể chuẩn bị, hơn nữa năm nay thưởng rất cao nên coi như đây là thử thách với các em, được rồi, tiết này cho các em chọn bài nha, cô đi đây. À quên nữa, những bạn tham gia theo nhóm phải chuẩn bị 3 tiết mục, biểu diễn solo thì 1 là được rồi nhưng chăm theo diễn solo sẽ khá khe hơn là theo nhóm_ Cô giáo nói xong thì ra khỏi lớp
- TRỜI ỒIIIIIIII_ Cả lớp than
- An An, tận 3 tiết mục lận đó, bạn định thế nào đây?_ Tiểu Băng lo lắng nhìn nó
- Không cần lo đâu, tiết mục biểu diễn của chúng ta không đi theo xu hướng hay mà là độc và cảm giác lạ_ Nó cười
- Ý bạn là sao?_ Tiểu Băng khó hiểu nhìn nó

- Rồi bạn sẽ biết_ Nó hứng thú

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ngày thi đã đến, tuy là bọn học sinh vô cùng hào hứng nhưng lượng người tham gia năm nay giảm mất một nửa, thống kê được thì 8 tiết mục solo và 6 tiết mục biểu diễn theo nhóm. Lý do giảm lượng thí sinh do thời gian quá gấp, bất đồng nội bộ, không chọn được bài. Còn với giám khảo thì đây là chuyện may mắn khi đã bớt được một lượng lớn các tiết mục không ra đâu vào đâu và những thí sinh đã thi năm nay sẽ được chú ý đặc biệt vì họ mới thực sự có tài năng. Các tiết mục cứ thế lên biểu diễn, solo không có gì quá đặc biệt vì cũng chỉ có hát một bài rồi xuống. Các tiết mục nhóm thì nghe chừng cũng chả khác là mấy, cũng lại theo xu hướng hát qua loa rồi xuống.

Đến tiết mục của nó, cũng vẫn hát thôi nhưng rất nhiều người chú ý. Nó không phải hát bình thường, cả hai chị em nó phối hợp hát bè với nhau. Bài hát: "Ba kể con nghe". Tuy rằng giọng 2 người không quá hay, không có kỹ thuật, cơ mà nó rất mộc hơn hết còn cho người ta cảm giác rất lạ, có thể nhún nhảy theo nhạc mặc dù không hiểu cái gì [Ba kể con nghe là bài hát tiếng Việt]. Đặc biệt có đoạn nó đọc rap:

“Từng nhịp từng nhịp nhỏ/ Tay lớn nắm tay nhỏ

Ba dắt con đi qua từng via hè trên con đường đầy nắng và gió

Qua ngã tư đèn xanh đèn đỏ, con đường rất xa như là một khúc ca

Ba viết bằng những ngày vất vả, ba giấu kín sau những vết chân chim

Rồi khi đêm lại về trên phố, ông mặt trời ông lại bận chạy" sô"

Sau bữa cơm gia đình ba con mình lại được ngồi trò chuyện bên nhau

Câu chuyện nghìn lẻ một đêm ba kể con nghe trong ngày thơ bé in sâu và nó cũng là nơi bắt đầu

Những phím đàn cứ thế vang lên mãi, nó đã dắt con đi qua bao ngày chông gai

Cho con niềm hạnh phúc dịu dàng trong hiện tại để cho đôi cánh nhỏ chắp chới vào tương lai

Ba đã nói với con dù thành hay là bại, luôn phải sống, luôn tồn tại, luôn vững chãi vì mình là thân trai

Vì con đường phía trước còn dài và phải cố gắng miệt mài thì mới có thể thành tài

YEAHH “

Sau phần đọc rap của nó, cả trường phấn khích hò reo, ban giám khảo cũng rất hài lòng về phần trình diễn. Đến bản thân Thiên Ti cũng không thể ngờ rằng An Nhiên có thể sáng tạo như thế.

Ở trong cánh gà:

- Mày chỉ có thể may mắn được như thế thôi, không bao giờ mày có thể đủ sức đánh bại ta đâu_ Một người con gái tức giận, đập vỡ ly thủy tinh

- Hạ Vy, cậu có sao không, sắp đến chúng ta biểu diễn rồi đó_ Người con gái khác đi vào lo lắng hỏi

- Mình không sao, chỗ này cứ để mình dọn ha, mình bất cẩn quá_ Cô gái đó cúi xuống nhặt từng mảnh sành lên, bỗng nhiên cô ta nở một nụ cười nham hiểm " Sắp có kịch hay để xem rồi"

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Nó và Tiểu Băng vô trong cánh gà nghỉ ngơi, thay đồ để chuẩn bị biểu diễn tiếp

- An An à, bạn giỏi thiệt nha, mọi người đều reo hò vì chúng ta đó _ Hạ Băng khoác vai nó

- Không có đâu, nhờ có phần bè và đoạn rap chúng ta phối hợp với nhau mới thành công như vậy đó _ Nó khiêm tốn."Buôn vừa thôi, thay đồ đi còn chuẩn bị"

- Tuân lệnh đội trưởng _ Tiểu Băng cười giờ tay chào kiểu quân đội

- Tốt

Một lát sau

- AAAAAA _ Tiếng hét thất thanh vang lên, là tiếng hét của Hạ Băng. Nó vội vàng chạy tới

- Bạn có sao không? _ Nó lo lắng khi thấy nét mặt của Hạ Băng tái nhợt đi

- TRỜI OI, AI ĐÃ LÀM RA TRÒ NÀY? _ Nó hoảng hốt trước đôi chân của Hạ Băng đang đầm máu, nó lo quá, không biết làm thế nào liền gọi ngay cho Thiên Ti. Thiên đang đứng gần chỗ đó chạy tới

- Chân cậu làm sao thế này? Lại đây tôi đưa xuống phòng y tế _ Thiên bình tĩnh xử lý

Tại phòng y tế

- Chân của em bị thế này không múa được đâu, em cần phải nghỉ ngơi cho đến khi chân khỏi _ Cô y tá nói rồi đi ra ngoài

- HẢ??? Không múa được?? Thế là tôi công tập luyện cả tuần của tớ rồi _ Tiểu Băng nói chỉ chờ như sắp khóc đến nơi

- Cậu hãy kể tôi nghe toàn bộ sự việc đi, tôi sẽ giúp cậu điều tra vụ này _ Thiên đặt tay lên vai Tiểu Băng an ủi

- Lúc đó , tôi lấy đôi giày múa ra để xỏ vào thật không ngờ lại có mảnh thủy tinh ở trong, chân tôi chảy máu, An An chạy vào và bạn ấy đã gọi cho cậu, toàn bộ câu chuyện là như thế _ Tiểu Băng vừa khóc vừa kể."Cơ mà buổi biểu diễn của chúng ta thì sao?"

- Ai có thể làm chuyện này được chứ _ Thiên chống tay lên cằm suy nghĩ

- Bình tĩnh, mình hỏi thật bạn vẫn muốn tham gia chứ? _ Nó nghiêm túc

- Đương nhiên, công sức cả tuần của chúng ta không thể đổ sông đổ biển được _ Tiểu Băng nhìn nó

- Vậy được rồi, bạn hãy kể lại tất cả những nhạc cụ mà bạn biết chơi cho mình, bao gồm tài lẻ nữa _ Khuôn mặt của nó chợt sáng rực lên

Tiểu Băng thành thật kể tất cả những gì mà mình biết, rất ngoan ngoãn nghe lời mà An Nhiên chỉ. Ba người ngồi trong phòng y tế bàn bạc và cuối cùng cũng hoàn thành xong tuy là chỉ nói với nhau trên lý thuyết chưa được thực hành. Cuối cùng họ đập tay nhau:

- CHAIYO..... CHAIYO.....CHAIYO _ Ba người cười tươi và bắt tay vào kế hoạch của mình

~~~~~

Nó và Thiên vội vàng chạy xuống phòng Âm nhạc lấy các loại đàn. Chị nó tìm cây sáo trúc và thay đồ vì đây là tiết mục biểu diễn hoàn toàn khác. Tâm trạng của nó và Tiểu Băng vô cùng lo lắng. Thiên Thiên cũng có khác gì đâu nhưng vẫn lên tiếng trấn an tinh thần họ

Đến giờ biểu diễn

- Sau đây là tiết mục biểu diễn của An Nhiên và Hạ Băng, xin các bạn hãy cho họ tràng pháo tay \_ MC nói

Cả trường hò hét, lão loạn hết cả cho đến khi nó và Hạ Băng ra. Hai người họ nhìn như tiểu thiên sứ trong bộ váy màu trắng. Nó hơi ngượng ngạo vì trước giờ nó chưa mặc váy nhưng tất cả là phải hy sinh vì chị nó, vì công sức mà nó đã bỏ ra. Tiết mục bắt đầu:

“ la la là la là la là la la

la la là la là la là la la

la la là la là la là la là la là la là la là la là la “

[dạo đầu ca khúc Nụ cười Việt Nam \_ The Wings]

Đoạn đầu chúng nó hát bè, thực sự rất hòa quyện. Vì nó và Băng biết hát cả bài thì mọi người cũng chả hiểu gì nên quyết định phân giai điệu sẽ để Hạ Băng chơi nhạc cụ. Đầu tiên Băng sẽ thổi sáo vào những câu đầu của bài, nó đệm guitar và hát vu vơ không rõ lời nhưng ra âm thanh rất êm tai. Tiếp theo Hạ Băng lại chơi violin, rồi lại piano, cello và nó cũng chỉ đứng sau đệm guitar, mục đích nó muốn là giúp cho chị nó tỏa sáng. Mọi thứ nó và chị nó làm rất hay, cách trình bày cũng theo 1 phong cách rất lạ. Cuối bài 2 người đã tạo cho mọi người một điều vô cùng bất ngờ kể cả Thiên Ti. Hạ Băng beatbox một đoạn dài còn nó thì nhảy hip-hop để khuấy lên cho sân khấu sôi động. Mọi người la hét tùm lùm tà la, ban giám khảo cũng phải lắc lư theo chúng nó. Tiết mục kết thúc, cả trường hét vang tên nó và Hạ Băng

- An Nhiên, Hạ Băng WO AI NI!

- An Nhiên, Hạ Băng, các cậu là số 1, các cậu tuyệt nhất quả đất

- . .....vv

- Các em về nha, mai có kết quả \_ Anh MC nói

Cùng lúc đó có người đang đứng trong cánh gà tức xì khói. "Sao mấy người có thể chứ, không lý nào, thôi coi như lần này bọn mày may mắn nhưng không có lần sau đâu" Người con gái đó nắm chặt cái ly ném xuống đất

.....

- Chúc mừng các cậu nha, tiết mục thành công hơn dự định đó, mà có đoạn beatbox và vũ đạo sao không nói cho mình biết? \_ Thiên Ti cười tươi chúc mừng tụi nó và cũng thắc mắc hỏi

- À, chi tiết gây bất ngờ đó ấy mà, bọn mình cũng cảm ơn cậu đã giúp đỡ \_ Hạ Băng cúi đầu cảm ơn

- Đúng, bọn mình cảm ơn cậu rất nhiều \_ Nó nói, người toát mồ hôi, nét mặt nhợt nhạt hẳn

- Cậu có sao không? \_ Thiên Ti lo lắng

- Mình không sao \_ Vừa dứt câu, nó ngất đi trong vòng tay của Thiên Ti

- Thế này mà nói không sao hả, hay nhi \_ Thiên Ti bầm rùi công nó lên "Mình sẽ đưa cậu ấy về. Phòng các cậu ở đâu?" Cậu hỏi Hạ Băng

- Để mình chỉ, đi theo mình

Hai người đi với nhau không nói gì. Sau khi đến phòng của nó, cậu rất bất ngờ "Trời ơi, toàn Kuma". Nhưng gạt qua suy nghĩ đó, cậu tận tình chăm sóc cho nó [cảm động quá]. "Hôm nay cậu thực sự rất tuyệt vời đó, An An à!"

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 13

Hôm sau đi nhận kết quả, nó và Hạ Băng vô cùng hồi hộp. Chuyện này cũng rất dễ hiểu thôi, bỏ bao công sức và sáng tạo mới hoàn thành tốt như vậy nên ai mà chả hy vọng đạt giải cao cao để bù đắp cho những nỗ lực đó. Bỗng một cô gái che mặt đi ngang qua

- Đừng có mơ nhận được giải nhất, các cậu đã chuẩn bị thiếu 1 tiết mục nên dù 2 bài trước các cậu có làm tốt thế nào cũng chẳng có ích gì đâu \_ Cô gái kia nhếch mép cười gian xảo

Hạ Băng không nói gì, nhìn chằm chằm vào con người đó, ánh mắt có một chút buồn buồn và thất vọng. Cô ngồi sụp xuống. Nó đứng bên cạnh tức giận:

- Chúng tôi có làm gì cậu đâu, sao phải nói những lời làm người khác tổn thương thế

- Thôi đi An An, mình biết sẽ thế mà \_ Nói rồi Hạ Băng bỏ đi

- Cậu muốn đi đâu hả, chẳng phải với tiết mục biểu diễn của chúng ta mọi người rất phấn khích hay sao, có tiết mục nào được vậy đâu \_ Nó lôi tay Hạ Băng lại "Dù chúng ta không được giải cũng không sao, nhưng chúng ta đã có giây phút cháy hết mình cũng như được mọi người đón nhận như vậy là quá đủ rồi"

"Cháy hết mình. Phải rồi, làm sao mà quên được khoảnh khắc tuyệt vời đó chứ. Rõ ràng mọi thứ vẫn rất xuất sắc đấy thôi. Đúng, không việc gì phải buồn, công sức của chính mình mà"

- Chúng ta đi xem kết quả thôi, cũng có thể chung vui với người giải nhất \_ Hạ Băng cố lấy lại tinh thần

Trên khán đài, anh MC vất vả và la hét bọn học sinh ngồi trật tự

- Năm nay, do thời gian có hạn, các tiết mục không tốt như mọi năm đã giảm rất nhiều nhưng tiết mục xuất sắc lại chẳng có bao, ban giám khảo quyết định sẽ chỉ trao một giải nhất và một giải phụ. Giải phụ ở đây chính là giải cho nhóm tài năng nhất

- OOOOOOOOOOOỒ..\_Cả trường hét

- Không để các bạn đợi lâu nữa, chúng tôi xin công bố kết quả. Giải nhất thuộc về nhóm của: HẠ VY\_ Anh MC nói lớn

Mọi người im lặng, không hào hứng cũng chẳng vỗ tay như mọi khi. Phải thôi, họ luôn hy vọng cho nhóm của An Nhiên mà. Anh MC như muốn chữa cháy

- Mọi người có thể cho Hạ Vy một tràng pháo tay được không? \_ Anh MC tiếp tục nói lớn

Mọi người bên dưới chỉ lác đác chứ không nhiều người vỗ tay. Ai cũng suy nghĩ:"Tại sao không phải là An Nhiên và Hạ Băng chứ? Rõ ràng là rất vô lý mà"

- Tiếp theo chúng ta sẽ trao giải nhóm tài năng nhất

- An Nhiên, Hạ Băng. An Nhiên, Hạ Băng\_ Mọi người đồng thanh nói lớn

Nó và Hạ Băng rất cảm động trước tình cảm của mọi người dành cho họ

- Xin chúc mừng An Nhiên và Hạ Băng. Hai em đã giành giải nhóm tài năng nhất\_ Anh MC như muốn hét luôn

- YEAHHHHH, An Nhiên và Hạ Băng giành giải kìa mọi người ơi\_ Cả trường lao loạn, đưa vui mừng, đưa phấn khích quá đang ngồi thì nhảy lên ôm đưa bên cạnh. Hạ Băng thì như rót nước mắt ra ngoài vì hạnh phúc. Cùng lúc đó 1 người đang tức tối

- Mình nói không sai chứ? Bây giờ thì vui chưa? \_Nó cười

- Vui, cảm ơn cậu đã động viên mình nha\_ Hạ Băng hạnh phúc

Hôm nhận giải thế là kết thúc trong nước mắt hạnh phúc của Hạ Băng, sự vui mừng của An Nhiên, sự tức tối của một người nào đó và sự phấn khích của tất cả học sinh trong trường. Sau ngày hôm ấy, nó và Hạ Băng bỗng nhiên nổi tiếng khắp trường, sở hữu một lượng người ngưỡng mộ không hề ít. Đây là cái kết đẹp cho nỗ lực của tụi nó. Nhưng mọi chuyện còn chưa dừng ở đó.....

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 14

Ngày mới lại tới. Như đã nói, nó và chị sẽ lại thức dậy, VSCN, đi học....vv nhưng bây giờ nó vừa phải thêm một việc mới, đó chính là chạy trốn khỏi những người cuồng tụi nó ( Phần lớn là con trai ). Chẳng biết từ khi nào mà nó có cảm giác cuộc sống yên bình trước kia của mình như bị đảo lộn. Nó đến trường với tâm trạng không hề tốt chút nào, hơn nữa hôm nay nó cũng thấy trống trải. Phải thôi, Thiên Thiên hôm nay đi diễn nên nó không gặp cậu. Nó rất muốn có người ở bên tâm sự

- An Nhiên, cậu sao thế? sao ư ờai vậy? Thực không giống với tác phong thường ngày của cậu đó\_ Hạ Băng cười cười mong cho nó có thể vui hơn

- Hôm nay mình không có tâm trạng, để mình yên đi\_ Nó lạnh lùng trả lời rồi gục mặt xuống bàn

- Vậy thôi\_ Hạ Băng xụ mặt xuống rồi chạy đi chơi với bạn của mình Tiết học bắt đầu rồi lại kết thúc, cứ hết môn này lại đến môn khác. Rồi tiếng chuông vang lên."Reng ...reng...reng..."

- Ra chơi rồi, xuống canteen thôi\_ Bọn học sinh la hét om sòm

- Chúng ta đi thôi An Nhiên\_ Hạ Băng nói rồi lôi nó xuống

Nó lững thững đi xuống, lấy đồ ăn rồi về chỗ. Thay vì mọi khi nó sẽ ngồi chỗ đông người để gây sự chú ý thì nó quyết định ngồi một góc nhỏ, lôi điện thoại ra xem những bức ảnh của Thiên Thiên."Từ khi nào mình lại có hành động như vậy nhỉ?, phải chăng mình đã thích cậu ấy rồi sao? không phải cậu ấy chỉ là bạn tốt của mình thôi" Hàng loạt câu hỏi vòng vòng trong đầu nó. Bỗng nhiên có một cô gái đi qua, cô ta đổ cả khay nước vào bộ đồng phục

của nó

- Xin lỗi, mình không cố ý\_ Cô gái cúi đầu nói rồi lấy khăn định lau cho nó
- Được rồi, tôi tự lau được\_ Nó lạnh lùng nói rồi nhẹ nhàng bỏ tay cô gái kia ra
- Á....Á....Á....Mình chỉ muốn lau cho cậu thôi mà, sao cậu lại đẩy mình mạnh tay thế\_ Cô gái kia giả giọng tội nghiệp, ngã xuống đất, hét lớn lên để cho mọi người nghe thấy
- TÔI? TÔI Á? Tôi làm gì cậu, là cậu tự ngã còn gì?\_ Nó khó hiểu với hàng ngàn dấu hỏi chấm trên đầu

Một bạn nam đứng lên, đi lại phía nó, đỡ cô gái kia dậy rồi mắng nó:

- Cậu biết võ mà lại đẩy một cô gái yếu đuối ngã như thế có biết cô ấy sẽ rất đau không?
- Phải đấy, cậu có lỗi thì phải xin lỗi chứ sao cậu kiêu vậy?\_ Bạn cô gái kia nói thêm Nó rất khó chịu, bịt tai lại hét lên:
- TÔI KHÔNG CÓ LỖI, ĐỪNG BẮT TÔI PHẢI LÀM NHỮNG ĐIỀU MÌNH KHÔNG MUỐN\_ Nói rồi nó bỏ đi

Cô gái kia được nước làm tới

- Mình không sao, bạn ấy chắc có chuyện không vui
- Có chuyện không vui mà đối xử với người khác thế sao, bạn ấy nghĩ mình mới được giải thưởng thì kiêu sao?\_ Nhiều người xì xào bàn tán
- Thật không ngờ cô ta lại là người như vậy, cứ tưởng cô ta tốt lắm chứ\_ Bọn con gái khinh

\*\*\*\*\*

Nó rất buồn liền chạy lên sân thượng. Một giọt nước mắt, hai giọt nước mắt, ba giọt nước mắt,... Nó cứ thế mà khóc. Nó không biết giải thích cho mọi người hiểu, nó cô đơn, nó có rất nhiều tâm sự, rất nhiều điều nó muốn nói."Thiên Thiên, cậu ở đâu? Tôi thực sự rất nhớ cậu, rất nhớ cậu. Tôi có rất nhiều điều muốn nói với cậu, liệu cậu có biết không?"

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 15

Hôm sau nó lại đến trường với tâm trạng rất nặng nề. Vừa đến trường cũng không được yên. Bọn họ cứ đua nhau bàn tán, xì xào những lời khó nghe về nó

- Cô ta tưởng mình giỏi lắm hay sao, các tiết mục biểu diễn của cô ta chỉ là ăn theo những người khác, thực sự không có tài năng. Nếu không có Hạ Băng thì cô ta như đồ bỏ đi thôi\_ Nhóm đầu tiên nói
- Cậu ta nghĩ mình là gì? Thiên thần hả? Mình thấy cô ta chỉ là Quý đội lốt Thiên thần thôi
- Nghe nói thành tích học tập của nhỏ đó rất tệ, toàn đứng cuối bảng điểm thôi, chắc nhà nó giàu mới được vào trường này

-.....

Thực sự nó rất đau, rất đau, có ai hiểu nó đâu [kể cả Hạ Băng] nó cũng không ngờ rằng chỉ có một bạn gái diễn kịch trước mặt mọi người mà thanh danh của nó sau một hôm đã bị hủy hoại."Thiên Thiên cậu vẫn chưa quay lại sao? Mình thực sự rất cần cậu trong lúc này" Nó hy vọng, nó cố gắng bỏ ngoài tai những lời nói đó nhưng cố gắng thế nào cũng không được. Tinh thần nó suy sụp hoàn toàn. Hạ Băng rất lo cho nó, cô đã gọi điện cho Thiên Thiên

- Thiên Thiên à, bao giờ cậu mới về, An Nhiên đang phải chịu khủng hoảng tinh thần, cậu về mau được không?\_ Hạ Băng nói
- Cậu ấy làm sao? Cậu kể đầu đuôi câu chuyện mình nghe được không?\_ Thiên nói gấp gáp, dường như không còn bình tĩnh được nữa

Sau đó Hạ Băng kể lại toàn bộ câu chuyện cho Thiên nghe.

- Cậu hãy cố gắng an ủi bạn ấy hết hôm nay nhé, mai mình về\_ Thiên nói rồi chạy vô phòng xếp đồ đạc



- Được rồi, mình sẽ cố gắng, bye cậu\_ Hạ Băng cúp máy rồi nhẹ nhàng chạy qua phòng nó.

Nó an tĩnh nằm trên giường nghe nhạc. Giường mặt thiên thần của nó đi đâu mất, đáng vẻ vui tươi trước nay cũng không còn, nhìn nó lúc này thật buồn. Nó cảm thấy cô đơn, nó cảm thấy trống trải. Hạ Băng nhìn lên bàn " Trời ơi thức ăn, sao còn nguyên thế này, hai hôm không ăn uống gì thì chết à!" cô nghĩ."Cơ mà cứ để em ấy yên tĩnh một thời gian, mình tốt nhất không nên làm phiền" rồi Hạ Băng về phòng.

Ngày tiếp theo ra trường, bọn con gái [người của Hạ Vy] tiếp tục bày những cho đùa ác. Chúng nó viết lên bảng tin toàn trường rằng:"AN NHIÊN, NGU NHƯ MÂY TỐT NHẤT ĐI CHẾT ĐI" Mọi người tập trung lại xem rồi cười cười với nhau. Có nhiều người muốn đứng ra bảo vệ nó nhưng sợ người của Hạ Vy đánh nên đành khoanh tay đứng nhìn. Hạ Băng luôn bên cạnh nó, luôn động viên nó nhưng hình như không có tác dụng"Thiên Thiên, sao bây giờ cậu còn chưa về" Hạ Băng suy nghĩ, cảm giác vô cùng khó chịu, cô cứ đi qua rồi đi lại. An Nhiên rất mệt, nó muốn tìm nơi nào đó để hét, để yên tĩnh tránh khỏi những lời cay nghiệt của các bạn trong trường.

Vừa ra khỏi cửa lớp

- Mây đi chết đi

- Mây biến khỏi nơi này đi

- Trường này không chứa chấp hạng người như mây

Chúng nó vừa nói vừa ném giấy rác vào người nó. Nó biết vỗ nhưng bản năng tự vệ của nó hình như biến mất, một phần nó cũng không muốn các bạn bị thương nên chỉ lấy tay chắn trước mặt.

- CÁC CẬU CÓ THÔI NGAY KHÔNG HẢ\_ Giọng một người con trai hét lớn

-.....

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 16

- CÁC CẬU CÓ THÔI NGAY KHÔNG HẢ\_ Giọng một người con trai hét lớn. Người con trai đó tiến vào đám đông, mọi người như im lặng hẳn khi nhìn thấy cậu ấy

- Là cậu sao? Cậu chịu về rồi hả?\_ Nó cười hiền rồi ngắt đi trong vòng tay ấm áp của người con trai đó

- Tất cả các cậu xuống phòng máy chiếu hết cho tôi, tất cả không sót một ai, nếu không xuống các cậu sẽ chết trong tay tôi đấy nhớ cho rõ\_ Người con trai đó đang cố gắng kiềm chế, nhìn sơ sẽ không thể phát hiện cậu đang tức giận nhưng trong lời nói lạnh tanh, không chút cảm xúc kia thực khiến người khác, ai cũng sợ. Rồi cậu công nó chạy xuống phòng y tế trước sự kinh ngạc và phân xết của mọi người.

.....

Tại phòng máy chiếu, không khí im lặng và có chút gì đó khá căng thẳng. Nét mặt nghiêm túc, âm điệu sắc bén cất lên

- Thời gian qua, hội trưởng hội học sinh tôi đi vắng đã xảy ra rất chuyện không hay đúng không?\_ Cậu cố gắng giữ bình tĩnh.

Mọi người không nói gì, chỉ biết cúi gằm mặt xuống, người này nhìn người kia

- TÔI NÓI MẤY NGƯỜI CÓ NGHE KHÔNG HẢ?\_ Cậu nổi nóng, đập tay xuống bàn làm mọi người giật nảy mình sợ hãi

- Cậu bình tĩnh lại đi, phải trong lúc cậu không ở đây rất nhiều chuyện đã xảy ra\_ Một người dũng cảm đứng lên nói

- Và các cậu đang hành hạ một bạn nữ hả?\_ Cậu lườm hỏi vặn lại

- Bọn tớ....bọn tớ...bọn tớ không....\_ Tên đó lắp bắp không trả lời được

Lúc đó, Hạ Vy đứng dậy, cô ta đập bàn, hoàn toàn mất đi cái đáng vẻ yếu điệu thực nữ mọi ngày, cấu gắt với chất the thé trong lời nói

- Cậu muốn nói gì thì nói mau lên, đừng có vòng vo tam quốc chi cho mệt

- Được rồi, tôi hỏi, tại sao các cậu lại hành hạ An Nhiên hả? Nói mau\_ Cậu tức giận

- Tại cậu ấy đẩy tôi ngã mà không xin lỗi, còn kiêu căng hét lên rồi bỏ đi\_ Hạ Vy giả bộ đáng thương, vừa nói vừa khóc lóc
- Cậu thôi đi, khóc vừa thôi, đừng giả tạo nữa, lớp phấn trên mặt cậu chất hàng tấn rồi, nước mắt dính vào chỉ sợ trôi hết thì xấu lắm\_ Cậu lườm, buông lời xiên xỏ cô ta
- Một tên con trai khác cũng nổi nóng quát lại
- Cậu nói thế với người con gái yếu đuối như vậy ý gì hả? Cậu chỉ một mực bảo vệ cho An Nhiên, phải chăng cậu đã có tình cảm với bạn ấy?
- Người con gái yếu đuối? Mấy người nhìn cho rõ người con gái yếu đuối đó đi\_ Cậu nói xong bắt đoạn camera ghi hình được Hạ Vy là người đã cố tình đập vỡ ly thủy tinh rồi nhét vào giày múa của Hạ Băng cùng những lời mà cô ả đã nói. Mọi người đều vô cùng bất ngờ
- Yếu đuối đó, người con gái yếu đuối đập vỡ ly thủy tinh cho vào giày múa của người khác mà mấy người nói đấy
- Cậu...cậu lấy đâu ra đoạn clip đó? \_Cô ta hoảng sợ
- Thế cậu không biết trong trường đâu đâu cũng có camera giám sát sao? Thật tiếc khi kế hoạch của cậu đã bại lộ\_ Thiên Thiên lạnh lùng nói. Hạ Vy thấy mặt mặt quá đỏ bỏ chạy ra ngoài
- Còn nữa, tôi nói cho mấy người biết đây: Tiết mục văn nghệ mà nhóm An Nhiên và Hạ Băng đã làm đều do 1 tay An Nhiên lên ý tưởng và cách dàn dựng hết đấy. Lực học sao? Trước đây thành tích cậu ấy không cao nhưng hãy nhìn vào bảng điểm hiện tại rồi hãy phán xét. À quên, các cậu hỏi tại sao tôi lại giúp cậu ấy hả? Là vì tôi trân trọng con người và tính cách của cậu ấy đó\_ Nói rồi cậu bỏ ra ngoài [chạy đến phòng y tế]
- Bảng điểm? Có tờ giấy trên bàn này\_ Mọi người xì xào
- TRỜI OI, THỨ 2 TOÀN KHỐI SAO? KHÔNG PHẢI CHÚ?\_ Một người hét toáng lên
- Mọi người ơi, chúng ta trách nhầm bạn ấy rồi, làm sao đây?\_ Một người hỏi
- Hay chúng ta mở một buổi liên hoan nhỏ cho bạn ấy rồi xin lỗi\_ Một người nêu ý kiến
- Ừm, tán thành\_ Cả lũ đồng thanh

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 17

- Nơi chỉ có một màu trắng xóa, mùi thuốc khử trùng nồng nặc, căn phòng y tế vừa được mở ra - Thưa cô, bạn ấy sao rồi ạ?\_ Thiên hỏi cô y tá
- Bạn ấy bị kiệt sức do không ăn uống gì và chịu căng thẳng quá mức thôi, không sao đâu, nghỉ ngơi tốt là sẽ ổn\_ Cô y tá mỉm cười rồi đi mất
  - Cảm ơn cô\_ Cậu cúi đầu rồi phi thẳng vào trong phòng thăm nó
- Nó nằm đó, gương mặt trắng bệch, nhợt nhạt thiếu hẳn sức sống quả thật rất đáng thương. Đôi môi - sắc hồng tự nhiên đã mất, lâu lâu lại vang lên những tiếng nấc nho nhỏ, hai tay cứ thế đưa về phía trước như cố với lấy thứ gì đó. Ngủ rồi mà còn mơ, trong giấc mơ cũng không được yên ổn, vẫn phải roi lệ...
- “Tại sao cứ thích chịu đựng một mình thế? Sao không nói cho tôi biết? Nhẫn nhịn sẽ không tốt đâu. Tại sao bọn họ đánh cậu mà cậu không đánh lại chứ? Cậu biết võ mà “Dòng suy nghĩ chợt chạy qua, cậu chỉ khẽ nói nhỏ
- Tại sao không đánh chúng nó, tại sao thích bản thân phải đau khổ thế?
  - Tại vì tôi không muốn người khác thấy mình yếu đuối. Tại vì tôi không muốn cậu lo cho tôi. Tại vì tôi không muốn các bạn của tôi bị thương hay bị đau cậu hiểu chưa\_ Giọng nó yếu đuối, cất lên
  - Cậu tỉnh rồi hả? Nghe thấy tôi nói gì sao? Sao cậu suy nghĩ đơn giản thế?\_ Thiên lại gần nó hỏi han
  - Họ không làm gì sai, chỉ là họ bị cái giả dối che mắt thôi, thực không đáng bị đánh đâu, với lại lúc đấy tôi cũng đâu có tâm trạng để đánh nhau. Chắc họ còn ghét tôi lắm\_ Nó cười buồn
  - AIYO, "Bảo Bảo" của ta, họ không tốt với cậu thì vẫn còn có tôi, tôi nhất định sẽ bảo vệ "Bảo Bảo" của mình ha\_ Cậu cười ấm áp, lấy tay xoa đầu nó

- Ai là "Bảo Bảo" của cậu chứ?\_ Nó bật cười. Tâm trạng nó tốt hơn, thoải mái hơn " Có cậu ở bên thật tốt"

- Cuối cùng cậu cũng chịu cười rồi, ta quá siêu\_ Cậu bắt đầu bán manh và tự luyện

- HAIZZZZ, Người ta nói quả không sai, hầu ca có khác, chẹp...chẹp...chẹp\_ Nó lắc đầu

- Cậu...cậu....haizzz, cơ mà dù thế nào thì mình cũng sẽ luôn bên cậu, hãy tin mình nha\_ Cậu cười

Hạ Băng đứng ngoài. Cô nghe thấy tất cả những lời họ nói với nhau, nhìn thấy những nụ cười trên môi cả hai người."Nhìn họ vui vẻ thật, giống như họ có tình cảm với nhau ấy. Cơ mà cũng tốt, An Nhiên chịu cười là tốt rồi, em ấy đã phải chịu quá nhiều thiệt thòi rồi giờ mình phải giúp em ấy cười thật mới được" Hạ Băng đi.

- Khó chịu quá, thực chịu không nổi mà\_ Vừa dứt câu rồi giật phăng cái kim để truyền nước ra, ngồi bật dậy

- Cậu sao thế?\_ Thiên lo lắng

- Nằm một chỗ khó chịu chết đi được, tôi đói rồi, chúng ta đi ăn đi\_ Nó làm mặt cún con

- Ừm, đã 3 hôm cậu không ăn gì mà, chúng ta đi\_ Thiên tiếp tục xoa đầu nó

- Tôi không phải trẻ con nha, mà sao cậu biết 3 hôm tôi chưa ăn uống gì?\_ Nó thắc mắc gãi đầu - Hạ Băng đã nói cho tôi biết đó, thôi nói vừa thôi, tôi dẫn cậu đi ăn, cậu đi được không? có cần tôi đỡ không?\_ Thiên quan tâm

- Xời tôi khỏe như voi mà, mình đi được\_ Nó cười

- Khỏe như voi mà mình phải cõng cậu 2 lần rồi đó, haizzz nặng như voi mới đúng, muốn gãy lưng luôn\_ Cậu lắc đầu

- Cậu còn trên tôi nữa là tôi bo xì cậu luôn đấy\_ Nó quay mặt đi

- Tôi biết rồi cô nương, đi ăn được chưa?

- Đi thôi, hôm nay tôi trả giá nha\_ Nó cười

- WOA, cậu tốt quá, làm tôi sắp khóc rồi\_ Thiên giả bộ chấm chấm nước mắt

- Ừm, tôi luôn rất tốt mà, tôi trả giá cậu trả tiền nha, cậu đã đồng ý, ta đi thôi\_ Nó vênh mặt rồi lôi Thiên đi

- Ặc, cậu làm mình sốc nặng đó, ta đi thôi\_ Cậu vui vẻ

~~~~~

"Chỉ có cậu mới có thể làm tôi cười, ở bên cậu đúng là rất hạnh phúc"

"Tôi sẽ luôn ở bên cậu, hãy tin tôi. Tôi sẽ làm cậu cười mỗi ngày"

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Buổi sáng, trời trong xanh, chim chóc ríu rít trên cành. Nó thức dậy, vươn vai một cái, hôm nay là cuối tuần nên nó quyết định "nướng" một chút. Nó vừa đánh răng rửa mặt xong, chưa kịp thay đồ thì có người gõ cửa. Nó vội vàng chạy ra

- Sáng hảo hảo chưa cay nga, Tiểu An An_ Người đó cười và sau đó đơ ngay lập tức

- Mới sáng sớm, cậu đến đây có chuyện gì không?_ Nó gãi đầu thắc mắc.

Cậu liệt toàn tập. Bộ dạng của nó lúc này thực đáng yêu, yêu vô cùng luôn."Có lẽ sáng nay An An nướng trên giường hơi lâu nên giờ mới dậy. Cái bộ áo ngủ Kuma này và Tiểu An thực dễ thương quá đi, mình muốn véo cậu ấy một cái quá" Cậu mãi mê suy nghĩ mà không để ý đến hành động của nó cứ hươu hươu tay trước mặt cậu.

- TÊN NGỐC MẶT LIỆT, RÓT CUỘC CẬU ĐẾN ĐÂY CÓ VIỆC GÌ HẢ?_ Nó dùng tuyệt chiêu loa phát thanh

- À....hà, tôi hả? Tôi đến muốn rủ cậu đi chơi ấy mà, có đi không?_ Cậu giật mình hỏi lại nó
- Đi, đi liền, cơ mà sao cậu lại cao hứng rủ tôi đi chơi? Cậu tốt với tôi quá mình sợ đó_ Nó cười cười, lời nói nửa thật nửa đùa
- Tại vì thời gian qua có nhiều chuyện xảy ra quá, là tôi có lòng tốt, biết tâm trạng cậu không tốt nên tới rủ thôi. Vào thay đồ đi, tôi dẫn đi ăn_ Cậu nói (nhưng trong lời nói và thái độ có chút ngượng ngượng)
- Chờ tôi chút nha

Xong nó chạy vào vô phòng, 1 phút sau phi ra. Nó mặc quần jeans (phải, trời sinh nó và quần jeans là một cặp),áo len trắng cao cổ và một cái áo khoác bên ngoài, giày thể thao và bao giờ nó cũng lôi theo cái balo đi.

- Ta đi thôi, khỏi cần ăn, tôi không đói_ Nó cứ tung tung lên
- Đi, không phải nhoi thế đâu_ Cậu cười tươi để lộ đôi đồng điệu

Cậu dẫn nó đi công viên giải trí chơi tàu lượn siêu tốc. Hai người họ hét thả ga luôn, cảm giác như được trút hết nỗi giận ra ngoài. Tiếp theo là chơi đua xe, chơi gấp gấu bông và bắn súng.....vv. Họ cười với nhau rất vui vẻ. Cuối cùng là đi ăn kem

- Cảm ơn cậu nha, hôm nay thực sự tôi vui lắm_ Nó vừa cười, vừa ăn vừa cảm ơn cậu
- Ăn đi, mất công kem chảy hết giờ_ Cậu giục nó

Nó ăn hết sạch luôn với tốc độ chóng mặt quay ra cười cười nhìn cậu.

- Thế nào, chưa kịp chảy nhỉ, tôi rất siêu, à không vốn dĩ tôi đã là một cao thủ rồi mà

Cậu ngạc nhiên nhìn nó

- Cậu ăn nhanh thế làm sao cảm nhận được vị ngon của kem, cơ mà cậu tính phần kem cho Hạ Băng đấy à?
- Hà, tôi có phần đâu?_ Nó khó hiểu
- Thế sao để nhiều kem vòng quanh mép thế, rõ ràng có ý phần còn gì, khăn đây lau đi_ Cậu trêu nó
- Troll nhau hà_ Nó lờm, giật khăn giấy quay đi
- Xong rồi đó_ 3 chữ ngắn gọn, đúng trọng tâm của đứa con gái đang giận
- Haizzz vẫn còn dính này, lau kiểu gì thế

Cậu nói xong lấy khăn giấy lau lại cho nó. Lau hết kem trên mặt nó, bất ngờ bốn mắt nhìn nhau, mặt cậu đỏ, tiếng tim đập:"THỊCH....THỊCHTHỊCH"

- Này, cậu ồm à? Mặt đỏ phừng phừng rồi này. Hay tôi đổi biệt danh cho cậu nha_ Nó quan tâm, lấy tay đặt lên trán cậu
- Cậu đang làm gì đấy?_ Cậu giật mình
- Nhiệt độ 37°C, bình thường mà sao mặt đỏ thế?
- Thôi bỏ đi, ta về thôi_ Cậu nói rồi đứng dậy đi luôn
- Này, chờ tôi với, tên ngốc mặt liệt_ Nó chạy theo

.....

Một ngày đi chơi của nó kết thúc như thế. Nó đã vui vẻ trở lại. Con người thật của nó đã về

"Cái gì đây? Sao mình lại có cảm giác ấy? Mình thực sự thích cậu ấy sao?"

Bạn đang đọc truyện [Tyboys] Có Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Thứ 2 đầu tuần tại lớp học, không khí hôm nay có vẻ sôi động và náo loạn hơn mọi ngày thì phải, cả bọn tùm năm tùm bảy hò hét

- Cả lớp ơi, nghe gì chưa, năm nay nghỉ đông sớm hơn mọi năm a, hạnh phúc quá_ Bọn con trai chạy vào trong lớp múa trống múa chiêng. Bọn con gái cứ tung tung tung tung tung tung hoa bung lụa.

- Mới sáng sớm làm gì mà láo loạn lên thế_ Cậu và nó bước vào, [đồng thanh tập 1, nhìn nhau]

- Năm nay nghỉ đông sớm hơn mọi năm đó_ Nói xong bọn con trai tiếp tục quẩy, quăng hết sách vở đi

- Thì sao? Có nhất thiết phải phá lớp ra không?_ Nó và cậu nói [đồng thanh tập 2, nhìn nhau]

- Sáng sớm bọn mình thấy 2 cậu mới có vấn đề thì đúng hơn_ Tên con trai liếc mắt cười gian

- Thôi ngay kiểu đó đi cho tôi_ Nó và cậu tỏ thái độ khó chịu [đồng thanh tập 3, nhìn nhau]

- Lần 3 rồi đó_ Tên đó cười

- Muốn chết hả?_ Nó và cậu lườm tên đó, giơ tay lên định đánh [đồng thanh tập 4, nhìn nhau]

- Không nói nữa_ [Đồng thanh tập 5, nhìn nhau cười]

- Haizzz, hai cái con người này sự có vấn đề rồi_ Tên đó lắc đầu bỏ đi

Tiếng chuông báo hiệu vào lớp vang lên. Học sinh ổn định chỗ ngồi. Cô giáo bước vào lớp, cầm một chồng giấy dày cộp

- Vì lý do năm nay nghỉ đông sớm hơn mọi năm và độ lười của các em nên nhà trường quyết định tăng gấp đôi bài tập so với năm ngoái_ Cô thông báo "Sau kì nghỉ, ai không làm hết bài thì dọn vệ sinh quanh trường 1 năm"

- Nữa hả cô. Nghỉ đông phải cho chúng em chơi chứ_ Cả lũ nói giọng ngán ngẩm

- Vậy các em muốn dọn vệ sinh hết kì nghỉ đông hay làm bài tập_ Cô gằn giọng

- LÀM TẬP A!!!!!!

- Tốt, phát giấy xong rồi thì về đi nha_ Cô nói

- Chưa hết giờ học mà cô_ Một bạn đứng dậy hỏi

- Bây giờ về nghỉ đông_ Cô cười

Một số đứa đang uống nước, sau khi nghe cô nói xong đã xảy ra 2 trường hợp:

+ Sặc nước (ho sặc sữa), đau tim

+ Phun nước vào đứa ngồi trước (oánh nhau)

- Cả lớp ơi, về thôi, nghỉ đông rồi, chúng nó hét lao ra cửa lớp bỏ lại cô giáo đơ toàn tập cùng nó và cậu trong tình trạng mặt liệt thần công

- Hôm nay tan sớm, đi chơi không? Tôi mời_ Nó nói

- Ăn gà rán, cơ mà sao hôm nay tốt với tôi thế_ Cậu nói

- Tại vì tôi phải trả nợ hiếu chưa? Mắc nợ người khác khó chịu lắm_ Nó cười

Hai đứa chúng nó bước ra khỏi cửa lớp. Một cơn gió lạnh thổi ngang trước mặt cô giáo. "Rốt cuộc thì mấy đứa đi chơi không rủ cô sao?" Nội tâm cô giáo gào thét

~~~~~  
Tiệm gà rán, hương thơm của thức ăn bay lên, nồng nặc

- Ngon không?\_ Nó hỏi "Tất nhiên là ngon rồi đúng không? Khỏi cần cậu trả lời tôi cũng biết cậu nghĩ gì"

- Cậu đang đọc thoại đấy à?\_ Cậu ngược lên nhìn cái bộ dạng ngốc nghếch của nó

- Đầu có, cơ mà tôi thấy các Thiên Chi Hạc hay nói cậu rất cool, rất cao lãnh, học bá, đẹp trai, nhưng hình như không phải
- Hà, không đúng á, sai chỗ nào? \_ Cậu quay sang hỏi nó
- Thì cậu hơi ngốc, nói nhiều, cao lãnh cái gì chứ suốt ngày chỉ bận manh, đẹp trai á, liệt thần công mới đúng\_ Nó gãi đầu suy nghĩ
- Đã nói tôi không liệt thần công rồi mà. Đúng rồi, tôi thấy cậu hình như chỉ có 4 bộ quần áo (chưa kể đồng phục) thì phải\_ Cậu đánh trống lảng
- Quần áo hả? Tôi có nhiều lắm, ba mẹ tôi mua nhiều, cả một tủ to đùng luôn, cơ mà toàn vấy thôi, tôi không thích nên toàn bỏ xó ấy mà\_ Nó cười
- Đi mua áo không?\_ Cậu hỏi
- Tùy, nếu cậu thích\_ Nó trả lời
- Vậy ta đi\_ Cậu cười vui vẻ. Nội tâm sung sướng"Yeahhh, đánh trống lảng thành công" nhưng nó lại khóc ngay lập tức" Lại tốn tiền rồi huhuhu"

Đến cửa hàng quần áo. Đồ đẹp không thiếu căn bản là chả kiểu nào nó ưng. Cuối cùng thì đập vào mắt cả 2 người là bộ áo len sọc caro rất đẹp, nhìn rất ấm mà giá cũng vừa phải nữa.

- Mua đồ đôi không?\_ Nó và cậu đồng thanh nói
- HAHAAHA, cậu hiểu ý tôi quá, tôi thấy cái áo kia đẹp kìa\_ Nó vừa cười vừa chỉ cái áo len đó
- Ờ, tôi cũng định thế\_ Cậu cười lại

Mua xong đồ, nó về kí túc xá, cậu về nhà, nhưng cậu vẫn tiễn nó đến tận kí túc xá

- Mai cậu có bận không?\_ Nó hỏi
- Có gì không?
- Qua nhà tôi học nhóm nha, chị Băng về Việt rồi, buồn lắm\_ Nó phụng phịu
- OK
- Cậu là số 1 a~~, bye bye, cậu về đi

Bạn đang đọc truyện *[Tfboys] Có Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 20

Năm giờ sáng hôm sau, nó dậy sớm hơn thường ngày. Một phần nó muốn tận hưởng cái lạnh của Bắc Kinh và hơn hết hôm nay nó lại được học với Thiên Thiên. Tuy hai người học chung lớp nhưng chưa từng nói chuyện thoải mái, cũng không thể bàn luận bài cùng nhau được. Nó đi chuẩn bị đồ ăn để họ có thể vừa học vừa có đồ nhắm nhì. Hôm nay nó cũng cao hứng mặc bộ áo mà Thiên mua cho

7 giờ 30 phút, nó chuẩn bị sách vở thì chuông cửa vang lên

- An An sáng tốt lành nha\_ Cậu cười tươi
- Cậu cũng thế nha. Ồ cậu cũng mặc cái áo hôm qua à\_ Nó ngạc nhiên
- Có cần phải ngạc nhiên thế không? Có đồ mới phải mặc ngay chứ, cậu cũng vậy thôi\_ Cậu giải thích" Bộ cậu bắt mình đứng đây hả? Không mời vào sao?
- À...à...thật ngại quá, mời cậu vào\_ Nó tránh đường lấy lối cậu đi

Cậu để balo lên ghế rồi lôi sách vở ra. Nó cũng thế. 2 người làm bài khiến cho không khí nhanh chóng chìm vào im lặng. Nó ngồi làm bài được lúc thì chán bắt đầu quay bút. Quay bút chán thì ngồi ngắm người đối diện. Cậu làm bài với độ chăm chú cực cao nên cũng không để ý người nào đó đang nhìn mình. Mà nó phải công nhận lúc cậu làm thực sự rất giống mỹ nam an tĩnh cool ngầu. Cái mặt lạnh lạnh này bảo sao các Thiên Chi Hạc lại nói là lạnh lùng là đúng rồi. Cả người cậu phảng phất ra thứ dương quang kì lạ mà cũng hơi mang mác buồn.

- Sao cậu không làm bài đi, ngồi nhìn gì đấy, mặt tôi dính gì à?\_ Cậu hỏi làm nó giật mình

- Tôi chán rồi, không muốn làm bài nữa. Mà mặt cậu không dính gì đâu cơ mà lúc cậu làm bài, phong thái của cậu có sức sát thương vô cùng lớn đó\_ Nó lẩm bẩm

- Cái con mèo lười này, làm được bao nhiêu bài rồi mà kêu chán? Còn sức sát thương từ người tôi phát ra thì rất lớn bản thân tôi biết rõ. Tại vì nó đã làm bị thương ai đó rồi\_ Cậu nói vu vơ

- Này nhé, tôi làm được 30 bài rồi nhé, mà cậu bảo ai bị cậu làm cho bị thương hả?\_ Nó lờm

- À không, không có gì, tôi chỉ sợ từ mèo con thành hồ thì ghê lắm!\_ Cậu trêu nó “ Thế này nhé, chúng ta sẽ thi xem ai làm được nhiều bài nhất sẽ thắng và phải làm theo lời người kia, OK chứ?”

- OK luôn, thời gian 1 tiếng\_ Nó nói

Không khí tiếp tục chìm vào yên lặng. 30 phút sau đột nhiên điện thoại của nó đổ chuông

- Alo, chị hả? có gì không?\_ Nó hỏi

- Ba mẹ em và chị chuẩn bị lên máy bay rồi, trưa là về đến nơi, em nấu cơm nha, bye em\_ Chị nó nói xong tắt nguồn điện thoại luôn

- A...A...A, không làm nữa, cậu đi chợ với tôi mau lên, trưa nay ba mẹ tôi qua đây\_ Nó hét lớn

- À...Ồ, chờ tôi chút\_ Thiên bất ngờ quá, vội vàng cất đồ vào balo rồi cùng nó đi chợ

- Này, trận khiêu chiến của chúng ta vẫn còn đó\_ Nó lờm

- Tôi biết rồi, tôi không có ăn quyết cậu đâu mà lo

Nói là đi chợ chứ có đi ngay được đâu. Họ cần phải lên thực đơn thì mới mua đồ được. Lên thực đơn xong, hai đứa phi vù ra chợ, chạy hết tốc độ luôn. 1 tiếng đi chợ xong và rồi lại phải cấp tốc phi vào bếp

- Cậu cầm com giúp tôi đi\_ Nó ra lệnh

- Cậu bắt tôi phải làm mà nói cái giọng đó hả\_ Thiên lờm

- À...À...Thiên Thiên siu cấp đẹp trai giúp mình đi, đi mà, đi nha, nha\_ Nó làm mặt cún con

- Tốt\_ Cậu xoa đầu nó

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 21

Hai đứa cùng nhau vào bếp. Cơ mà với bản tính nghịch ngợm, quậy phá của nó thì nấu cũng đâu có nhanh. 2 người đùa nghịch ngay trong bếp, đúng là đâu cũng có trò để nó chơi. Nó rửa tay rồi búng búng nước vào cậu. Cậu cầm luôn bột mì bôi lên mặt nó, nói tóm lại cuối cùng chỉ thương cho mỗi căn bếp bị chúng nó bày bừa, phá hoại. Kết quả là Thiên dọn đồng lộn xộn do hai đứa tạo ra đó còn nó phụ trách nấu ăn. Nó cứ vừa nấu vừa cười khi nhìn cái bộ dạng lom khom của cậu trong bếp.

- Yeah, xong rồi, may quá chắc khoảng 15 phút nữa họ tới nơi\_ Nó hài lòng với thành quả mình làm ra và có cả sự giúp đỡ của Thiên.

- Tốt rồi, bày lên mâm đi, còn trận quyết chiến sinh tử của chúng ta nữa\_ Thiên nhắc

- Ờ há, xem quên. Ày, cái gì mà sinh tử chứ, có đến mức vậy không?\_ Nó nhìn cậu

- Hahaha, người ta đang dùng biện pháp nghệ thuật nói quá đó, ngốc quá đi\_ Cậu cốc đầu nó 1 cái

- Cho cậu ăn cháo vào mặt bây giờ\_ Nó cầm cháo lên

- Ấy đừng, làm nốt bài thôi\_ Thiên Thiên rút cái cháo từ tay nó ra đặt xuống bàn rồi lôi nó ra bàn tiếp tục quyết chiến

15 phút sau.....



- An An, con đâu rồi, không ra đón ba mẹ hả? \_ Mẹ nó kêu ngay cả khi cửa chưa mở
- Di, nói nhỏ thôi, phải làm em ấy bất ngờ chứ \_ Hạ Băng nói nhỏ với mẹ nó rồi nhẹ nhàng mở cửa dẫn mẹ nó vào
- WOA, thơm thiệt đó, An An đã nấu ăn rồi sao? Xem ra khả năng nấu nướng của nó ngày càng tiến bộ a~~

Ba mẹ nó nhẹ nhàng tiến đến cửa phòng nó. Mở cửa thật nhẹ để nó không biết rồi ngó vào nhìn "Ai đang ở phòng nó thế nhỉ? Cậu nhóc này cũng đẹp trai đấy chứ!" Mẹ nó nghĩ. Còn ba nó sau khi nhìn thấy cảnh đó lập tức mở cửa phòng nó ra. Ông cố gắng mỉm cười

- An An, ba mẹ đến rồi nè

Nó đang làm bài tập thì giật mình ngược lên

- Ba, mẹ, mọi người đến rồi, vui quá
- Cháu chào cô chú \_ Cậu cười, cúi người 90 độ chào
- À, chào cháu, cháu là???? \_ Ba nó hỏi
- Cháu là Dịch Dương Thiên Tỉ, bạn của An Nhiên \_ Cậu lễ phép
- Hai đứa đang viết gì đó, cho ba xem được không? \_ Khỏi cần chúng nó đồng ý, ba nó lại xem luôn
- Có gì đâu ba \_ Nó cản ba nó lại
- Con lù ra, có gì mà không cho bà xem được sao? \_ Ba nó nghi ngờ hai người đang làm chuyện mờ ám

Lại gần bàn, ba nó ngạc nhiên, thì ra là chúng nó đang làm bài tập. Giấy không có vết nhàu chứng tỏ là giấy mới, hơn nữa còn đề bài tập kì nghỉ Đông, các em làm cho hết không thì sẽ có thảm họa xảy ra đó [công nhận cô giáo bá đạo quá].

- Là bài tập nghỉ đông sao lại không cho ba xem được? Nghỉ từ bao giờ mà mới làm được có 52 bài thế? \_ Ba nó hỏi
  - Dạ, hôm nay là hôm nghỉ đầu tiên, còn con không cho ba xem được là vì,,, vì,,, \_ Nó không biết nói thế nào thì Thiên ghé tai nó thì thầm "Nhanh thế, mình mới làm được có 50 bài" Sau câu nói của cậu nó liền xem đồng hồ: 30 phút đã qua
  - Tiểu Thiên, cậu chết chắc rồi, một tiếng rồi đó \_ Nó cười gian
  - HẢ???MỚI CÓ 30 PHÚT THÔI MÀ \_ Cậu tròn mắt nhìn nó
  - Trước khi đi chợ, chúng ta làm 30 phút, bây giờ thêm 30 phút nữa là 1 tiếng rồi. Cậu toi rồi, tòi sẽ trả thù \_ Nó tiếp tục cười gian mặc cho ba mẹ đứng đó chả hiểu cái gì
  - Cháu chào cô chú cháu về \_ Cậu vội vàng dọn đồ, cất sách vở rồi chạy đi mất
  - Cậu muốn trốn hả? Chiều nay cậu chết với tôi \_ Nó hét lên
  - Cậu không xử được tôi đâu \_ Thiên Thiên hét vọng lại
  - Để coi
- Cậu về rồi, nó dẫn ba mẹ vào bàn ăn. Hương thơm của thức ăn làm bụng mọi người cứ kêu "ọc ...ọc" nãy giờ.
- Vừa nãy hai đứa nói gì thế, sao ba mẹ nghe chả hiểu gì thế? \_ Ba nó hỏi
  - À, con với cậu ấy cuộc làm bài, ai làm nhiều bài hơn thì thắng, con làm hơn cậu ấy hai bài nên mới nói là sẽ xử chết cậu ấy \_ Nó nói rất hồn nhiên
  - Ô, mà con là con gái, sao lại cho một thằng con trai không quen không biết vô phòng thế? \_ Ba nó mắng
  - Đâu có, con biết cậu ấy mà, ba cứ hỏi ông Google ấy sẽ biết cậu ấy là ai? \_ Nó cãi lại
  - Con ăn no rồi, con vô phòng đây \_ Nó đứng dậy bước vào phòng đóng cửa cái "RẦM"
  - Thế là sao hả Hạ Băng? \_ Ba nó quay qua hỏi Hạ Băng

- Chuyện dài lắm bác ạ, cháu sẽ kể bác sau, nhưng mà cậu ấy đã cứu mạng An Nhiên 1 lần, giúp đỡ con và An Nhiên rất nhiều. An Nhiên rất biết ơn cậu ấy, nên ai mà nói xấu cậu ấy thì An Nhiên sẽ xử đẹp người đó luôn. Còn gì bác không biết cứ hỏi ông Google là ra ạ \_ Nói xong Hạ Băng đứng dậy vào phòng

Ba mẹ nó đương nhiên sẽ vào Google ngay lập tức rồi. Từ khóa: Dịch Dương Thiên Ti. “Thằng bé là người nổi tiếng sao? Nhiều huy chương quá? Học bá sao, đứng đầu lớp này?” họ nghĩ [giống với suy nghĩ của An Nhiên khi lần đầu biết Thiên quá] Rồi dần dần họ càng cảm thấy khâm phục cậu bé đó sau khi đọc được tuổi thơ của cậu.

- An An của chúng ta có mắt nhìn người quá!

.....

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 22

Sau khi nghỉ Đông, bọn trong lớp nó thường tổ chức một buổi đi chơi nho nhỏ mà rất điên, rất bá đạo. Năm ngoái đi câu cá, thực chất thì có câu được cá nhưng lại không biết cách chế biến nên lần đó cả lũ đau bụng. Nội tâm đứa nào cũng gào thét “XUI XẼO QUÁ”. Năm nay thì cả lũ cao hứng đi cắm trại trên núi.

- Máy cậu điên à, muốn giết chết người ta hả? Lên núi cắm trại lạnh chết đấy\_ Nó hét vào mặt bọn kia
- Thế nên mới bảo các cậu mặc quần áo cho ấm, với lại đi thử cảm giác lạ cũng tốt mà\_ Tên nêu ý kiến nói
- Haizz, vậy cậu lo hết đồ đạc cho cả lớp nhá, vậy thì tôi sẽ đi\_ Nó cười gian
- Mình móc đâu ra tiền mà lo cho các cậu\_ Tên đó sốc nặng
- Ý cậu ấy là bảo cậu đừng tham gia các trò chơi mà ở lại trông đồ đó\_ Thiên Thiên nói chen vào
- Thiên Thiên thông minh quá, cậu nhìn cậu ấy mà học tập\_ Nó vỗ tay khen Thiên Ti
- Đương nhiên mình sẽ không tham gia vì lý do mình sẽ là người lên lịch trình và trò chơi cho chuyến đi mà\_ Tên đó vỗ ngực
- Sắp có án mạng xảy ra rồi\_ Nó nói thầm
- Cậu nói gì hả? Cái gì mà án mạng? Thôi bỏ đi, nói với cậu tức chết mình mất, mọi người về kí túc xá chuẩn bị đồ nha. GIẢI TÁN\_ Nói xong tên đó đi luôn

Mọi người về dọn đồ đạc. Hôm sau 5 giờ cả lớp tập trung ở cổng trường. Đứa nào đứa nấy đều dờ dẩn vì chưa tỉnh ngủ. Lên xe một phát là chúng nó ngủ luôn, đặt người xuống ghế là tất cả thành heo con hết, thậm chí còn chả để ý mình ngồi với ai. Nó ngồi với Hạ Băng, hai người từ lúc đi cho đến khi lên xe thì như hình với bóng. Thiên Ti cũng ngồi gần đó

3 tiếng sau

- MỌI NGƯỜI ƠI, ĐẾN NƠI RỒI, DẬY ĐI\_ Một tên con trai cất tiếng gọi. Ngay lập tức nó bị một đứa con gái khác quăng balo vào mặt “Yên cho bà ngủ”

Cuối cùng tên đó đã nghĩ ra một cách

- CHẾT RỒI MỌI NGƯỜI ƠI, XE BỐC HỎA ĐẲNG SAU RỒI KÌA\_ Tên đó ở ngoài hét lớn

Mọi người trong xe dường như nghe được vội vã chen chúc nhau chạy xuống. Tỉnh ngủ hết với nhau luôn, chỉ có tên kia đứng nhìn, nội tâm nhảy múa”  
Mình quá siêu, kế hoạch tác chiến thành công“. Vui mừng chưa hết thì ngay lập tức, hàng ngàn ánh mắt chết người nhìn tên đó

- Mọi người, hôm nay đi chơi, đừng gây ra án mạng nha\_ Tên đó cười trừ
- Yên tâm, tội này không gây ra án mạng đâu, chỉ cần tên nào đó bị bầm dập chút cũng không sao\_ Mọi người cười gian nhìn tên đó
- Đừng mà, 1, 2, 3, CHẠY\_ Tên đó hét rồi chạy theo đường lên núi
- ANH EM, ĐUỔI THEO NÓ\_ Cả lớp hét

15 phút sau

- Phù...phù...phù

- Học...học...học

Cả lũ thờ dốc. Toát hết mồ hôi, mặt đũa nào đũa nấy cũng đỏ ửng lên, như vậy cũng đủ thấy chúng nó mệt thế nào rồi.

- Tạm tha cho nó, tí nữa bắt nó đi kiểm củi là được\_ Một người nêu ý kiến

- TÁN THÀNH\_ Cả lớp đồng thanh

Rồi đũa này riu đũa kia, ôm vai bá cổ nhau leo núi. Chỉ có An An, Hạ Băng và Thiên Thiên là thông thả nhất. An An và Hạ Băng nói chuyện vui vẻ, hai đũa chúng nó chạy không nhanh không chậm, nói chung chạy mà vẫn giữ sức. Thiên Thiên thì lững thững theo sau cùng. Cậu an tĩnh nghe nhạc và nhìn 2 con người trước mặt

Bỗng một đũa nói:

- Thời tiết rất lạnh, từ nãy đến giờ chúng ta cũng leo được đoạn khá cao rồi, leo nữa là đêm nay chết còng đấy, mình thấy cắm trại chỗ này là hợp nhất này

- Ủm, rất đúng, cậu nói chí phải, cắm trại ở đây đi\_ Mọi người đồng thanh hưởng ứng ý kiến Rồi họ bắt đầu cắm trại. Tên chỉ huy cứ đứng đó chỉ đạo. Hấn chả làm gì chỉ biết đi la mắng người khác. Sau khi dựng trại xong, mọi người quay lại chỗ tên đó đứng lùm

- Hình như có tên vừa mắng chúng ta tả tơi thì phải\_ Một đũa con gái búng móng tay nói

- Ủm đúng đấy, hay tụi mình xử chết nó đi\_ Cả một khác cũng chen vô

- Xử nó có ích gì đâu? Bắt nó làm nô lệ của chúng ta thì tốt hơn\_ Nó im lặng nãy giờ cuối cùng cũng chịu lên tiếng

- Đúng, tên kia, lấy củi về đây\_ Mọi người tán thành, sai vặt tên kia

Nội tâm hấn gào thét” AN NHIÊN, TÔI GÂY THÙ VỚI CẬU SAO? CẬU ĐỘI ĐÁY, TÔI SẼ TRẢ NÓ LẠI CHO CẬU”

- Mọi người bình tĩnh, tôi sẽ đi lấy củi nhưng mọi người phải có trò chơi gì mới vui không thì chán lắm\_ Tên đó nêu ý kiến

- Trò gì? Nói ra mau

- Là trò.....

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 23

- Bình tĩnh đi nào, mình nói mình nói, là trò truy tìm kho báu

-Ồ, nghe thú vị đấy nhỉ\_ Mọi người hồi hộp” Chơi thế nào?”

- Trước tiên chúng ta sẽ bốc thăm theo cặp, nhưng theo mình tính thì có lẽ sẽ dư ra một nam và một nữ, họ sẽ chịu thiệt là phải đi một mình, nhưng hành động sẽ dễ và nhanh hơn. Tiếp theo mình sẽ đưa các cậu bản đồ, cứ đi theo bản đồ, tìm được 8 cái chìa khóa và giải mật mã thế nào cũng mở được kho báu\_ Tên đó nói” Thăm đây, các cậu bốc đi”

Mọi người chạy đến hòm bốc thăm. Ai cũng bốc trúng người mình muốn đi và cuối cùng thì kết quả thật bất ngờ: Thiên và Hạ Băng bị thừa ra, nó đi với Hạ Vy. Một kết quả thật không mong muốn cho cả 4 người nhưng ngay sau đó, Hạ Băng đã nhận bản đồ và bắt đầu tìm kho báu. Cậu đứng đó, nhìn dáng vẻ không mong muốn của nó. Một phần cậu cũng lo cho nó, sợ nó bị Hạ Vy hại.

- An Nhiên, cậu có sao không? Cậu đi cùng với cậu ấy có được không?\_ Thiên hỏi nó

- Tôi không sao đâu, tôi có thể bảo vệ mình được, tôi biết võ mà\_ Nó trấn an tinh thần cậu

- Có gì nhớ nói tôi biết đấy, tôi mới phát hiện con Kuma này còn có thể ghi âm và nhắn tin nữa đấy\_ Cậu nói

- Dạ, thưa Thiên Tổng, con biết rồi\_ Nói xong nó đi

Sau khi nó đi, cậu cũng bắt đầu vào việc của mình nhưng suốt đường cậu không thể không lo cho nó được. “ Sao mình cứ nghĩ đến cậu ấy thế nhỉ? Mình

thích cậu ấy thật sao? Mình lo cho cậu ấy quá. Không được Thiên Thiên, mày đang nghĩ cái vớ vẩn gì thế lo mà tìm kho báu đi” Rồi cậu lại tự dứt ra khỏi những suy nghĩ của mình.

Về phần nó. Nó luôn cảm thấy bất an khi đi với nhỏ kia. Suốt dọc đường hai người không nói gì với nhau, chỉ biết tìm chìa khóa. Hạ Vy phát hiện chìa khóa còn nó phải đi lấy. Cứ thế cứ thế nó và Hạ Vy đã tìm được 6 cái chìa khóa. Tốc độ rất nhanh, rất tốt. Ngược mắt nhìn trời nhỏ kia đã thấy chắc tầm này là 5 giờ. “Thời gian không còn nhiều, mình phải tìm cách giải được khó báu, và phải cho con bé kia biến mất khỏi tầm mắt của Thiên Tỉ” Hạ Vy nghĩ. Đi đến một con dốc

- Này An Nhiên, tôi thấy có cái chìa khóa ở dưới kia kia

- Đầu? \_ Nó ngo xuống con dốc đó

- Vĩnh biệt mày \_ Nói xong Hạ Vy đẩy nó xuống con dốc đó

- Á....Á...Á

~~~~~

Thiên Thiên đã giải được mật mã. Cậu đã mở được kho báu, thì ra đó là một quyển truyện Sherlock Holmes. Bỗng cậu nhớ ngay đến An Nhiên. Phải trước đây cậu thấy An Nhiên hay đọc nó và nếu không nhầm thì An Nhiên rất thích nó thì phải, cậu quyết định đem quyển đó tặng An Nhiên. Bỗng cậu rung mình, đôi tay tự nhiên lạnh toát ra, tim cậu nhói một phát. Linh cảm báo hiệu có điều chẳng lành, cậu vội vã quay về nơi cắm trại để tìm nó.

~~~~~

Tại nơi cắm trại, mọi người đã về và tập trung đầy đủ. Cậu chạy đi khắp nơi kiểm An Nhiên nhưng không thấy. Tâm trí rối loạn, không giữ nổi bình tĩnh cậu chạy đi tìm Hạ Vy. Cô à đang vui vẻ bên đồng nễ phẩm vừa tìm được thì

- An Nhiên đâu? \_ Đôi mắt cậu lạnh lùng nhìn con nhỏ đó

- Tôi có tên đảng hoàng, mong cậu lần sau xưng hô cho đúng. An Nhiên ở đâu làm sao tôi biết được \_ Nói rồi cô ta bỏ đi

Cậu lại chạy đi hỏi những người khác thì mới biết từ lúc Hạ Vy về không thấy An Nhiên đâu. Thực sự quá lo lắng, cậu một mình chạy đi tìm nó, cậu cũng không quên cầm theo con Kuma

- Tôi rồi, cậu đi một mình rất nguy hiểm đó \_ Hạ Băng ngăn cậu

- Vậy An Nhiên còn gặp nhiều nguy hiểm hơn, tôi không thể bỏ mặc cậu ấy được \_ Nói rồi cậu chạy đi

- Tại sao cậu lại quan tâm con bé vậy? \_ Hạ Băng hỏi. Lý do cô hỏi cậu câu đó là vì sau nhiều lần được Thiên giúp, cô đã dần có cảm giác với cậu, nhưng cậu lại luôn quan tâm rất đặc biệt tới An Nhiên, cô muốn biết cậu rốt cuộc có tình cảm với An Nhiên hay không, nếu có thì cô sẽ từ bỏ và sẽ chúc phúc cho hai người. Cô không muốn mình suốt ngày ảo tưởng nữa

- Tại vì cậu ấy thực sự rất quan trọng với tôi, vậy là đủ rồi chứ? \_ Cậu lạnh nhạt hỏi Hạ Băng

- Được rồi, cậu đi đi, nhớ bảo trọng nhé \_ Trong lời nói, ánh mắt của Hạ Băng lúc này phảng phất nỗi buồn man mác

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24

“Mình đang ở đâu đây?” Câu duy nhất mà nó nghĩ được lúc này. Gần như mất hết sức lực, nó chỉ biết nằm đó, sống chết ra sao cũng không còn quan trọng nữa. Máu ở đâu nó đang rỉ ra, chân tay trắng xức, thương tích khắp cơ thể. Nghe có tiếng động, lúc này với nó im lặng là trên hết để xem xét tình hình

- AN NHIÊN, CẬU Ở ĐÂU? AN NHIÊN \_ Tiểu Thiên Thiên lớn tiếng gọi, chỉ có thể biết nó đang ở quanh đây nhưng không xác định được vị trí chính xác của nó vì Kuma của cậu đã hết pin

- AN NHIÊN, AN NHIÊN, TÊN NGỐC MẶT LIỆT CỦA CẬU ĐÂY, CẬU Ở ĐÂU THÌ LÊN TIẾNG ĐI \_ Cậu hét, nhìn cậu lúc này như sắp rơi lệ đến nơi. Bỗng cậu nghe thấy tiếng gì đó ở bên dưới cái dốc “Là cậu đúng không?” Thiên hy vọng rồi cậu cẩn trọng đi xuống. Cậu sửng sốt khi thấy một bóng người đang nằm đó.

- An An, cậu làm sao thế này? Tỉnh lại đi An An

Nó mon man, nhìn thấy một bóng người mờ mờ. Thấy như mình bị xốc lên rồi lại dựa vào cái gì đó, thực sự rất ấm áp. Cảm giác an toàn một lần nữa quay về rồi “Có phải cậu không Thiên Thiên?”\_ Nó nói rất bé, rất bé

- Là tôi, Thiên Thiên của cậu đây. Chúng ta sắp về đến trại rồi, cậu cố chịu nhé!

Cậu nói, mồ hôi trên trán chảy xuống, sự lo lắng, tức giận đang lấn át con người cậu. Bước chân cậu ngày càng gấp gấp hơn, quãng đường cậu đi với cậu như càng dài ra. Cuối cùng cũng về đến nơi. Mọi người cứ đi qua đi lại vì sợ có gì không hay sẽ xảy ra với 2 người.

- MAU LẤY NƯỚC, BÔNG VÀ BĂNG Y TẾ LẠI ĐÂY, MAU LÊN\_ Cậu hét rồi đưa nó vào trong trại của mình

Mọi người đều bất ngờ trước tình trạng hiện nay của nó, vội vàng đi lấy đồ ngay không thôi lại bị Thiên Thiên la thì khổ

- Của cậu đây

- Đi ra ngoài, tôi sẽ sơ cứu cho cậu ấy\_ Thiên dùng những lời lẽ vô cùng lạnh nhạt

Cả lũ rầm rập nghe theo. “Hy vọng cậu ấy không sao” Tất cả đều chấp tay cầu nguyện cho nó. Sau bụi cây, Hạ Vy tức đến sôi máu” Lần này là may có Thiên thôi, không có lần sau đâu con nhỏ kia”

Sau khi sơ cứu cho nó xong, cậu ra ngoài với vẻ mặt tức giận. Cậu đi tìm Hạ Vy lôi ra trước mặt mọi người

- Sao cậu đẩy An Nhiên ngã xuống con dốc đó?\_ Cậu nói

- Tôi không biết, tôi chả biết gì cả\_ Cô ả gằn cổ cái

- Không biết? Có thật không biết không? Cậu mau thành thật nếu không tôi cho cậu vào tù đấy\_ Cậu nhìn Vy với ánh mắt sắc lạnh, buông lời đe dọa trước sự sùng sốt của mọi người

- Tôi...tôi...tôi\_ ả ấp úng

- Nhìn thái độ, không cần cậu thừa nhận cũng đủ để tôi biết đáp án rồi, MAU BIẾN KHỎI ĐÂY CHO TÔI\_ Cậu hét vào mặt nhỏ. Con người đứng trước giới hạn chịu đựng thì sẽ làm ra rất nhiều chuyện kinh khủng nhưng cậu đã cố gắng kiềm chế. Cậu chọn cách này để cô ta không đứng trước mặt An Nhiên và cậu nữa, đồng thời cũng cho cô ta thời gian để hồi lỗi

- Vậy tôi đi và tôi cũng nói luôn, cậu hãy canh chừng nó cẩn thận kẻo một ngày tôi sẽ quay lại để trả thù đấy\_ Nói rồi cô ta bỏ đi.

Và thế là cậu lại thức nguyên đêm canh nó ( cơ mà nó nằm ở trại của cậu căn bản muốn ngủ cũng khó ).

“Hãy tin tôi, tôi sẽ không để ai làm hại cậu đâu”\_ Cậu thầm nghĩ, đôi tay vuốt nhẹ mái tóc của nó.

Tờ mờ sáng, cậu thấy hơi mệt cuối cùng cậu đã vận nội công” NGỦ NGỒI“. Trời ơi, cái tướng này thì còn gì là nam thần cao lãnh nữa, mất hình tượng quá. Rồi nó cũng tỉnh dậy. Đầu nó nhức, chân tay vừa mỏi vừa đau. Nó nhìn người nào đó bên cạnh mình” Ayo, có ai biểu cậu phải ngủ khổ như thế này không?” nghĩ rồi nó ngồi dậy, nhẹ nhàng đỡ cậu nằm xuống. Sau khi đắp chăn cho cậu, nó ra ngoài tận hưởng khí trời. Cả lớp nhìn thấy nó thì chạy đến hỏi thăm

- Cậu đỡ chưa? Có đau nhức chỗ nào không? Có nhận ra mình không? Cậu có nhớ hôm qua ai đã cứu cậu không?.....vv

- Các cậu là ai? Sao tôi lại ở đây? Đầu tôi đau quá\_ Nó nhăn mặt

- HẢ???? Cậu không nhớ bọn mình? Chẳng nhẽ sau vụ va chạm, cậu đã mất trí nhớ\_ Mọi người hốt hoảng

- HAHAHA, xem mặt kìa, có nghiêm trọng vậy không? Minh đùa vui chút mà\_ Nó cười lẫn lộn

- Mà hôm qua, người cứu mình là Thiên Thiên hả?\_ Nó hỏi

- Phải! Cậu nhớ chuyện đó sao?\_ Mọi người thắc mắc

- Không có gì, chỉ là linh cảm thôi\_ Nó nói, mắt hướng về trại của ai đó

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 25

“An Nhiên, cậu đâu rồi?” Thiên Thiên liên tục gọi tên nó nhưng không ai trả lời. Cậu nghe được 3 tiếng súng “Đoàng...đoàng...đoàng”, một cô gái nằm đó, máu từ người đó cứ thế chảy ra không ngừng cùng với nụ cười gian ác của kẻ gây án

“An Nhiên, cậu sao thế này, tỉnh lại đi, cậu không được ngủ mà” \_ Thiên gào thét, nước mắt giàn giụa, quay lại nhìn kẻ đã bắn An Nhiên bằng con mắt căm hận

“Vinh biệt mầy Dịch Dương Thiên Tĩ” \_ Một tràng súng vang lên

Cậu giật mình, ngồi bật dậy “Thì ra là mơ”. Toàn thân đổ mồ hôi lạnh nhưng cậu không quan tâm, nhìn trước nhìn sau tìm bóng dáng của nó

- Dậy rồi hả, chắc đêm qua cậu mệt lắm, cơ mà cũng cảm ơn cậu đã cứu tôi nha \_ Nó ngồi cạnh, quan tâm, vừa nói vừa cười

Chưa đợi nó nói hết câu, cậu đã ôm chặt nó vào lòng. Nó bất ngờ, tròn tròn mắt lên. Muốn đẩy cậu ra nhưng cái cảm giác ấm áp và an toàn này cứ cố giữ nó lại. Lúc này, nó hoàn toàn rơi vào trạng thái liệt. 1s....2s....30s.. Nó quyết rời vòng tay cậu, cúi đầu xuống để che đi khuôn mặt đỏ như quả cà chua chín nói:

- Cái tên ngốc này, hôm nay làm sao thế?

- Há????? Tôi....tôi \_ Cậu ngắc ngứ

- Tôi làm sao, nói nghe nào \_ Nó nghiêng nghiêng đầu nhìn cậu, biểu cảm gương mặt vô cùng đáng yêu

- Hình như cậu bị chấn thương ở đầu nên bây giờ cậu có chút không bình thường thì phải \_ Cậu xoa đầu nó trêu

- Nhưng nhìn cậu giống người bị thương hơn tôi mà. Toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vừa tỉnh dậy là thờ đốc, bộ hôm qua mệt quá đến mức phát ốm luôn à? \_ Nó hỏi vặn lại

- À không, tôi gặp ác mộng chút thôi, không có gì đâu \_ Cậu cười nhạt

- Ác mộng? Cậu mơ thấy gì? Có phải là thần chết đến dẫn tôi đi không? \_ Nó hỏi

- Thần chết dẫn cậu đi á? Làm gì có, đầu óc cậu không bình thường, thần chết mà dẫn cậu đi thì tôi tội nghiệp ông ấy lắm! \_ Cậu hoảng hốt. Đúng là trong giấc mơ cậu thấy nó chết vậy cũng có khác gì bị thần chết dẫn đi đâu, nhưng tốt nhất là không để nó biết

- Cậu dám xỏ xiên tôi? Nếu không phải là thần chết dẫn tôi đi, tại sao cậu kêu tên tôi hoài vậy???? \_ Nó lườm

- À thì...thì....Thôi bỏ đi, đau hết cả đầu \_ Cậu đánh trống lảng luôn

- Ê, câu đó phải để tôi nói chứ \_ Nó trêu

- Dạ, tôi biết rồi, lảm chuyện

Nó và cậu cười đùa vui vẻ. Đúng, trước mắt tạm gác qua mấy chuyện không hay vừa qua, đi chơi mà, đã đi chơi thì phải vui vẻ, phải cùng bạn bè xây dựng kỉ niệm. Hai người đó và cả lớp lại tiếp tục bày ra những trò tai quái, nghịch ngợm, tiếp tục quậy, quậy hết mình “Bởi vì thanh xuân, nhiệt huyết của tuổi trẻ luôn cháy mãi...”

Mong mọi người thông cảm, nk đang sửa lại nội dung nên mong các bạn cứ đọc các chương cuối là được, đừng đọc lại từ đầu chi cho mệt tại nó vẫn như cũ \*yêu yêu yêu lắm\*

Bạn đang đọc truyện [Tỷboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 26

Tối hôm đó, buổi tối cuối cùng khi kết thúc chuyến đi chơi, mọi người quyết định đốt lửa nhảy múa. Phong cách hôm nay mà cả lũ hướng tới chính là “NGƯỜI CỎ ĐẠI” Chúng nó sẽ nhảy múa như những người rừng luôn. Trước lúc đó, mọi người đương nhiên phải bắt tay vào làm việc. Bọn con trai đi

Kiểm củi, bọn con gái đi xách mấy xô nước về. Chắc mọi người sẽ thắc mắc tại sao phải xách nước về đúng không? Chính là để chữa cháy đó, nếu như có quây thái quá gây hỏa thì còn có đồ mà chữa. Nghịch quá mà nhưng biết suy nghĩ như thế là đáng khen rồi.

7 giờ tối, cả lũ họp mặt quây quần bên đống củi được đốt cháy, nhìn như một gia đình lớn. Chúng nó bắt đầu đứng dậy nhảy múa. Nhưng ngặt lổ lại không có nhạc gì hết, haizz đau lòng quá, nhảy múa kiểu đó thì sẽ vô cùng chán luôn. Cơ mà vẫn không gì có thể cản được sự sáng tạo của tuổi trẻ. Bọn con trai cứ "Hú...hú...hú, hây" rồi đu thê loại trên đờn không thiếu, bọn con gái thì đứng thành vòng tròn, nắm tay nhau quay quay cái đầu như mấy con điên. Tiếng cười như lác lác vang lên không ngừng. Phải, tuổi trẻ chính là đây, là không phải lo nghĩ mà là tận hưởng. Nhảy múa chán chúng nó quay ra kể chuyện ma. Những câu chuyện tưởng chừng nhạt nhẽo nay lại được kể vào đêm tối, âm thanh xào xạc của gió, lá cây vang lên khiến những câu chuyện kia đột nhiên trở lên đáng sợ vô cùng. Đứa này ôm tay đứa kia, đứa hét, đứa xanh mặt, như vậy cũng đủ thấy chúng nó sợ và nhát gan thế nào.

Trời đã khuya, mọi người về lều mình ngủ. Thực chất thì cũng không hẳn, có vài ba người ôm chăn gối sang lều kế bên. Lý do ở đây chính là "SỢ MA" aiya, bó tay luôn. Khi mọi người đã ngủ hết, nó bắt đầu lọ mọ ra ngoài. Nó thấy hơi đau đầu nên không ngủ được, nó hy vọng khi trời sẽ giúp nó phần nào. Vừa ra ngoài thì nó gặp cậu

- Chưa ngủ sao? \_ Cậu hỏi

- Nhìn thì biết còn hỏi, haizz, ngốc quá mà \_ Nó trêu

- Muộn rồi sao chưa ngủ? Sẽ có hại cho sức khỏe đó \_ Cậu quan tâm

- Thì ai kia cũng vậy còn gì \_ Nó lờm

- Bỏ tay

- Cậu đã gãy tay đôi mà bỏ \_ Nó tiếp tục bắt bẻ

- Tôi chịu cậu rồi

Nó không nói gì thêm, ngồi bệt xuống đất, ngược mắt nhìn trời một lúc rồi nhắm mắt lại, không quan tâm tới ai kia bên cạnh. Không khí chìm vào im lặng, cậu cứ thế nhìn gương mặt nó. Hôm nay gương mặt này sáng lạ thường, phải chăng chính ánh trăng kia cũng muốn tôn lên gương mặt thuần khiết của nó

- Đang làm gì đấy? \_ Cậu hỏi

- Đang ngắm sao, tận hưởng khí trời \_ Nó trả lời

- Trời hôm nay thật đẹp \_ Nó tiếp

- Cậu đang nghĩ gì thế? \_ Thiên hỏi

- Tôi đang nhớ đến một người. Người đó luôn ở bên tôi, xuất hiện lúc tôi cần, âm thầm bảo vệ tôi và đặc biệt cái tên này cực ngốc \_ Nó nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu "Vậy cậu đang nghĩ gì thế?"

- Tôi cũng như cậu thôi, cũng nghĩ đến một người. Người đó rất đáng yêu, rất quan tâm đến người khác, quan tâm đến mức sẵn sàng chịu đau khổ vì người đó. Suy nghĩ đơn giản và rất sáng tạo

- ẤY, tôi thấy người cậu tả quen quen a~~ \_ Hai người đồng thanh rồi nhìn nhau

- Không phải cậu đang nói tôi đấy chứ? \_ Nó hỏi

- Tôi thực sự đã có tình cảm với cậu rồi phải \_ Thiên quay qua, nghiêm túc nhìn nó

- Xin lỗi cậu, tôi không thể đồng ý được \_ Nó quay qua nói làm Thiên Thiên bất ngờ

- Tại sao chứ????

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 27

- Tại sao cậu lại không đồng ý? Nói cho tôi biết lý do \_ Thiên nhìn nó, ánh mắt tràn đầy thất vọng

Trong suốt một năm qua, cậu vì nó mà làm rất nhiều việc, giúp đỡ nó rất nhiều nhưng cuối cùng thì chỉ có sự tổn thương như thế này. Cũng đúng, tình yêu



mà, phải xuất phát từ hai phía không thể cố gắng gượng ép được

- Tại vì chúng ta quen biết nhau được 1 năm. Có thể tình cảm đó là nhất thời mà có, tôi cần thêm thời gian. Không phải cậu đã nói khi nào qua 20 tuổi, có công việc ổn định thì mới tính đến yêu đương sao? Cậu nên giữ lời hứa với các Tứ Diệp Thảo và Thiên Chi Hạc chứ\_ Nó cười nhẹ

- Cậu nói cũng đúng, coi như tôi chưa nói gì nha\_ Vừa dứt câu, cậu đứng dậy bỏ đi, nhưng ngay lập tức bị nó giữ tay lại “Khoan đã, cơ mà tôi cũng rất thích cậu, à không vô cùng thích mới đúng”

Câu nói này của nó đã làm cậu bay tận chín tầng mây, nội tâm nhảy múa “Biết ngay mà, tôi biết là cậu rất thích tôi mà” nhưng với cái tính cao lãnh ấy, cậu vẫn phải bình tĩnh, kìm chế niềm vui lại.” Cho tôi 5 năm, 5 năm thôi có được không?”

- Bao lâu cũng được, tôi sẽ chờ cậu\_ Nó mỉm cười

- Vậy cái này có được coi là hẹn ước 5 năm không nhỉ?\_ Nó nhanh chóng vuốt cằm suy nghĩ

- Hẹn ước 5 năm, đúng nhưng nghe cứ kì kì kiểu gì ấy\_ Cậu tiếp lời

- Chẳng phải các cậu có hẹn ước 10 năm sao? Hẹn ước 5 năm không được à?\_ Nó hỏi

- 10 năm và 5 năm khác nhau a, với lại bắt trước theo không có gì là thú vị cả. Hay lấy tên hẹn ước Rilakkuma nha\_ Cậu trả lời

- Cậu lấy đâu ra cái tên đó thế, mắc cười quá\_ Nó ôm bụng, ngã người ra phía sau lăn lộn

- Tại vì cả cậu và tôi đều thích Rilakkuma mà, với lại cái tên này vô cùng lạ, vô cùng...ừm...nói sau ta, là không ai có thể nghĩ ra cái tên đó

- Ừm, nghĩ lại nó cũng rất dễ thương đấy, quyết định vậy đi. Muộn rồi, tôi đi ngủ đây\_ Nói xong nó chạy mất bỏ lại ai kia ở đó với một cơn gió lạnh thoảng qua.” HAHAAHA, bỏ tôi ở đây luôn hả, cậu hay nhỉ” Nghĩ xong Thiên quay về trại ngủ

~~~~~  
Ngày hôm sau, chúng nó tạm biệt chuyển đi chơi để trở về nhà. Hình như không đứa nào muốn xa nơi này thì phải. - Này, mấy cậu tính ở đây à?_ Nó hỏi

- Mình thực sự không muốn về. Về là lại phải leo cái đồng bài tập còn cao hơn núi này chắc mình chết_ Một người nói

- Haizzz, lười làm bài thì nói hần ra, lại còn phải thế_ Nó trêu

- Thôi lên xe, đứng đây nói chuyện đến Tết Nguyên Tiêu cũng không được về mất_ Thiên giục

Cả lũ lên xe, đầu còn ngoảnh lại” Ta sẽ rất nhớ nơi này”

30 phút sau, hiện trạng bây giờ giống hết lúc xuất phát. “Một bầy heo con lăn ra ngủ” và lúc về đến nơi thì vẫn cái chiêu thức đó “Bớ làng nước ơi, xe cháy rồi” cả lớp cứ thế chen chúc nhảy khỏi xe mà không để ý có người đang cười lăn lộn

- Dám lừa tụi này hả, hôm nay là ngày tận thế của nguoi rồi_ Cả lớp hét

- Có trách thì trách các cậu quá ngốc, bị gạt một lần mà lần sau vẫn bị gạt, ngốc quá đi_ Tên đó vừa chạy, vừa cười, vừa nói vọng lại. Cả lớp nhanh chóng đuổi theo. Và kết cục thật thảm thương cho tên nhóc đó.....

- Cái lớp này hình như lúc nào cũng bá đạo như vậy nhỉ_ Nó chép miệng

- Phải ra can thôi, án mạng xảy ra thì chết_ Hạ Băng nói đùa

Người con trai đứng cạnh họ lúc này không nhịn được cũng phải bật cười thành tiếng

~~~~~  
“Cậu chính là ánh dương, ánh mặt trời duy nhất của tôi”

“Vớ tôi, cậu chính là mặt trăng thuần khiết nhất”

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 28

Buổi sáng mùa đông rất lạnh. Đứng, lạnh vô cùng, vẫn le lói ánh sáng mặt trời nhưng nó thật yếu ớt. Không còn nghe thấy tiếng chim ríu rít trên cành cây nữa, không còn thấy sự hân hoan trong ánh mắt mọi người. Con đường lớn vắng vẻ đi rất nhiều so với những mùa khác. Nó lang thang trên đường. Cũng không hiểu tại sao một người thích sự vui vẻ, thích sự đổi mới, sôi động như nó lại vô cùng yêu mùa đông. Chẳng phải mùa đông là cô độc, là lạnh lẽo sao?

Nó đến tiệm coffee trước mặt. Tiệm này là cái nơi lần đầu nó đến khi đặt chân đến đất nước này. Dù gì thì cái ấn tượng về nét cổ điển, thanh lịch của tiệm coffee này nó cũng không thể quên được. Nó ngồi ở một cái bàn góc trong cùng, có cửa sổ, gọi một ly Pinocchio rồi ngồi dựa vào ghế, quan sát cảnh vật bên ngoài. Nó bắt đầu vẽ. Tác phẩm hoàn thành trong vòng hai tiếng, nội dung chỉ là những tòa nhà cổ kính mờ dần trong sương khói. Đứng dậy, trả tiền rồi đi ra ngoài. Mọi thứ cứ tự nhiên diễn ra, không có gì quá đặc biệt để nó phải cố gắng lưu giữ.

Vừa bước ra khỏi quán, con đau đầu ập đến. Cảnh vật bắt đầu mờ nhạt đi, xoay vòng vòng rồi một mảng đen bao trùm, nó không còn nhớ gì nữa. Phải, nó đã ngất đi. Nó được một bác lớn tuổi tốt bụng đưa vào bệnh viện..

- Xin lỗi nhưng cháu đang ở đâu đây? \_ Nó tỉnh lại, hỏi bác tốt bụng đó

- Cháu đang ở bệnh viện. Vừa nãy cháu ngất ở trước tiệm coffee nên ta đưa cháu vào đây\_ Bác gái tốt bụng đó nở nụ cười trìu mến

- Cháu cảm ơn bác, bác có thể về được rồi ở đây cháu tự lo được ạ\_ Nó cười nhạt

- Vậy chào cháu, ta về đây

Một môi, con đau khi nãy tạm qua đi, An Nhiên nhẹ nhàng nằm xuống nghỉ ngơi một lúc. Có cảm giác nơi này rất quen thuộc, tất cả toàn một màu trắng cùng với mùi thuốc sát trùng. Bỗng nhiên trong đầu nó lại hiện lên hình ảnh cậu bé với nún đồng điệu đáng yêu, đôi mắt hổ phách ấm áp. Hôm nay nó lại nhớ Tiểu Thiên Thiên rồi. Lát sau bác sĩ vào

- Thưa bác sĩ, cháu chắc chỉ hạ đường huyết thôi, bây giờ cháu về được chưa ạ? \_ Nó hỏi

- Từ từ cô bé, người nhà cháu đâu? \_ Bác sĩ hỏi

- Ba mẹ cháu hiện tại không ở đây ạ\_ Nó lễ phép

- Vậy ta nói nhé, cháu hãy giữ bình tĩnh. Bây giờ cháu đang có một khối u ở trong não, cháu cần làm phẫu thuật ngay khi còn kịp, nếu chờ đến khi chúng to ra, cháu sẽ mất mạng đó\_ Bác sĩ nói

Vừa nghe hết câu nó sững sờ” ung thư não sao? Mình sẽ chết sao? Không thể phải chứ, chắc là có chút nhầm lẫn gì đó ở đây rồi, mình vẫn còn rất khỏe mà”

- Thưa bác sĩ, có phải sai sót gì không ạ? Cháu còn rất trẻ mà, sức khỏe cháu dạo này cũng có đi xuống đâu ạ

- Cháu bình tĩnh, có phải dạo này cháu hay bị đau đầu, thi thoảng có một môi và thi thoảng thấy mất ới không? Nếu phẫu thuật sớm thì vẫn có khả năng sống sót chỉ là có tỉnh lại hay không thì phải phụ thuộc vào ý chí của người bệnh hoặc tỉnh lại thì sẽ để lại di chứng\_ Bác sĩ an ủi nó

- Dạ để cháu suy nghĩ, cháu về đây\_ Nó đau khổ, rút kim truyền nước ra bỏ về

Tâm trạng hiện nay của nó hoàn toàn không tốt “Mình sắp chết, không thì thành người thực vật như vậy cũng có khác gì đâu thả chết đi cho nhẹ. Nhưng còn ba mẹ mình thì sao? Thiên Thiên thì sao? Không được, thời gian mình ở lại trên cõi đời này không còn nhiều, mình phải dành chút thời gian còn lại để vui vẻ bên họ mới được”

Phải con người nó vốn lạc quan nhưng trong tình cảnh này thì muốn lạc quan cũng khó. Nó đi tìm Thiên Thiên, rủ cậu đi ăn, đi chơi trò chơi ở công viên giải trí. Ước mơ của nó bây giờ là nhìn thấy những người mình yêu thương được nở nụ cười hạnh phúc. Khi cậu cười, mọi lo lắng của nó dường như tan biến. Nó chỉ im lặng quan sát cậu chơi “ Xin lỗi cậu, có thể hẹn ước của chúng ta sẽ không thực hiện được rồi” Nước mắt của nó cứ thế tuôn ra không thể nào ngừng được...

- Này, sao thế? Khóc à? \_ Cậu đến bên, quan tâm hỏi

- Bụi bay vào mắt, khó chịu quá nên nước mắt mới chảy ra\_ Nó lấy tay lau nước mắt

- Vậy mà làm tôi lo quá\_ Cậu thở phào nhẹ nhõm

- Tiểu Thiên Thiên, nếu như tôi biến mất thì sao? \_ Nó hỏi cậu

- Thì tôi sẽ đi tìm cậu, tìm đến khi nào thấy thì thôi, sau đó tôi sẽ bắt cậu ở bên đến khi hoàn thành hẹn ước của chúng ta\_ Cậu xoa đầu nó

~~~~~

“Hy vọng lúc tôi đi rồi cậu có thể hạnh phúc, cậu cứ cười như thế nha, tôi sẽ luôn quan sát cậu từ xa, tôi sẽ âm thầm bảo vệ cậu và trả cậu hết món nợ tình cảm này”

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Đúng một tuần trôi qua. Ngày nào nó cũng tìm cậu, cũng đi với cậu, cùng cậu vui vẻ, cùng cậu cười đùa, dường như niềm vui đó đã làm bản thân nó quên đi một điều rằng mình đang bị bệnh. Nhưng vui vẻ ấy liệu có kéo dài được lâu? Nó lên cơn đau, cơn đau dữ dội, cơn đau đến một cách bất ngờ, hành hạ, dằn vặt. Bại lộ thật rồi, bí mật rồi sẽ bại lộ, Hạ Băng đã phát hiện thứ thuốc nó đang uống

- An An, em làm sao thế này, thuốc này chẳng phải là thuốc dành cho người bị ung thư não sao?_ Băng hoảng hốt

Nó giật mình, giấu lọ thuốc đi, lặng yên không nói lời nào

- An An, nói chị biết mau, em không khỏe ở đâu à?_ Chị nó chạy vội đến, giật lọ thuốc, với tâm trạng vô cùng sùng sốt

- Phải, em đã bị ung thư não rồi, khối u đang lớn dần lên, em biết mình không sống được bao lâu nữa đâu_ Nó cười buồn

- Không được, em sẽ sống mà, em không chết được đâu, chị sẽ gọi cho ba mẹ em, họ sẽ tìm cho em bác sĩ giỏi nhất, bệnh viện tốt nhất mà_ Chị nó nói, nước mắt bắt đầu tuôn rơi

- Vô ích thôi, em có việc muốn nhờ chị, chị đồng ý giúp em chứ?_ Nó hỏi

- Được, em cứ nói, nếu giúp được chị sẽ cố hết sức giúp em_ Hạ Băng lau nước mắt, cố mỉm cười nhìn nó

-.....

Tối hôm ấy, nó ra ngoài, gặp Thiên Thiên để chấm dứt mọi chuyện. Đêm nay thật lạnh, cái lạnh lẽo in đậm trong khuôn mặt, trong trái tim, trong từng ánh mắt và cả thời tiết bên ngoài. Nét tình nghịch mọi ngày biến mất hoàn toàn, màu đen, buồn, thật buồn..

Tại công viên chỗ nó gặp Thiên. Hôm nay Thiên đi diễn về, tâm trạng vô cùng tốt, cậu còn mua một cái lắc tay tặng nó mong được nhìn thấy sự vui vẻ trong ánh mắt, trong nụ cười của nó

- Ấy, hôm nay sao cậu tốt bụng rủ tôi ra đây chơi thế? Mọi lần toàn là tôi rủ cậu không mà_ Cậu cười, nói trên nó nhưng chỉ nhận được cái ánh mắt lạnh nhạt, cùng câu nói:

- Thiên Tỉ, chúng ta chấm dứt tại đây đi

Cậu nghe được câu nói của nó thì rất ngỡ ngàng, tay cậu buông thõng, nụ cười trên môi vụt tắt

- Cậu đang đùa tôi đúng không? Đừng đùa kiểu đó, không vui đâu_ Cậu xoa đầu nó nhưng nó lại hất mạnh tay cậu ra

- Tôi hoàn toàn nghiêm túc đó, chúng ta kết thúc đi, tôi hết tình cảm với cậu rồi. Đi chơi với cậu tôi không cảm thấy không thoải mái, lúc nào cũng lo lắng về scandal. Tôi thực sự..._ Chưa đợi nó nói hết câu, cậu đã ôm chặt nó vào lòng.

- Xin cậu, xin cậu đấy, đừng nói gì nữa, tôi không muốn nghe nữa đâu

Thiên Thiên nói, trong lòng cậu lúc này đau như ngàn vạn con dao đâm vào. Còn nó, nó sợ nhất những lúc như thế này, nó sợ mình sẽ mềm lòng, sợ cậu sau khi biết sự thật còn đau khổ gấp trăm ngàn lần như thế. Nó lấy hết dũng khí, đẩy mạnh cậu ra và cho cậu một cái bạt tai vô cùng đau

- Đừng làm những hành động thế này trước mặt tôi, tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa, biến khỏi tầm mắt của tôi ngay_ Nó hét

- Vậy còn hẹn ước của chúng ta thì sao, cậu chỉ vì khó khăn trước mắt mà từ bỏ nó sao?_ Cậu cũng lớn tiếng, thật may nơi mà nó gọi cậu đến là nơi vắng vẻ chứ không thì chuyện không tốt lành đã xảy rồi

- Phải, tôi không cần thứ đó nữa, cậu đi đi_ Nói dứt lời nó chạy mất, bỏ lại cậu ngồi suy sụp ở đó...

“Cuối cùng tôi cũng làm được rồi. Tiểu Thiên Thiên, cậu rất tốt, cậu nhất định phải hạnh phúc đó. Tôi xin lỗi, tôi nợ cậu quá nhiều, nếu có kiếp sau, hy vọng chúng ta có thể một lần nữa được gặp nhau, tôi sẽ trả món nợ tình cảm này...”

Chương 30

Cậu cảm quyền nhật kí, tay run run, nước mắt không cầm được.”Tại sao cậu lại ngốc như thế? Nếu cậu nói tôi biết mọi chuyện thì chúng ta có thể cùng nhau giải quyết vấn đề mà. Cậu có biết cậu làm như vậy bản thân tôi thấy rất bất lực, rất vô dụng không?” Rồi nhanh chóng gạt qua dòng suy nghĩ này, cậu nhẹ nhàng lật từng trang nhật kí lên. Mở đầu quyển nhật kí chính là: “GUÍ NGƯỜI TÔI YÊU NHẤT”

”Tôi biết khi cậu đọc được quyển nhật kí này có thể tôi đã không còn tồn tại trên cõi đời rồi! Cơ mà tôi vẫn phải cố gắng, cố gắng ở bên nhìn thấy cậu vui vẻ, cậu cười. Phải chính nụ cười ấy đã cướp đi trái tim tôi ngay cái nhìn đầu tiên (lực sát thương của cậu không phải dạng vừa đâu). “Đọc đến đây cậu bắt đầu cười nhẹ một cái nhưng nước mắt vẫn cứ thế tuôn ra” Cậu có thể mạnh mẽ vậy sao? Đứng trước sự sống và cái chết cậu vẫn có thể nói những câu nói vậy sao? Cậu đi rồi tôi phải làm sao hả?” Rồi cậu lại tiếp tục đọc cuốn nhật kí đó.

”Có thể cậu đang tự hỏi rằng tại sao tôi lại có thể nói ra được câu đó đúng không, những câu nói có một chút hài hước. Thực ra tôi cũng rất buồn, rất đau khổ nhưng tôi có buồn, tôi có đau khổ đến đâu thì làm sao sánh bằng cậu được. Tôi biết cậu là con người rất trọng tình nghĩa nên việc tôi ra đi thế này chắc cậu sẽ buồn lắm (Ừm, hình như trong khoản này có vẻ tôi rất tin a~~). Gần bó với cậu đến nay cũng được hơn 1 năm rồi, chúng ta cũng đã có rất nhiều kỉ niệm phải không? Nhưng tôi dần nhận ra những kỉ niệm đó tôi lại nhớ không rõ bằng những lúc cậu ở bên tôi vượt qua khó khăn. Nếu tôi không nhầm thì cậu đã cứu mạng tôi 3 lần thì phải. Lần nào cậu cũng xuất hiện kịp lúc chứ không thì tôi... Haizzz, cơ mà công nhận bên cạnh cậu vui thật đấy. Họ cứ nói cậu lạnh lùng, cao lãnh, là con nhà người ta nhưng tôi đâu thấy vậy. Tôi cũng không biết tại sao mà lần đầu gặp cậu, mặc cho cậu lạnh lùng thế nào nhưng tôi vẫn cảm thấy cậu rất nghịch. Đúng chính xác, chính là nghịch và có chút ngốc nghếch. Tôi cảm thấy như cậu đang định xây dựng hình ảnh cao lãnh lạnh lùng gì đó chứ bản chất đâu có vậy, cậu chính là “HÀU CA“. Khi càng thân thiết, thân thiết đến mức mà dường như tôi không thể sống thiếu cậu thì tình cảm trong tôi ngày một nhiều, nó cứ nhiều lên theo ngày, theo những lúc tôi mỉm cười với cậu. Lúc này tôi cũng phát hiện ra cậu thực sự rất ấm áp, rất chu đáo và rất quan tâm người khác (diễn hình chính là tôi). Như cái hôm đi leo núi ấy, tôi mất tích vậy chắc họ cũng chẳng quan tâm đâu nhỉ, rồi thì chắc lại nghĩ tôi rồi, mai đi tìm cũng được. Vậy mà cậu, chỉ có cậu chạy đi tìm tôi rồi thức cả đêm chăm sóc, cậu còn mệt tới mức độ ngủ ngời (trông cậu lúc đấy mất hình tượng chết đi được, nhưng cũng rất ngố, rất đáng yêu). Và đến lúc tôi hạnh phúc nhất cậu cũng ở bên tôi. Chính xác, tôi hạnh phúc nhất khi nhận được lời tỏ tình từ cậu. Tôi còn tưởng bản thân đang đơn phương cơ chứ, lúc ấy á tôi vui đến mức muốn la toáng lên nhưng tôi lại nghĩ đến cậu, nghĩ đến lời hứa của cậu và Thiên Chi Hạc nên tôi phải bình tĩnh, xem xét lại và đưa ra lời từ chối để rồi lại ra đòi một cái hẹn ước tên rất mắc cười” HEN UỐC RILAKKUMA“. Nhưng tôi luôn thấy bất công, thực sự ông trời không công bằng trong lúc tôi hạnh phúc nhất ông lại muốn mang tôi đi. Tôi muốn nhìn cậu mỗi ngày, ngắm nhìn “Mặt Trời Nhỏ” của tôi hạnh phúc. Nhưng mà không sao đâu, tôi không chết được đâu. Tôi sẽ luôn ở xa quan sát cậu, chỉ là ở xa thôi nhưng tình hình của cậu thế nào tôi cũng đều rõ hết đấy. Hy vọng tôi đi rồi cậu đừng có buồn, cậu mà buồn thì tôi cũng sẽ rất đau đấy cậu cũng không muốn tôi đau đúng không? Vậy hãy cười nhiều vào, bên cạnh cậu luôn có gia đình, anh em, bạn bè tốt mà, nhớ lời tôi, không được khóc đâu đấy, nhớ cho rõ vào.....”

Từng câu, từng chữ nó nói ra đều chỉ muốn tốt cho cậu. Ngoài những dòng nhật kí còn có cả ảnh, những kỉ niệm vui, cậu nói bắt hủ trong ngày,...vv. Cậu đọc xong quyển nhật kí, lòng lặng trỉu “Phải, cậu luôn ở bên tôi mà, cậu sẽ không bao giờ chết đúng không? Tôi sẽ cố gắng, tôi sẽ mỉm cười, tôi sẽ hạnh phúc như vậy cậu cũng sẽ hạnh phúc nhỉ?” Cậu cố động viên bản thân mình vượt qua đau khổ này.....

Chương 31

Nhức đầu, mọi thứ đang xoay vòng vòng, gỗ nhẹ lên trán, âm thanh sôi động ở đâu đó vang lên làm cô ấy thức tỉnh. Cảm thấy mình có lẽ đã ngủ quá lâu, chân tay đều có phần hơi bứt rứt khó chịu. Cô đi theo âm thanh đó, đôi mắt vô định, bước chân chậm rãi. Một căn phòng có vẻ sáng sủa nằm cuối hành lang, một chàng trai nào đó đang nhảy múa, lao loạn trong ấy. Giờ mới nhận ra tiếng nhạc đó thực chất rất nhỏ, tất cả là do tiềm thức của chính cô dẫn lối. Đứng ngoài cửa, tay chân không dùng lại được mà cứ nhảy theo điệu nhạc đó, cảm giác nó vô cùng quen thuộc, cứ như bản thân đã từng học nó ở đâu

- Woa, cậu giỏi thật đó, nhảy đẹp quá_ Người con trai trong phòng mở cửa cất tiếng. Là cậu nghe thấy tiếng động nên ra ngoài và vô tình thấy cô gái ấy

- Hà??? Xin lỗi, tôi không có ý làm phiền, tại nó có vẻ khá quen với tôi_ Cô ấy ngượng, cúi gầm mặt xuống

- Không sao, cậu có thể vào đây chơi với tôi được mà, tôi nghĩ mình sẽ học hỏi được rất nhiều thứ ở cậu_ Chàng trai ấy cười thân thiện, cử chỉ cũng không có gì là xấu nên cô gái kia một phần nào an tâm

Hai người trong căn phòng đó tập vũ đạo khá lâu, tiếng cười vui vẻ cũng vì vậy mà vang lên không ngớt. Người con trai ấy đáng người dong dong, sẵn

chắc, đôi mắt xanh nước biển trong veo như làn nước, tác phong, hành động cho đến cử chỉ đều rất nho nhã, nhã nhặn và có phần khá hiền. Từng bước nhảy điều luyện khiến người con gái kia phải trầm trồ thán phục, khen ngợi. Lát sau, một người đàn ông cao lớn mở cửa bước vào, gương mặt nghiêm nghị, đáng vẻ và bộ quần áo ấy cho thấy người này là một trưởng khoa hoặc một chức vụ nào đó khá cao. Nhanh chóng cô gái lạ bị ông ta nhìn thấy, gương mặt từ nghiêm túc bỗng rạng rỡ hẳn lên

- An An, cuối cùng cũng tìm thấy cháu rồi, cháu đừng đi lung tung nữa, ba mẹ lo cho cháu lắm đó. Mà sao cháu lại ở đây?

- Cháu tên An An sao? Cháu có ba mẹ sao? Họ là ai thế?_ Cô ấy xoa đầu dường như không nhớ một chút gì cả

- Thôi được rồi, ta sẽ dẫn cháu đi gặp họ_ Người đàn ông đó cười triu mến, ánh mắt ấm áp nhìn cô ấy

- Bye cậu ha, sẽ sớm gặp lại

- Bye

Một tuần sau, mọi chuyện đã dần ổn định. An An đến trường, đi học và bắt đầu tiếp xúc với các câu lạc bộ vũ đạo. Thực sự cô cũng không nhớ rõ tại sao nhưng khẳng định chắc chắn rằng mình từng rất thích vũ đạo và phải có một kỉ ức gì đó khá quan trọng khiến cô phải nhớ mãi về thứ này. Cũng chẳng hiểu do cơ duyên nào mà nó lại gặp lại người con trai tập nhảy với nó ở bệnh viện. Cậu ấy tên Williams, hơn cô một tuổi, con trai của bác sĩ đã điều trị cho cô (ông dẫn cô đi gặp ba mẹ đó). Được Williams giúp đỡ khá nhiều cộng thêm có tư chất và chăm chỉ nên cô nhanh chóng trở thành sinh viên xuất sắc sau 5 năm cố gắng. Cô cùng Williams trở lại Trung Quốc xây dựng sự nghiệp và tìm lại những mảnh ghép quan trọng

Bạn đang đọc truyện *[Tfboys] Có Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Gần trưa An An và Williams mới tới nơi. Sân bay đương nhiên lúc nào cũng đông nghẹt người qua người lại, người tiễn biệt kẻ ở lại. Ra khỏi cái sân bay, gương mặt nó ngay lập tức tràn đầy sức sống, rõ ràng nơi này nó vừa thấy lạ vừa thấy quen, có thể cả hai nơi trước đây nó đang sống đều là chốn đô thị phồn hoa, nhịp sống sôi động, vội vã chẳng? Hay là vì một lí do nào đó

- Chúng ta đi đâu đây? Đến Trung Quốc rồi nhưng anh không quen đường lắm_ Williams nói, cười cười gỡ đầu

- Mấy vụ đó để em lo cho. Mẹ em bảo đi đến công ty TF Entertainment mà không nhầm thì có người ra đón thì phải_ Nó cũng cười lại

- Thời tiết rất lạnh đó, sao em mặc mỗi chiếc áo len thế? Không sợ cảm à?_ Williams hỏi

- Thì em thích với lại có miếng dán giữ nhiệt rồi lo gì

Thực ra nó có rất nhiều quần áo, váy vóc nhưng không hiểu sao cái áo len đó nó rất có cảm tình. Cứ mỗi lần mặc chiếc áo len ấy nó lại nhìn thấy một bóng dáng một người con trai cao cao, bóng lưng ấm áp nhưng không rõ mặt lại cứ hiện lên cùng với từ “Hầu Ca” Đã 5 năm rồi, nó đã 21 tuổi chiếc áo len đó cũng cùng nó trải qua 5 năm vui vẻ (Cái áo đó chính là được anh Dịch cao lãnh tặng nha) và còn một bảo vật nữa đó chính là con Rilakkuma. Theo trí nhớ của nó thì nó có một đôi nhưng không hiểu sao giờ chỉ còn một con màu trắng (thì con kia tặng anh Dịch còn gì)

- Này nhóc, đơ à? Đang nghĩ gì thế?_ Williams hỏi

- Đâu có, chỉ là em thấy nơi này rất quen thuộc như từng đi qua rồi ấy mà_ Nó nhắm mắt vào rồi lại mở ra, gỡ gỡ cái đầu

- Xe đến rồi, ta đi thôi_ Anh nó giục

- Dạ, em biết rồi, suốt ngày lải nhải

Tại công ty TF Entertainment

- Giờ ta đi gặp chủ tịch hả?_ Anh nó nói

- Biết rồi còn hỏi, haizz, em chịu anh rồi_ Nó lắc đầu

- Nhưng chúng ta có biết cái phòng đó ở đâu đâu_ Anh nó nói tiếp

- Ông ơi, không biết thì phải hỏi chứ, ngốc thế là cùng_ Nó tiếp tục lắc đầu rồi chạy đi hỏi những người xung quanh. Thứ mà nó bắt ngờ nhất chính là nó có thể hiểu được tiếng Trung, nó hiểu họ nói gì, nó còn biết cảm ơn lại bằng chính thứ tiếng đó

- Này, em học tiếng Trung bao giờ thế? Nói sôi nổi_ Williams tấm tắc khen

- Ai biết, chắc trước đây em từng học nhưng do mất trí nhớ nên...

- Ô, anh hiểu rồi, mami bắt em về đây để khôi phục trí nhớ ấy mà. Tình trạng hiện tại của em đang có những tiến triển tốt_ Anh bắt trước giọng của bác sĩ

- Thôi đi, ông không được tài giỏi như ba ông đâu. Mà đi nhanh cái chân coi_ Nó nói xong, tay kéo tay lôi người đó.

Cuối cùng cũng tìm thấy. Chủ tịch ở tận tầng 8, chúng nó không đi thang máy mà đi bộ nên chân rã rời hết. Lần này thì phải công nhận cả nó và Williams ngốc thật. Nó gõ cửa và bước vào. Lúc đó chủ tịch đang nói chuyện với TFBOYS, vừa nhìn thấy nó gương mặt của chủ tịch và TFBOYS đã tạo thành 2 loại biểu cảm. Thứ nhất chủ tịch thì vui mừng đón chào, ông niềm nở bắt tay nó và Williams rất thân thiện. Thứ nhì là TFBOYS, đặc biệt là Vương Nguyên và Vương Tuấn Khải, họ đơ luôn, quay qua khều khều Thiên Thiên đang ngủ, à đang thưởng thức âm nhạc.

- Thiên Thiên, cậu quen biết cô bé này hả?_ Vương Nguyên và Vương Tuấn Khải đồng thanh

- Nghĩ lại đi hai ông, tôi đã 5 năm nay không giao tiếp quá nhiều với các cô bé rồi nha, tôi dính lấy các ông như hình với bóng còn gì_ Thiên nói, mắt vẫn nhắm nghiền lại

- Có mở mắt ra không thì bảo. Không quen biết sao hai người đang mặc đồ đôi hả?_ Lão Vương cau

- Hình như em nghe phảng phất hương thơm cháy khét đồ đạc thì phải, HẢ đồ đôi????

Lúc này Thiên mới chịu mở mắt. Đứng liệt toàn phần. Biểu cảm gương mặt cậu thay đổi bất ngờ. Cái áo đó chính là cậu mua tặng nó 5 năm trước, không thể nào. Nó nghe tiếng người quay qua, bốn mắt nhìn nhau:

- Em biết cậu bé này hả?_ Williams hỏi (bằng tiếng Anh)

- Không có, em không biết người này nhưng mà cái áo đó...chắc chỉ là do trùng hợp thôi_ Nó lúng túng. Lúc đó Thiên tiến lại gần nó xem xét, rồi hỏi

- Cậu là An Nhiên???? Là An Nhiên đúng không?

- An Nhiên? Tôi tên Sarah, người đứng cạnh tôi là Williams tôi hoàn toàn không biết An Nhiên nào cả_ Nó tròn mắt nhìn cậu

- Nhưng tên tiếng Trung của em là An An mà_ Williams nhắc

- Thì An An với An Nhiên khác nhau mà_ Nó cười

- Thưa chủ tịch, hôm nay em tôi nó đi về hơi mệt, ngày mai chúng ta sẽ bàn chuyện hợp đồng nha_ Anh nó nói

- Ừm

Xong nó và Williams phi ngay ra ngoài. Đương nhiên là đi chơi rồi, họ thì mệt cái gì chứ, lý do đi chơi ấy mà. Và TFBOYS cũng ra ngoài, nó và Williams nhanh chóng bắt chuyện làm quen rồi từ thân thiết. Chỉ có biểu hiện Thiên Thiên là hơi lạ....

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Một ngày đi chơi kết thúc, TFBOYS, nó và Williams về phòng của mình nghỉ. Không hiểu sao tối ấy nó cứ trần trọc suy nghĩ đến chàng trai đó, nghĩ đến Thiên Thiên. Cậu cho nó một cảm giác vừa quen thuộc vừa là lạ. Cái áo len đó, lời nói, cử chỉ, không thể nào, rất quen nhưng tại sao lại không thể nhớ ra chút gì chứ, kì thực vô cùng, vô cùng khó chịu. Nó gõ đầu mình một cái rồi nằm xuống ngủ nhưng cũng không thể ngủ được. Ngồi bật dậy, khoác một cái áo mỏng lên người rồi ra ngoài hóng gió. Trời đông thật lạnh, nó thong thả bước đi trên đường, thả hồn theo điệu nhạc.

Ánh trăng hôm nay thật đẹp, thật sáng, một chàng trai an tĩnh nghe nhạc, trên tay cầm tấm ảnh của ai đó ngắm nhìn. Nó bất chợt ngơ một lúc, gương mặt cậu rất thanh, thoáng thoáng một nét u buồn như cậu vừa trải qua một bi kịch hay nỗi đau khó có thể liến lại được. Nó bước đến, ngồi bên cậu làm cậu giật mình:

- An An, cậu...?

- Ừm, tôi không ngủ được nên ra ngoài chút. Mà tôi có một chuyện muốn hỏi, tôi có thể nói không?_ Nó quay qua nhìn cậu
 - Cứ tự nhiên_ Cậu cười
 - Cậu đang buồn? Cô gái sáng nay cậu nhắc tên là ai? Giống tôi lắm sao? Cô ấy quan trọng với cậu đúng không? Cô ấy đi đâu rồi?_ Nó hỏi một tràng. Cậu vẫn ngồi đó, trầm tư suy nghĩ. Thấy cậu không nói gì nó vội quay qua xin lỗi” Tôi không cố ý đâu, cứ xem như cậu chưa nghe thấy tôi nói gì a~”
 - An Nhiên chính là người quan trọng với tôi nhất. 5 năm trước cậu ấy bị bệnh nặng và đã....
 - Vậy sao? Tôi hy vọng cậu đừng buồn nữa. Chỉ cần cậu vui vẻ, mỉm cười thì thoảng dành chút thời gian nghĩ về cô ấy thì chắc chắn rằng cô ấy sẽ rất vui đó_ Nó mỉm cười, vỗ vai an ủi cậu
 - Cậu nói đúng, cô ấy cũng từng nói với tôi y như cậu đã nói với tôi vậy. Cho đến khi cô ấy rời khỏi nơi này cô ấy vẫn nghĩ cho tôi, vẫn quan tâm tới tôi, tôi cảm thấy bản thân vô cùng bất lực_ Cậu nói giọng cậu như nghẹn lại
 - Thôi được rồi, cậu không được buồn nữa, cậu mà khóc chắc tôi cũng khóc theo cậu mất thôi_ Nó tiếp tục an ủi
- Ngồi một lúc, nó lôi cậu đứng dậy, kéo cậu đi ăn kem, đi chơi,..vv. Nó muốn thấy cậu vui vẻ, cũng không hiểu tại sao nó lại có mong muốn như vậy. Còn với cậu, hôm nay chính là ngày vui nhất sau 5 năm nó mất tích. Cậu cười, cậu được an ủi, trái tim cậu như được sưởi ấm nhưng bản thân vẫn cố gắng thức tỉnh” Cậu ấy là An An không phải An Nhiên, mình không nên biến cậu ấy thành người thay thế “
- Vui không? Mùa đông ăn kem cảm giác rất đã đúng không?_ Nó cười
 - Ờ, lâu lắm không rồi mới được vui thế này_ Cậu cũng vui vẻ trả lời lại
 - Tôi đã nói mà, tôi chính là “Thiên sứ vui vẻ”, đi với tôi đương nhiên phải cười rồi. Với lại tôi...tôi..._ Nó chưa nói hết câu, hai tay đan vào nhau, người co lại như bị lạnh
 - Haizzz, mùa đông mà ăn mặc như cậu chắc cảm chết luôn đấy_ Nói rồi cậu lấy áo khoác ngoài của mình choàng lên người nó. Nó đỏ mặt, cảm giác ấm áp hơn nhiều, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nó cười
 - Cậu tốt quá, cảm ơn nhiều nha
 - Tôi trước giờ luôn thế mà, tại cậu mắt kém bây giờ mới nhìn ra_ Cậu đùa
 - Tự luyến vừa thôi ông_ Nó lắc đầu

Hai người giỡn với nhau và kết thúc một buổi tối đáng nhớ.....

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Một ngày đi chơi kết thúc, TFBOYS, nó và Williams về phòng của mình nghỉ. Không hiểu sao tối ấy nó cứ trầm trọc suy nghĩ đến chàng trai đó, nghĩ đến Thiên Thiên. Cậu cho nó một cảm giác vừa quen thuộc vừa là lạ. Cái áo len đó, lời nói, cử chỉ, không thể nào, rất quen nhưng tại sao lại không thể nhớ ra chút gì chứ, kì thực vô cùng, vô cùng khó chịu. Nó gõ đầu mình một cái rồi nằm xuống ngủ nhưng cũng không thể ngủ được. Ngồi bật dậy, khoác một cái áo mỏng lên người rồi ra ngoài hóng gió. Trời đông thật lạnh, nó thong thả bước đi trên đường, thả hồn theo điệu nhạc.

Ánh trăng hôm nay thật đẹp, thật sáng, một chàng trai an tĩnh nghe nhạc, trên tay cầm tấm ảnh của ai đó ngắm nhìn. Nó bất chợt ngơ một lúc, gương mặt cậu rất thanh, thoang thoảng một nét u buồn như cậu vừa trải qua một bi kịch hay nỗi đau khó có thể liến lại được. Nó bước đến, ngồi bên cậu làm cậu giật mình:

- An An, cậu...?
- Ừm, tôi không ngủ được nên ra ngoài chút. Mà tôi có một chuyện muốn hỏi, tôi có thể nói không?_ Nó quay qua nhìn cậu
- Cứ tự nhiên_ Cậu cười
- Cậu đang buồn? Cô gái sáng nay cậu nhắc tên là ai? Giống tôi lắm sao? Cô ấy quan trọng với cậu đúng không? Cô ấy đi đâu rồi?_ Nó hỏi một tràng. Cậu vẫn ngồi đó, trầm tư suy nghĩ. Thấy cậu không nói gì nó vội quay qua xin lỗi” Tôi không cố ý đâu, cứ xem như cậu chưa nghe thấy tôi nói gì a~”

- An Nhiên chính là người quan trọng với tôi nhất. 5 năm trước cậu ấy bị bệnh nặng và đã...
 - Vậy sao? Tôi hy vọng cậu đừng buồn nữa. Chỉ cần cậu vui vẻ, mỉm cười thì thoảng dành chút thời gian nghĩ về cô ấy thì chắc chắn rằng cô ấy sẽ rất vui đó_ Nó mỉm cười, vỗ vai an ủi cậu
 - Cậu nói đúng, cô ấy cũng từng nói với tôi y như cậu đã nói với tôi vậy. Cho đến khi cô ấy rời khỏi nơi này cô ấy vẫn nghĩ cho tôi, vẫn quan tâm tới tôi, tôi cảm thấy bản thân vô cùng bất lực_ Cậu nói giọng cậu như nghẹn lại
 - Thôi được rồi, cậu không được buồn nữa, cậu mà khóc chắc tôi cũng khóc theo cậu mất thôi_ Nó tiếp tục an ủi
- Ngồi một lúc, nó lôi cậu đứng dậy, kéo cậu đi ăn kem, đi chơi,..vv. Nó muốn thấy cậu vui vẻ, cũng không hiểu tại sao nó lại có mong muốn như vậy. Còn với cậu, hôm nay chính là ngày vui nhất sau 5 năm nó mất tích. Cậu cười, cậu được an ủi, trái tim cậu như được sưởi ấm nhưng bản thân vẫn cố gắng thức tỉnh” Cậu ấy là An An không phải An Nhiên, mình không nên biến cậu ấy thành người thay thế “
- Vui không? Mùa đông ăn kem cảm giác rất đã đúng không?_ Nó cười
 - Ồ, lâu lắm không rồi mới được vui thế này_ Cậu cũng vui vẻ trả lời lại
 - Tôi đã nói mà, tôi chính là “Thiên sứ vui vẻ”, đi với tôi đương nhiên phải cười rồi. Với lại tôi...tôi..._ Nó chưa nói hết câu, hai tay đan vào nhau, người co lại như bị lạnh
 - Haizzz, mùa đông mà ăn mặc như cậu chắc cảm chết luôn đấy_ Nói rồi cậu lấy áo khoác ngoài của mình choàng lên người nó. Nó đỏ mặt, cảm giác ấm áp hơn nhiều, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nó cười
 - Cậu tốt quá, cảm ơn nhiều nha
 - Tôi trước giờ luôn thế mà, tại cậu mắt kém bây giờ mới nhìn ra_ Cậu đùa
 - Tự luyện vừa thôi ông_ Nó lắc đầu

Hai người giỡn với nhau và kết thúc một buổi tối đáng nhớ....

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Cho dù tối qua có đi chơi về muộn thế nào thì nó cũng không thể “nướng” trên giường quá lâu được. Cơ bản ở đây chính là môi trường thay đổi. Thức dậy, rửa mặt xong bay ngay sang phòng của Williams nhưng chẳng thấy tên đó đâu. Nó bắt đầu đi tìm tên đó nhân cơ hội tham quan công ty luôn. Nó đi ngang một cái phòng, trong đó vang lên tiếng Guitar cùng giọng hát quen thuộc

- Ông già, sao vô trong tập sao không rủ tôi?_ Nó không cần nhìn chỉ cần nghe giọng và cách chơi Guitar là nhận ra ngay hân.
- Bài hát đó anh học cuối cùng cũng thuộc rồi_ Hân cười nói (tiếng Việt mới ghê)
- Xi, hôm nay bày đặt nói tiếng Việt_ Nó trả lời lại ngay (nói tiếng Việt)
- Thì anh đang học cho bằng em. Em biết tận 4 thứ tiếng trong khi anh đây mới chỉ có 2, hừm đúng là mắt mặt quá_ Hân gãi đầu
- Rồi ông, hát thử con nghe coi_ Nó giục nhưng rồi lại nghĩ nghĩ cái gì đó rồi bảo Williams “Thôi hát chung với em nha, lâu rồi em không hát bài đó”
- Rất hân hạnh

Nó bước vô phòng đó, suy nghĩ đầu tiên của nó là” Woa, nhiều nhạc cụ ghê ha, phòng rất rộng nữa cơ mà mình chẳng biết chơi loại nào ngoài mỗi guitar, haizzz đau lòng quá mà” Nó ngồi xuống bên Williams và bắt đầu đệm nhạc, lời bài hát cũng dần vang lên. Lúc này có 3 người đang đứng ngoài cửa nhìn họ

“La la là la là la là la / La la là la là la là la

La la là la là la là la là la là la là la là la là la

.....

Ngắm nắng sớm, thấy thơm thơm Ôi hàng xôi đăng xa vừa lướt qua

Yên mình trong lành không còn đêm lạnh

Dòng người bước sao quá nhanh nhanh

Bước xuống phố, lướt một tô/ Ôi đăng xa tà áo dài thướt tha

Trong lòng yêu thầm nụ cười thiên thần/ Ngồi nhớ ngay cả phê sáng sớm

Đó có thấy xác lá cây kêu ran / Im nghe xa đàn chim gọi bầy

Lòng mình nhưng nhớ / Một thời thơ ấu

ĐK: Cùng hát cho ngày đang tới cho ngày đang tới

Có tiếng hát phở lắng trên hàng cây/ Có thấy ánh mắt cho ai thật đầy

Yêu này, thương này? Lòng còn biết bao nhiêu khát khao còn hoài đong đầy

Vẫn đó tiếng hát em thơ hòa ca / Vẫn đó ánh sáng cho em nụ cười

Không còn đêm dài, còn đẹp mãi không phai/ Ôi nụ cười Việt Nam

.....

(Nụ cười Việt Nam_ The Wings)

- Nhóc hát bè tốt hơn rồi đấy_ Williams khen (nói tiếng Việt)

- Còn phải nói, em biết mình rất siêu, rất giỏi cơ mà anh thuộc được bài hát đấy rồi cũng rất đáng khen a~~_ Nó vừa tự luyện vừa quay ra khen lại ai đó

- Hi hi, à nhắc mới nhớ. Vũ đạo bài mới em nhớ động tác chưa?_ Williams cười gian

- Cái đó...cái đó à...ừm đương nhiên đương nhiên là em thuộc rồi mà_ Nó lúng túng, trả lời rất ngắc ngư, kiểu này thì hay rồi

- TẬP NGAY CHO TÔI XEM NÀO_ Tên đó hét

- Dạ

Nhạc tiếp tục nổi lên, hai người đó lại tiếp tục tập nhảy với nhau mà không biết rằng ngoài cửa có người đang sốc, có người thì há hốc miệng ra vì “Quá bắt ngờ”. Nhất là khi kết thúc bài nhảy đoạn cuối, nó bước lên tay anh nó rồi cho cú lộn 360 độ, thực sự rất đẹp, rất mạo hiểm mà lại vô cùng hoàn hảo.

- Thật không ngờ a, ngưỡng mộ hai người quá đi, nhảy giỏi, hát hay nữa, tại hạ xin bái phục bái phục_ Vương Nguyên lao vào khen làm nó và Williams vui đến mức đỏ hết cả mặt

- Nhị Nguyên ơi là Nhị Nguyên, cậu ngốc quá đi, họ đều là dancer chuyên nghiệp nên nhảy được như vậy là đúng rồi_ Tuấn Khải chen vô. Nhưng ngay lúc đó, Thiên Thiên tiến tới, cậu lôi mạnh tay nó rồi kéo ra ngoài trước mặt mọi người

- Bỏ tay tôi ra, đau_ Nó nhăn mặt

- Bài hát đó, chính bài hát đó, sao cậu lại biết nó hả? NÓI MAU CHO TÔI_ Cậu như mất bình tĩnh bất ngờ hét lên

- Là bài hát rất hay về Việt Nam. Một bài hát hay thì đương nhiên nhiều người cover lại rồi và tôi chính là một trong số đó. Sao tự nhiên cậu lại nổi nóng với tôi thế, bộ có chuyện gì hả?_ Nó ngo ngắc nhìn cậu

“Phải rồi, An Nhiên đã đi được 5 năm rồi mà, mày đừng nghĩ lung tung nữa, cô gái này là An An không phải An Nhiên, là An An không phải An Nhiên nhớ đấy” Cậu tự suy nghĩ dần vật bản thân

- Không..không có gì, tôi xin lỗi, tôi hơi mất bình tĩnh

- Vậy cậu mau bỏ tay tôi ra đi, đau lắm_ Nó than

- À....ừm

~~~~~

“Tại sao vậy, cô gái này là An An, là một vũ công chuyên nghiệp tại sao mình lại thấy cô ấy giống An Nhiên vậy chứ? Từ cử chỉ, lời nói, đến cái áo đó

nữa, hôm nay còn là bài hát ấy. Kiểu này thì không biết sau này còn bao nhiêu chuyện trùng hợp kì lạ nữa đây?”

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 36

“Minh giống cô gái đó lắm sao? Giống đến mức cậu ấy nhầm mình với cô gái đó hả? An Nhiên, An Nhiên ơi là An Nhiên, sao quen thế nhỉ nhưng mình là An An mà” Đầu nó bỗngưng đau nhức vô cùng, một mảng đen hiện ra, nó nhìn thấy hai cô gái đang chơi guitar, văng vẳng bên tai lời bài hát “Nụ cười Việt Nam” và những tiếng reo hò. “Người con gái kia là mình sao? Không phải chứ, sao mình không nhớ gì về chuyện này thế nhỉ?” Hàng ngàn dấu hỏi hiện lên trong đầu nó, hình ảnh đó cũng cứ thế mờ đi, rồi nó ngất luôn

- Này, này An An, cậu sao thế, này\_ Thiên lo lắng, lay lay người nó rồi cậu lôi điện thoại ra gọi cho Vương Tuấn Khải bảo Williams đến ngay. Khi đó mọi người vội vã chạy đến, Williams nhanh chóng bế xốc nó lên chạy vào phòng, xem xét bệnh tình của nó.

- Williams, cậu ấy sao thế? Sao đang yên đang lành lại ngất đi như thế hả?\_ Vương Nguyên quan tâm hỏi

- Không sao, Tiểu An chỉ bị kiệt sức và căng thẳng thôi, được nghỉ ngơi một chút là sẽ khỏi\_ Williams trả lời, trong câu nói một phần là thật nửa là đùa. Cậu không muốn để người lạ biết tình hình hiện tại của An An

“Chỉ tại mình hết, biết rõ cậu ấy là An An mà mình cứ cố ép cậu ấy phải biến thành An Nhiên, chắc cậu ấy mệt mỏi lắm. Tốt nhất là từ nay trở đi mình không nên gặp cậu ấy nữa như vậy sẽ tốt cho cả hai hơn”\_ Cậu suy nghĩ, nắm thật mạnh tay vào tường rồi bỏ đi

- Này Tiểu Thiên Thiên, em sao thế\_ Tuấn Khải gọi

- Haizzz, em thấy dạo này biểu hiện của cậu ấy hơi lạ a, với lại Thiên Thiên trước giờ có khi nào hành động như hôm nay đâu\_ Vương Nguyên nói, tay vuốt vuốt cằm” Rõ ràng có vấn đề ở đây “

Tại phòng nó, nó mệt mỏi ngồi dậy, đầu đau nhức

- Tỉnh rồi hả? Mọi người lo cho em lắm đó. Rồi em có nhớ được chuyện gì không?\_ Williams đỡ nó dậy, hỏi một tràn gang đại hải

- Em tỉnh, mọi người lo cho em em cảm ơn, em có nhớ được vài chuyện nhưng cũng không nhiều. Xong rồi đó, anh còn gì hỏi nữa không? À, vậy anh nói mọi người em làm sao? Chẳng nhẽ anh nói hết mọi chuyện rồi hả?\_ Nó hỏi dồn hỏi dập

- Anh chỉ nói em bị mệt và kiệt sức không nói gì thêm\_ Williams trả lời

- Vậy thì tốt rồi, em đói, mua đồ em ăn đi\_ Nó làm lũng, mặt cún con

- Khỏi, anh lười lắm không đi mua đâu, xuống bếp anh nấu cho mà ăn, em mới nhớ được chút chuyện coi như là chuyện tốt\_ Williams cười vui vẻ xoa đầu nó

Ở căn bếp, rất rộng, rất đầy đủ đồ dùng và thức ăn. Nó và Williams cùng nhau trở tài vào bếp. Họ làm bánh bông lan thơm ngon mềm mịn (hình như tăng bốc hơi quá). Vì nó mới ốm dậy nên Williams muốn đùa vui một chút với nó. Anh đã lấy chút bột mì bôi lên mặt nó. Nó tức giận lấy bột mì bôi lên mặt tên kia, hai đứa chính thức phá căn bếp. Đứa ném bột mì đứa ném trứng thật thảm thương ôi căn bếp của tôi, nó có tội tình gì đâu. Bỗng nhiên đám bột mì bay vào mắt, nó nhắm chặt mắt lại và nhìn thấy bóng một người con trai đang đùa nghịch với mình. Dù thi thoảng nó vẫn nhìn thấy người đó nhưng chẳng bao giờ rõ mặt. Có điều nó chắc chắn người này rất quan trọng với mình và bản thân cũng đã từng gặp người đó gần đây. Nó ngồi xụp xuống, dụi dụi mắt

- An An, em lại sao nữa thế? Nhớ được cái gì à?\_ Williams quan tâm

- À, là một người, một người con trai nào đó mà em cảm thấy rất quan trọng. Haizzz, khó chịu quá, chả lần nào em thấy mặt tên đó cả\_ Nó than thở, gương mặt lộ rõ vẻ thất vọng

- Từ từ rồi sẽ nhớ ra thôi, mọi chuyện trước vẫn đang tiến triển rất tốt nhóc à\_ Williams lại xoa đầu nó

- Ày, em lớn rồi a, đừng gọi em là nhóc nữa, với lại anh xoa đầu em nhiều em lùn thật đấy\_ Nó phụng phịu

- Thôi đi mẹ, 1m72 rồi, khỏi cần cao nữa nha, em cao nữa chắc anh thành “NẤM LỪN” đó

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 37

Nó vừa mới ốm dậy mà đã phải lo biết bao nhiêu chuyện: luyện tập vũ đạo, làm bài tập ôn thi (còn một năm nữa nó mới ra trường nhưng vì nó là học sinh ưu tú và khá ngoan nên khi có kì thi nào sẽ có giáo viên qua Trung Quốc kiểm tra bài nó)...vv. Rất mệt, thực sự rất mệt, nên dạo gần đây trông nó tiêu tụy và mất hẳn sức sống. “Trời ơi, có ai giúp tôi đồng bài tập này không, tôi sắp chết rồi” Nó thở dài một cái, quảng luôn đồng bài tập xuống đất còn mình thì nằm ngấm con Rilakkuma.” Không biết con Kuma còn lại đâu mất tiêu ời, tiếc quá, hy vọng người vẫn sống tốt”

- An An, qua chỉ mình động tác này với\_ Tiếng Vương Nguyên lạnh lạnh

- Cậu làm hết đồng bài tập này của tôi thì tôi chỉ cậu tập\_ Nó nói, giọng ngán ngấm

- Xời, không gì có thể làm khó được Vương Nguyên ta hết, chỉ cần nó không phải...ờ... Chưa nói hết câu, cậu đã hét toáng lên “MÌNH XIN KIẾU, MÌNH KHÔNG BIẾT TIẾNG ANH, KHÔNG CẦN CẬU CHỈ VŨ ĐẠO NỮA, MÌNH ĐI TÌM ĐẠI CA GIÚP ĐÂY” nói xong Vương Nguyên chạy vụt mất, bỏ lại nó đơ toàn tập

- Cuối cùng mỗi tôi khổ\_ Nó lẩm bầm

- Thiên Thiên là học bá đó, cậu ấy cũng giỏi tiếng Anh nữa, cậu qua hỏi “Tên mặt liệt” đó đi nha\_ Vương Nguyên từ đâu chạy vụt lại nói vọng ra rồi lại bỏ đi mất

- Chơi tôi hả? Tốc độ ánh sáng sao?\_ Nó lườm "Tên mặt liệt? Quen quá, hình như mình nghe đâu rồi thì phải. Haizzz, đầu đau nữa rồi, bỏ đi, không nghĩ nữa, qua hỏi bài đi” Rồi nó dọn sách vở qua phòng cậu luôn

Ở phòng Thiên Thiên, cậu an tĩnh nghe nhạc, gương mặt thanh thoát, nụ cười tỏa ánh sáng kì diệu mà thoang thoang buồn kia như cướp luôn trái tim nó. Nó đứng đó, ngơ ra nhìn cậu và đây cũng chính là ấn tượng đầu tiên cậu để lại cho nó 5 năm trước.

- WOA, lực sát thương của cậu không phải dạng vừa đâu nha\_ Nó bước vô phòng, để sách vở lên bàn rồi cười nhìn cậu

Thiên Thiên giật mình, bỏ tai nghe ra, quay lại nhìn An An. Từng câu từng chữ nó nói ra rất giống trong cuốn nhật kí năm xưa của An Nhiên “Sao có thể giống nhau thế được, không phải, nhất định không phải, tất cả chỉ là trùng hợp, trùng hợp thôi” Cậu nhìn chăm chăm vào nó

- Mặt tôi dính gì à? Sao nhìn tôi ghê thế? Không phải là.....\_ Nó nhìn cậu bằng ánh mắt dò xét

- Vào đây làm gì? Tôi với cậu có chuyện gì để nói đâu?\_ Cậu lạnh lùng, cái mặt vẫn cao lãnh như mọi ngày, ra vẻ không nhìn thấy nó

- Aiyò, tôi có làm gì cậu đâu mà biểu cảm ghê thế, tôi qua nhờ cậu giúp mấy bài dù sao cậu cũng hơn tuổi tôi với lại có tên ngọc nào đó ca tụng cậu lên tận trời mây nên tôi...\_ Nó vừa nói vừa liếc mắt nhìn ra ngoài cửa

- Có chuyện gì thì vào đi, sao phải thậm thò thậm thụt ngoài đó?\_ Thiên nói vọng ra làm cái bóng đen đó giật bản mình

- Mình xin lỗi nha, mình không có ý đâu, mình đi trước đây\_ Vương Nguyên mặt đỏ như quả cà chua chín chạy đi mất “Đúng là không thể gờn với hai con người quái dị này thật”

- Vậy tôi cũng đi trước ha, cậu không muốn giúp tôi thì tôi đi tìm người khác\_ Nó cúi đầu, mặt lộ rõ vẻ thất vọng cầm sách vở ra ngoài thì bỗng đập vào mắt nó “Rilakkuma, không phải chứ, con này hình như là một đôi với Rilakkuma của mình mà, nhìn cái mắt là biết ngay với lại con này là ba mình làm, trên đời này có đúng hai con kiểu vậy sao cậu ấy lại có chứ?” Nó định cầm con Rilakkuma đó lên thì bị Thiên Thiên ngăn lại

- Cậu không được động vào nó, tôi đã cho phép cậu đâu

- Vậy tôi hỏi cậu lấy nó ở đâu ra?\_ Nó quay người mặt nghiêm túc hẳn

- Tôi lấy nó ở đâu không quan trọng, biến khỏi phòng của tôi ngay\_ Cậu tức giận, trợn mắt lên, chỉ tay ra ngoài cửa

- Khỏi cần cậu đuổi tôi cũng đi, từ nay tôi sẽ không nhìn mặt cậu nữa, vừa lòng chưa\_ Nó vùng vằng ra khỏi phòng” Đồ khó ưa, nhưng sao tên đó lại có nó chứ, haizzz kiểu này chắc mình tò mò chết mất thôi khó chịu, khó chịu quá”

“Hình như khi này mình có hơi nặng lời với cậu ấy thì phải, chắc giận mình lắm nhưng mình đã tự hứa với bản thân là không gặp cậu ấy rồi mà, như vậy cũng tốt, xin lỗi nha, tôi bắt buộc phải làm như vậy”\_ Cậu nghĩ, rồi lại vò đầu rứt tóc, úp mặt xuống gối, cuối cùng thì quyết định lên ban công hóng gió cho khỏe

## Chương 38

Mọi thứ gần như đã hoàn tất, nó đi gặp chủ tịch nói câu tạm biệt rồi ra sân bay luôn, không nói một lời nào với TFBOYS cả, dù sao thì với nó TFBOYS cũng không hẳn là quá thân thiết gì vì vậy nên nó không nói. Còn về Williams, cậu dặn dò nó đi đường cẩn thận, chúc thi tốt và cũng nhớ báo nó khi nào về phải mua quà nhiều nhiều....

- 1 ngày,.....

- 2 ngày,.....

- 3 ngày.....

NGÀY THỨ 4

- An An cậu ấy bị gì mà mấy hôm nay không bước ra khỏi cửa phòng thế nhỉ? Hay ra mà bọn mình không biết?\_ Tuấn Khải chống tay lên cằm suy nghĩ

- Ca nói rất đúng, y như cậu ấy biến mất ấy\_ Vương Nguyên chen vào

Lúc đó chỉ có mỗi Thiên Thiên không nói gì, cậu vẫn an tĩnh nghe nhạc như mọi ngày. Nghe nhạc với một Idol đương nhiên phải nghe nhưng 5 năm trở lại đây thì cậu nghe rất nhiều, rảnh lúc nào nghe lúc ấy, cậu muốn thả hồn theo điệu nhạc để quên đi tất cả, quên đi nó nhưng căn bản là không thể quên được. “ Có phải hôm nọ mình mắng cậu ấy hơi quá nên giận không thèm ra khỏi phòng không nhỉ? Nếu bây giờ mà đang trốn trong phòng khóc thì sao? Cái mặt chắc chắn giống hệt con gấu trúc cho mà xem. Aiya, mình phải tìm cậu ấy để xin lỗi chứ nhỉ” Cậu nghĩ, vừa định đứng dậy đi tìm nó thì Williams bước vào

- Williams, An An đi đâu rồi? Sao mấy hôm nay không thấy cậu ấy ra ngoài?\_ Vương Nguyên hỏi

- HẢ? Em ấy đi không chào tạm biệt các cậu à?\_ Williams nhìn bọn họ với ánh mắt khó hiểu

- Đĩ? Cậu ấy đi đâu? Trả lời tôi nghe mau lên\_ Thiên Thiên vội lao ngay ra, cuống cuồng lên hỏi với cái bộ mặt lo lắng

- Nó về nước hoàn thành bài kiểm tra rồi, một tháng nữa quay lại nhưng mà cậu có nhất thiết phải lo lắng thế không?

- Vậy sao cậu ấy không nói gì với chúng tôi?\_ Vương Nguyên hỏi

- Vì em ấy vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng các cậu hoặc là em ấy coi mấy cậu là bạn bè bình thường. Nói chung để nó tin tưởng ai đó thì rất khó khăn đó, tôi phải mất tới 5 năm lận\_ Williams nhắm mắt lại suy nghĩ “ Mới đi có 4 ngày mà nhớ không chịu được thế này thì chờ 1 tháng chắc....”

Thiên Thiên im lặng nghe mọi người nói, cái mặt vẫn lạnh nhưng nội tâm thì dằn vặt “ Tại mình nữa sao? Tại mình mà cậu ấy mới bỏ đi sao?” Cậu bỏ về phòng, lôi cuốn nhật kí của An Nhiên ra đọc, đọc rồi lại khóc, như vậy sẽ nhẹ lòng hơn. Cậu lôi tờ lịch ra, đánh dấu từng ngày, từng ngày để chờ ai đó về cho cậu nói lời xin lỗi

~~~~~

Ở Mĩ, nó gặp lại ba mẹ, gặp lại bạn bè thực sự rất vui nhưng đây chỉ là cảm giác của ngày đầu tiên nó rời khỏi Trung Quốc mà thôi. Sang đến hôm thứ hai, nó bắt đầu cảm thấy vô cùng trống trải, hình như nó đang nhớ ai đó, và để chống lại cảm giác này nó bắt đầu lao đầu vào việc học và kiểm tra,...vv. Sang đến hôm thứ ba, rồi lại thứ tư, cảm giác này ngày càng rõ rệt, nó xác định được người mình nhớ là ai, nó cũng có cảm giác như mình đã từng đối mặt với cái trống trải này, đối mặt với cái sự cô đơn ấy (cho dù xung quanh rất nhiều người quan tâm mình). Tự nhiên mấy buổi tối nó ngủ là lại mơ thấy một cô gái bị mọi người hành hạ, ném giấy, nói những lời rèm pha, thật kinh khủng. Cứ mỗi lần như vậy nó lại hoảng sợ đến toát mồ hôi, tay chân lạnh toát như bản thân đang phải chịu sự hành hạ đó....

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

“ Haizzz, cậu có bao giờ đối xử tốt với tôi đâu [hình như có một lần] vậy mà sao tôi lại thấy nhớ cái tên ngốc nhà cậu thế không biết. Tôi lúc nào cũng

thấy tôi với cậu như đã quen biết từ lâu ấy, rất muốn nói chuyện nhiều nhiều với cậu một chút mà sao lúc nào cậu cũng chộc cho tôi tức thế? Mà công nhận người tên An Nhiên đó may mắn thật” Nó lăn trên giường suy nghĩ mon man. Những tia nắng xuyên qua tấm rèm cửa mỏng, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc nó. Chìm chốc cũng tụ hội ở phía cành cây ngoài ô cửa sổ hốt lú lo.” Chưa gì đã sáng, cố lên, hôm nay là ngày thi cuối cùng rồi “Nó bật dậy, VSCN xong, nó bay xuống nhà, cắn hai miếng bánh rồi lao ra trường luôn.

Vừa mới an vị ngồi trên xe bus, bỗng nó nhận được 3 tin nhắn

“Làm bài thi cho tốt không khi về coi chừng đại ca này đó”

“Chúc cậu thi tốt nha, chúng tôi coi cậu là bạn tốt vì vậy có kết quả thi thông báo cho chúng tôi nha”

“Thi tốt, làm bài đạt, mua nhiều quà vào và về ngay lập tức sau khi biết kết quả thi cho tôi”

Nó đơ luôn, đọc tin nhắn với vẻ mặt khó hiểu rồi nhấn lại” Ai?” nhưng đợi mãi không thấy ba người nhắn tin trả lời nên nó tưởng ba người đó nhấn nhầm số. Vừa mới xuống xe bus, bạn nó đứng ở cổng trường đợi, cả lũ đang vui vẻ khoác vai nhau thì nó lại nhận được tin nhắn. Vừa mở ra xem thấy ba người đó (TFBOYS) gửi tấm ảnh selfie cùng với tờ giấy “Thi tốt cho chúng tôi nhiều quà nha” không may tin nhắn của nó đã được mấy đứa bạn nhìn thấy

- Woa, họ đẹp trai quá, bạn cậu hả? Thật đáng ngưỡng mộ nha

-.....vv

Nó không nói gì, cắt điện thoại đi, trong lòng thầm nghĩ” Thích lo chuyện bao đồng thế không biết, cơ mà rất đáng yêu a~~” Nó vẫn chưa kịp mỉm cười thì đã đứt hơi chạy vào phòng thi vì lý do: Bạn nó đuổi để hỏi danh tính 3 chàng soái ca nhà ta. Đến giờ ra chơi nó cũng không được yên, phải chịu cảnh xách dép trốn sau thùng rác. Kết thúc một ngày thi, nó mệt mỏi về nhà

- An An, con làm bài tốt không? Hôm nay chắc vất vả lắm nhĩ_ Mẹ nó đến bên cạnh, vuốt nhẹ mái tóc nó

- Con thi lúc nào bài vớ chả tốt. Chỉ tại mấy cái tên đó mà hôm nay con chết mệt, tí nữa con phải nhắn tin trả thù, mắng chúng nó một trận cho bổ tức. _ Nó nói, về mặt cáu giận

- Mấy tên nào? Chúng nó có làm gì con không? Để ba dạy dỗ chúng nó_ Ba nó đến bên

- Người nổi tiếng nên ba không dạy dỗ được đâu. Đang yên đang lành tự nhiên nhắn tin selfie ảnh của chúng nó cho con báo thi tốt, không may bạn con nhìn thấy, chúng nó rượt con quanh sân trường luôn, mệt muốn chết_ Nó vừa nói, lại còn đập tay xuống bàn

- Ba thấy người nhắn tin cho con cũng có ý tốt mà, con đừng nóng giận như thế

Nó không nói gì bỏ lên phòng luôn. Nó đóng cửa cái RẦM vô trong phòng lằm bằm một mình thì lại có tin nhắn

"Làm bài tốt chứ?"

“Không tốt tí nào, tại mấy người mà hôm nay tôi rất mệt mỏi đó” Nó nhấn xong quăng luôn cái điện thoại xuống (may mà nó rớt trên giường chứ không thi tan)

“Sao lại tại chúng tôi? Chúng tôi có ý tốt mà”_ Người kia nhắn

“Đừng gửi ảnh selfie nữa, tại mấy cậu mà tôi bị rượt quanh trường đó”

“Tôi biết, tại tôi đẹp trai quá mà[hahaha] vậy cậu định bao giờ về?”

“Ông tự luyến vừa thôi, tôi định 7 ngày nữa về nhưng trước tình trạng này có lẽ là 3 hôm nữa thôi, mà cậu là ai thế?”

"Tôi là tên gốc mặt liệt, cậu đoán đi, xem tôi là ai"

"Không thèm nói với cậu nữa, tôi đi ngủ đây, còn nữa tôi đã xác định được danh tính của cậu rồi"

“Này từ từ, còn giận tôi à, tôi xin lỗi, tại hôm đó tôi hơi mất bình tĩnh, tha lỗi cho tôi đi” Người đó vừa nhắn xong còn gửi một cái ảnh mặt cún con, đáng yêu vô cùng

“Định tàn sát con dân đây à, tôi tạm tha cho cậu nhưng không có lần sau đâu, thôi ngủ đi, tôi mệt rồi”

Nó vừa nhắn xong tiếp tục quăng điện thoại xuống giường, nằm cười cười một lúc rồi thiếp đi lúc nào không biết

“YEAH, tha thứ cho mình rồi, mình siêu quá mà” Cậu cũng nằm ở giường suy nghĩ, cười cười một lúc rồi đi tập với cả nhóm

T/g (vì lý do chênh lệch múi giờ nên lúc nó đi ngủ thì cậu mới đi tập nha. Mong mọi người đóng góp ý kiến để mình cố gắng cải thiện)

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

“Nói là ba ngày thôi chứ một ngày mình còn nhớ mọi người không chịu được thì... mình sẽ về trong ngày hôm nay. Nhớ họ quá đi, nhớ quá đi, nhớ sắp chết rồi nhưng làm sao năn nỉ người lớn bây giờ? Haizzz, số của tôi, biết thế lần trước không về Mì nữa cho xong, nhưng nếu không về thì nhớ mami, papa lắm. Thiên ơi, rồi tung rồi mù lên rồi” Nó nằm lăn trên giường suy nghĩ, than thở, vò đầu, rũ tóc,...vv mà không để ý người lớn ở ngoài đã nghe được hết những lời nó nói. Ba nó bước vào, ngồi bên làm nó giật bắn mình

- Muốn đi làm hả con? Nhớ họ đến mức sắp chết luôn sao?

- Đương nhiên rồi ạ, họ rất tốt với con, rất quan tâm con, quan tâm đến mức làm con bị rớt quanh trường luôn. Nhưng mà họ rất vui, con mới vắng họ 2 ngày đã thấy trống trải rồi chứ đừng nói đến 1 tháng. Cứ kiểu này chắc con điên thật đấy

Nó vừa thao thao bất tuyệt, vừa dùng những cử chỉ, biểu cảm khuôn mặt theo kiểu đau khổ mặc cười làm cho người khác sẽ thấy nó rất ngốc nhưng đây cũng chính là điểm thu hút của nó. Vừa có gì đó rất vui mà lại rất chân thành, rất thật. Và đương nhiên ba nó làm sao mà từ chối được khi nó đã sử dụng chiêu đó. Ba nó ra ngoài mua vé máy bay còn nó ở nhà tung tung, quẩy, phá, nghịch ngợm, nhoi nhoi quá mức. Cảm xúc của nó đều được bộc lộ hết ra ngoài “YEAH, mình sẽ làm cho Williams và những người khác bất ngờ, đặc biệt là cái tên ngốc mặt liệt đó” Chỉ nghĩ đến đây thôi là nó vui đến mức không ăn tối luôn. Nó nhảy xuống giường, thu xếp đồ đạc, dọn lại cái phòng nó vừa bày bừa bộn ra,...vv

Thời gian cứ trôi, cứ trôi, cuối cùng cũng đến lúc nó lên máy bay. Tâm trạng háo hức, cái miệng của nó hình như không ngậm được, há ra suốt, mắt híp chặt vào (cười nhiều quá mà). Nó lôi ảnh của Williams và TFBOYS ra ngắm rồi ôm chúng vào lòng. “Cố lên, không phải là ba ngày nữa mới được gặp mà là ba tiếng nữa thôi, vui quá, vui quá” [nội tâm bán loạn]. Nó ngồi xuống ghế, ngủ luôn. Với nó thì giết thời gian nhanh nhất và tốt nhất chính là ngủ. Và 1 tiếng... 2 tiếng... 2 tiếng 30 phút...

- Còn 30 phút nữa là xuống sân bay rồi, nhanh quá_ Nó lằm bằm trong miệng, dụi dụi mắt cho tỉnh ngủ. Nó cứ ngó nghiêng ngó dọc, hết lời truyện, tiểu thuyết ra đọc rồi lại bắt chuyện với người bên cạnh. Cuối cùng khi nó lôi máy nghe nhạc ra thì vừa đến lúc máy bay hạ cánh. Nó lao ra ngoài

- TFBOYS, ta đến rồi đây, ta sẽ xử đẹp các cậu [suy nghĩ đen tối]

Nó bắt taxi đi đến gần công ty rồi xuống. Căn bản là muốn tận hưởng không khí bên ngoài và đi dạo ấy mà. Nó đan hai tay vào nhau vì lạnh "mình ngốc quá, quên mất không đeo gang tay" Nó đi được một đoạn thì thấy bóng người ngồi đó, không cần thấy mặt nó cũng biết đây chính là anh Dịch cao lãnh nhà ta. Linh cảm của nó luôn rất tốt, nó vừa định giơ tay lên gọi thì bị một đám du côn nào đó lao từ con ngõ gần đấy ra chặn đường

- Chào cô bé, tối rồi mà dạo ở đây một mình buồn lắm, đi chơi với tụi anh, tụi anh cho em tiền_ Thăng cảm đầu cười gian xảo

- Tránh đường trước khi tôi cho mấy người một trận_ Nó lườm cả lũ bằng ánh mắt sắc lạnh

- Trời ơi sợ quá, sợ quá đi_ Bọn chúng vừa nói vừa cười. Thấy ngứa mắt quá, nó lùi lại đằng sau, lấy đà thực hiện cú đá 540 độ, đá bay mặt thằng cảm đầu trước sau đó từ từ xử những đứa đứng sau. Chúng nó tuy không biết taekwondo nhưng lợi về số đông và có dùng vũ khí (que, gậy). Đánh được lúc nó bắt đầu mệt, thở dốc và toát mồ hôi

- Cô bé, coi lần này bé có đánh thắng tụi anh không nha_ Một tên khác nói và lao đến chỗ nó

- CÓ CẢNH SÁT, CẢNH SÁT ĐẾN RỒI

Giọng một người con trai hét lớn lên làm bọn du côn kia dừng hết mọi hoạt động lại quay qua nhìn. Người con trai đó chạy như gió vào đám đông, kéo tay nó lôi ra ngoài [chạy]. Bọn du côn đơ một lúc mới nhận ra mình bị lừa và đuổi theo 2 người đó [sao lại ngu thế không biết]. Cậu kéo nó lấp vào một cái hẻm gần đó, ép nó vào tường bịt miệng nó lại. Nó trợn mắt lên, đầu nó lại đau, nó lại thấy hình ảnh người con trai đó cũng kéo tay mình chạy. Cái dáng đó thực sự rất quen nhưng giống với những lần trước, nó không thể thấy mặt “Người này rốt cuộc lại là ai đây?”

- Này cậu, có sao không, này_ Người con trai đó lay lay người nó

- Tôi không sao, cảm ơn đã giúp nha. Nhưng cậu là.....

- Tôi hả? À...ừm...tôi có việc, tôi đi trước đây_ Cậu nói rồi vội chạy đi

- Tên gốc mặt liệt kia , không nhận ra” Bảo Bảo” ta hả?_ Nó hét vổng lên

“Ngốc mặt liệt? Trên đời này chỉ có hai người dám gọi mình như vậy thôi mà là An Nhiên và An An, sao tự nhiên lại có người thứ 3 thế này” Cậu quay qua nhìn nó đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là ngỡ ngàng cuối cùng là hét toáng lên

- AN AN, CẬU VỀ KHI NÀO SAO KHÔNG NÓI TÔI BIẾT?

- Được rồi, về công ty rồi nói, ta đang mệt chết đây_ Nó giả bộ thờ dốc

- Thôi đi có đến mức đấy không? Lần sau đừng đi đường này nữa nha nhớ lại bị bọn đó tấn công thì mệt lắm đấy

- Dạ, con biết rồi_ Nó nói với thái độ không mấy thoải mái

- Cháu ngoan lắm_ Cậu lại quay qua trêu lại nó.

“Không sao là tốt rồi”

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

“Người đó là ai thế nhỉ, mình tò mò quá đi. Mình thấy người này giống giống tên ngốc mặt liệt sao á, giống thế không biết nhưng mà mình mới tiếp xúc với tên đó một thời gian rất ngắn thôi mà, sao có thể chứ. Haizz cũng có thể trước lúc mất trí nhớ mình đã từng gặp thì sao? Có rất nhiều nghi vấn trong vụ này quá” Nó cũng mới phát hiện ra bản thân hình như sáng nào cũng suy nghĩ về những chuyện kiểu này thì phải. Thờ dài một cái, nó nhảy khỏi giường thay quần áo, VSCN,..vv. Vừa định bước ra khỏi cửa phòng thì Williams và TFBOYS đã đứng tập trung ở cửa

- CHÀO MỪNG ĐẠI MỸ NHÂN CỦA CHÚNG TA QUAY TRỞ LẠI_ Williams và TFBOYS cười cười nhìn nó

- Rất đúng, tôi chính là “Đại mỹ nhân” nhưng tôi không phải của mấy cậu đâu. Cảm ơn vì các cậu đã ái mộ tôi HAHAA_ Nó vênh mặt, vỗ ngực cười lớn

- Tự luyện, thôi được rồi, không phải “đại mỹ nhân” của tụi này thì cũng là “Bảo Bảo” của tụi này a, nhóc nhỏ tuổi nhất mà_ Tuấn Khải cười tít cả mắt để lộ cái răng khểnh và lực sát thương kinh khủng, xoa đầu nó dịu dàng như với một đứa em gái

Nó bắt đầu ôm ngực, giả vờ té về phía sau, chỉ là giả vờ thôi cuối cùng té thật. Một cú đau điếng làm mọi người lo lắng. Nó nhanh chóng đứng dậy, cười trừ và chột một câu “Tôi té là tại mấy cậu, mới sáng sớm đã muốn tàn sát con dân kiểu này chắc tôi tồn thọ mất”

Mọi người chỉ biết nghe mà không hiểu cái gì, cứ ngơ ngơ ra đó [ngốc quá]. Bỗng có tiếng: “Ơc...ơc...ơc” từ bụng người nào đó vang lên. Tất cả bọn họ đứng nhìn nhau. 1s, 2s, 3s....cả lũ ôm bụng phá ra cười. Cuối cùng nó tốt bụng lên tiếng báo:

- Tôi sẽ đãi mấy cậu đi ăn nha, tôi trả giá_ Nó nhìn tất cả bọn họ

- WOA, cậu tốt quá_ Williams và cả TFBOYS đồng thanh

Nó, Williams và TFBOYS đến một tiệm gà rán. TFBOYS thì phải cải trang còn nó và Williams thì cứ thoải mái vì nó và anh vẫn chưa quá nổi tiếng ở Trung Quốc. Họ ngồi trong góc quán

- Cứ ăn thoải mái nha, tôi trả giá mà_ Nó cười nhưng trong ánh mắt của nó có gì đó không được bình thường cho lắm. Cái sự bất bình thường của nó chỉ có một người nhìn ra, đó chính là: Anh Dịch cao lãnh. Vì cảm thấy có cái gì đó không đúng, Thiên Thiên quyết định không ăn nữa, nó cũng thế, cả hai người đều lấy lý do là không đói. Chờ đến khi 3 người kia ăn no nê thoải mái, nó đi ra nói chuyện với chủ quán một lúc rồi quay vô nói giá tiền của cả suất ăn.

- Cậu nói giá tiền với tụi tớ làm gì, cậu mau trả đi chứ_ Vương Nguyên thắc mắc

- Tại sao tôi phải trả chứ?_ Nó quay qua hỏi

- Không phải cậu bảo đãi bọn tớ sao nên cậu phải trả tiền_ Vương Nguyên giải thích

- Đòi tại nào của cậu nghe thấy tôi nói tôi phải trả tiền? Tôi nói trả giá đâu có nói sẽ trả tiền. Từ nãy đến giờ mấy cậu ăn rất nhiều rồi, tự chia nhau trả đi nha_ Nó cười nham hiểm

“Biết ngay là sẽ có vấn đề mà, may mà mình không bị dính trường không thì đẹp rồi” Thiên Thiên thầm nghĩ trong lòng

Cuối cùng họ phải nắm tay nhau trả tiền, nội tâm quần quai. Nó cứ đứng đấy cười, trong lòng sung sướng “ Cho chừa cái vụ hôm nọ, làm tôi bị rượt quanh trường, hahaha, vui quá” Tiếp theo cả bọn đi mua đồ. Chúng nó mua rất nhiều thứ: khăn này, giày này, gang tay này, quần áo các loại,...vv. Cuối cùng cả lũ rủ nhau đi ra công viên chơi.

- Hình như mang nhiều đồ thế này hơi cồng kềnh thì phải, chúng ta chơi kéo búa bao coi ai thắng ai thua nha_ Nó lêu ý kiến

- Tán thành_ Cả bọn đồng thanh” kéo búa bao” bỗng tự nhiên nó nói chen vô, một câu nói rất nhanh” Thắng hay thua các cậu vẫn phải bê đồ cho tôi” Vừa dứt lời, đã có kết quả: nó thua bét nhè ra nhưng nhờ câu nói đó cả bọn phải chơi lại trừ nó. 4 người quay lại lườm nó và đều chung một suy nghĩ” Đồ khôn lỏi”

“ Tôi biết là tôi thông minh mà, tôi nhất định sẽ hành mấy cậu dài dài HAHHAHA “

Đó chính là một ngày vô cùng đáng nhớ của nó. Nó vui vẻ, nó vui khi thấy bọn họ bị nó lừa, bị nó xỏ xiên đến mức tức đến tím tái mặt mũi.” Ngốc quá cũng khổ ha, mấy cậu phải rút kinh nghiệm đó” Nó suy nghĩ

Còn về phần những người còn lại, tuy bị nó trêu rất nhiều nhưng họ lại có thể nhìn thấy sự hồn nhiên, trong sáng mà nhảy bèn qua từng cử chỉ, lời nói của nó. Từ ấy mà tình bạn của 5 người họ càng ngày càng phát triển và tốt hơn

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Buổi sáng hôm nay như lạnh lẽo hơn mọi ngày với Thiên Thiên. Phải hôm nay chính là cái ngày vừa tròn 5 năm An Nhiên rời xa cậu mãi mãi. Mọi người sẽ không thấy cậu cười, không thấy cậu lâu lâu lại cho vài câu xoắn não nữa, nếu để ý kĩ sẽ thấy năm nào vào cái ngày này hoặc gần tới ngày đó là tâm trạng cậu lại thay đổi thất thường. Thiên Thiên ra ngoài ngồi hóng gió, một nơi vắng người và sau đó nhắm mắt lại tưởng tượng đến những kỉ niệm đẹp nhất của 5 năm trước. Nó thấy cậu hơi lạ nên lên lút đi theo, đứng sau gốc cây, nó ngắm nhìn gương mặt cậu “ Không biết đây là lần thứ bao nhiêu tôi nhìn lên cậu thế này rồi. Cơ mà công nhận là đẹp, càng nhìn càng thấy thu hút nhưng sao lúc nào cũng buồn buồn thế? Chuyện của cậu ấy xảy ra đã 5 năm rồi mà. Về lý mà nói thì người bình thường chắc quên hết rồi chứ đâu có như cậu ấy, đúng là chỉ có tên ngốc này là nhớ dai nhất” Nó nghĩ rồi bước từ đằng sau ra hù cậu

- Này, người nào mà bị yếu tim thì chết thật đấy_ Cậu nói nhưng nghe qua có một chút gì đó hơi tức giận

- Đùa vui chút thôi. Vừa nhìn qua là tôi biết cậu đang có tâm sự rồi nên nghĩ vài trò vớ vẩn để cậu cười ấy mà_ Nó cười híp mắt, cái mặt bây giờ như một chú mèo con đáng yêu “Có tâm sự gì thì cậu cứ nói đi, tôi kín mồm kín miệng lắm, cậu không phải lo đâu”

- Chuyện của tôi, tôi tự lo được, không cần cậu quan tâm_ Cậu lạnh lùng

- Aiya, chúng ta là gì hả? Là bạn tốt đúng không? Mà đã là bạn tốt thì phải quan tâm tới nhau chứ, cậu định biến tôi thành một người bạn vô dụng hả. Hơn nữa tôi được mệnh danh là”Thiên sứ vui vẻ”, khi nhìn thấy cậu cứ thế này tôi khó chịu lắm luôn đó. Thiên Thiên ơi là Thiên Thiên_ Nó thao thao bất tuyệt rất nhiều thứ nhưng người bên cạnh vẫn không nói gì. Một lát sau, hai người nhanh chóng rơi vào trạng thái im lặng. Cậu vẫn băng quơ nghĩ đến An Nhiên, còn nó đang băn khoăn suy nghĩ chuyện gì đó. Rồi nó bỗng mở lời

- Tôi đoán cậu buồn vì chuyện của cô gái kia đúng không? Nhưng với tôi thì cậu vẫn còn may mắn lắm. Vài năm trước tôi bị bệnh nặng, tuy không chết nhưng những kỉ ức của tôi bị xóa gần như sạch sẽ và tôi đã không nhớ chút gì đến một người bạn vô cùng quan trọng. Đạo gần đây tôi nhớ được chút việc nhưng chả đáng là bao, đã thế tôi còn không nhìn thấy mặt cậu ấy nữa. Nhiều khi tôi tự hỏi: Bây giờ cậu ấy sống ra sao? Không có tôi ở bên cậu ấy sẽ thế nào? Cậu ấy có còn tồn tại trên cõi đời này không?...vv. Thực sự cái cảm giác kiểu này cực kì khó chịu, nhưng cậu hãy nhìn tôi xem, tôi vẫn vui vẻ, vẫn cười vì tôi biết rằng cậu bạn đó chắc chắn sẽ không muốn thấy tôi đau khổ mà. Cũng giống như bạn của tôi thôi, chắc An Nhiên của cậu sẽ không muốn thấy cậu buồn chứ nhỉ? Cậu ấy luôn sống trong trái tim của cậu vì vậy Thiên Thiên ngốc à, cậu phải vui lên tôi đã nói với cậu biết bao nhiêu lần rồi mà_ Nó nói hết những tâm sự trong lòng nó ra để thấy thoải mái, càng nói giọng nó càng nghẹn lại như sắp khóc và nó cũng nghĩ rằng câu chuyện của bản thân mình sẽ giúp Thiên Thiên vui trở lại.

- Cậu nói rất đúng, tôi không nên đau khổ thế này, như vậy sẽ chỉ hành hạ bản thân tôi thôi, hơn nữa An Nhiên cũng đâu có vui về gì, tôi sẽ cố gắng, phải cố gắng để vượt qua khó khăn này_ Cậu quay qua nhìn nó. Cậu không rõ trong lòng đang có cảm giác gì nhưng chính sự chân thành của nó đã an ủi cậu rất nhiều. Cậu nhìn thấy khóe mắt nó long lanh, hơi đỏ, cùng với những cái dụi mắt nhẹ

- Khóc à?

- Đâu có, bụi bay vào mắt thôi_ Nó cười ngay lập tức “ Đi đâu giải tỏa tâm trạng đi, tôi không muốn hôm nay là một ngày ướt át đâu”

- Vậy thì đi

Nói xong cậu dẫn nó ra biển. Tuy rất lạnh nhưng trái tim của cậu như được sưởi ấm từ cái người được mệnh danh là “Thiên sứ vui vẻ” kia còn nó thì thoải mái hẳn ra khi nói hết những tâm sự, khúc mắc trong lòng. Nó chạy rất nhanh, đến gần bờ biển bỗng hét lớn

“TIÊN THIÊN THIÊN, NHẤT ĐỊNH PHẢI NGHE LỜI “BẢO BẢO” TA ĐÓ, CUỒI THẬT NHIỀU VÀO” Thấy hành động của nó, cậu đỡ ra một lúc nhưng cũng nhanh chóng bật cười và bắt trước nó

“TA BIẾT RỒI, “BẢO BẢO” CỦA TA CŨNG NHẤT ĐỊNH PHẢI VUI VỀ ĐÓ”

Hai người nhìn nhau, rồi cùng ngã người ra nằm trên cát.

“Cảm ơn cậu nha, hôm nay tôi thực sự rất vui, rất vui đó”

“Cậu nghĩ tôi là ai hả? Tôi biết tôi rất giỏi mà”

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Ngày qua ngày, cái nhịp của cuộc sống nó lúc nào cũng nhẹ nhàng và bình yên nhưng đừng tưởng như vậy là nhàn chán. Nó có bạn bè, có người thân, có đam mê và có người mà nó muốn bảo vệ, tất cả luôn luôn song hành với nó. Vừa mở mắt dậy, cắn được hai miếng bánh là ngay lập tức bay xuống phòng tập.” Oái, sao hôm nay không có ai ở đây thế nhỉ? Haizzz, mấy người này tính bỏ rơi mình thật rồi sao?” Nó lắc đầu suy nghĩ rồi đi mở nhạc lên tập lại vài động tác. Hiện tại nó không có hứng lên các động tác nó tập rất rời rạc, bỗng nhiên một cái bóng đen lao ra từ phía sau xô ngã nó. Cái bóng nhanh chóng chạy ra ngoài cửa, còn ngoảnh đầu nói lại” Cẩn thận đấy bé con“. Nó sững người, tròn mắt lên nhìn rồi đứng dậy đuổi theo. Hẳn như có chuẩn bị trước, chạy rồi còn đá một viên gạch ra đằng sau khiến nó vấp ngã. “Aiya, đau quá, mình nhớ từ ngày qua đây mình có gây thù chuốc oán với ai đâu“. Lúc ấy Williams và TFBOYS từ phía xa đi lại, bọn họ đang cười đùa vui vẻ với tin nhận được nó và Williams sắp được đi diễn thì thấy nó đang ngồi đó nhăn mặt, cả bọn xúm lại hỏi thăm

- An An sao cậu ngồi đây? Chân cậu sao thế này?_ Vương Nguyên lo lắng

- Tôi không sao, mấy cậu đi đâu từ nãy đến giờ thế, từ khi nào mà các cậu muốn bỏ tôi lại thế hả?_ Nó ngước mắt lên, nói giọng giận dữ, một phần cũng vì tức giận với cái chân đau

- Chuyện thì từ từ chúng tôi sẽ kể. Bây giờ thì đứng lên được không?_ Thiên đưa tay ra trước mặt nó ý muốn bảo nó nắm vào rồi đứng lên.

- Cảm ơn_ Nó nói ngắn gọn, nắm lấy tay Thiên Thiên rồi đứng dậy nhưng sau cú ngã đó chân của nó đã bong gân, vừa mới đứng dậy [rất cố gắng đấy] là lại ngồi bệt xuống đất, may mà Thiên nhanh tay đỡ nó.

- Rốt cuộc ngã kiểu gì mà không đứng dậy được thế này? Bong gân à?_ Thiên hỏi

- Bỏ đi, giờ tôi muốn về phòng nghỉ ngơi_ Nó nói

- Chân thế kia mà đòi đi về phòng hả? Cậu định lết về đúng không?_ Thiên nhìn nó

- Thế chứ cậu bảo tôi phải làm sao đây? À, có cách rồi_ Mắt nó sáng rỡ lên, nó bảo Thiên qua cầm cái gậy ở góc tường tới rồi nó vịn vào đó để bước đi. Tuy thì thoáng có hơi trượt một chút nhưng như thế còn tốt hơn là để ai đó riu về phòng. Thiên nhìn nó đi, cậu cảm thấy có gì đó không ổn lắm nên đi theo nó rồi bảo mấy người kia xuống phòng tập trước....

Tại căn biệt thự lớn nhà họ Hạ

- Làm tốt lắm, tiền công của ông đây, mau cầm lấy số tiền này và biến khỏi đây cho tôi, đừng để tôi thấy mặt ông nữa, nếu không tôi không biết có chuyện gì sẽ xảy ra với vợ con ông đâu_ Giọng một người con gái vang lên, cô ta hất số tiền lớn trước mặt tên người hầu, nói những lời lẽ vô tình

- Cảm ơn cô chủ, tôi đi đây_ Người đàn ông đó lễ phép, giọng nói ẩn chứa sự sợ hãi nào đó. Ông cầm số tiền rồi chạy đi mất

“Tôi đã quay trở lại, tôi nhất định sẽ trả lại toàn bộ món nợ 5 năm trước của mấy người đã làm cho tôi đặc biệt là mày đó An Nhiên à “_ Cô à cười xảo trá, trên tay cầm một liều thuốc lá to đùng, gương mặt trang điểm đậm....

Phòng của An Nhiên, nó đi vào, đóng cửa cái Rằm thì Thiên chặn lại

- Này nói tôi biết tại sao cậu lại bị ngã đi, tôi có cảm giác có thứ gì đó không được bình thường cho lắm, hơn nữa cậu còn ngã rất đau đó_ Thiên quan tâm

- Thì...thì...thì.. bất cần không nhìn đường rồi ngã chứ sao, mà cậu quan tâm tôi ghê zậy, tôi sợ đó_ Nó nói hơi vấp nhưng sau đó lại đùa cậu được ngay. Lúc đầu nó định kể tất cả cho cậu nghe nhưng sợ cậu lo lắng lại đi lo chuyện bao đồng nên thôi

- Được rồi, tôi đi trước có gì gọi tôi nha_ Nói rồi cậu bỏ chạy mất tiêu luôn

“Cậu ta vẫn ngốc ngốc, ngổ ngổ như ngày nào nhì. Nhưng tại sao lại có người muốn hại mình cơ chứ? Mình vốn dĩ chỉ quen biết với TFBOYS thôi mà. Đây rõ ràng đâu phải trò đùa đâu.... Cần thận đấy bé con? Người đó muốn gì ở mình thế nhì? Khó hiểu quá” Hàng loạt câu hỏi, các nghi vấn được đặt ra.

- Haizzz lại nghĩ vớ vẩn rồi, quan tâm làm gì cho nặng đầu ra_ Nó tự độc thoại một mình rồi gục đầu lên ghế ngủ thiếp đi

1 tiếng sau, Williams lên phòng gọi nó xuống ăn cơm nhân tiện xem vết thương của nó ra sao rồi. Vừa mở cửa phòng, con heo đó cũng mới tỉnh dậy, vịn vào cây gậy lúc đó đi ra chỗ anh

- Sao tự nhiên anh vô phòng em thế?

- Trả lời anh đi, có phải khi này có người nào đó ở trong phòng tập đúng không? Hấn có làm gì em không hả?_ Williams trợn mắt lên hỏi vì anh biết chỉ khi nó sợ nó mới chịu khai ra tất cả

- Cái đó....hấn không làm gì em đâu. Xò em ngã một cái rồi chạy mất tăm mất tích luôn, nhưng sao anh lại biết có người trong phòng tập?_ Nó gãi đầu thắc mắc

- Đồ trong phòng bị đổ, một số vật bị để sai chỗ và hơi lộn xộn nên anh suy luận như thế. Mà em có gây thù với ai đâu mà họ lại làm như vậy nhì?

- Em cũng rất khó hiểu chuyện này đó, thực sự có cái gì đó không được bình thường ở đây cho lắm_ Nó xoa xoa cằm ra như đang suy luận [bắt trước ông anh ấy mà]

- Có thể là nó có liên quan đến quá khứ của em thì sao nhì? Mà thôi đi ăn cơm đi, anh đói lắm rồi

- Ta đi thôi...

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Cái chân nó đau, đi lại rất bất tiện đã thế còn phải ở lì trong phòng chán muốn chết. Đứng ra nó và Williams sẽ được đi lưu diễn một thời gian nhưng kết cục thì phải hủy bỏ, tuy bây giờ nó có thể đi được rồi nhưng vấn đề chính là mấy động tác nhảy nó không làm được. Thảm rửa cái tên áo đen đã làm cái chân nó ra như thế và thế với bản thân là phải điều tra mọi việc. Từ cái ngày nó bị thương lúc nào nó cũng cảm thấy bất an và khó chịu, linh cảm luôn báo hiệu có người đang bám theo nó, nguy hiểm cứ như đang rình rập xung quanh khiến nó phải tách ra khỏi những người khác.

- An An, em tính điều tra vụ này thế nào? Định giấu những người khác à? Mà tại sao phải giấu chứ?_ Williams hỏi

- Điều tra thế nào thì em cũng chưa biết nhưng em không cho anh nói với bọn họ đâu. Lý do ở đây chính là nếu họ biết thì họ sẽ gặp nguy hiểm, anh cũng rõ là họ thích lo chuyện bao đồng mà rồi nhờ có chuyện thì..._ Nó cười buồn

- Cũng đúng ha, em lớn thật rồi đó nhóc_ Anh nó cười xoa đầu nó. "Nhưng nếu cứ hành động một mình thế này thì nguy hiểm lắm. Với lại nhiều cái đầu gộp lại thì sẽ nghĩ ra nhiều cách hơn mà"

- Anh đi cùng em ra chỗ này nha_ Nó nói xong lôi Williams đi ra ngoài

Con đường nó dẫn anh ra rất vắng người, vừa đi nó vừa nhìn nhìn, liếc liếc đằng sau. "Đúng như mình nghĩ, tên đó vẫn thường bám theo mình nhưng tên này ngu quá, bám theo kiểu này thì lộ liễu quá còn gì" Nó nhếch miệng cười đều, thậm chí tên đó, rồi nói thầm vào tai của Williams cái gì đó. Sau khi nghe nó nói xong biểu cảm của Williams thay đổi 180 độ. Đầu tiên là bất ngờ vì nó lại có thể nhận ra được

Có người theo dõi mình sau đó anh cũng cười cười làm theo kế hoạch của nó. Hai người đột nhiên quẹo vào một ngõ nhỏ, nó nhanh chân đánh lạc hướng tên đó. Tên kia khi thấy nó chạy bèn đuổi theo thì Williams từ trên cái hiên nhà gần đó nhảy xuống chặn đường và tại chỗ này đã diễn ra trận đấu tay đôi giữa anh và tên người xấu đó. Anh cũng là võ sĩ đai đen nên việc đánh nhau với tên này thì không có gì là khó nhưng hắn cũng từng học võ, hắn còn có dao trong tay. Thấy lo cho Williams, nó đã nhảy vào đánh cùng anh, nó giỏi nhất là những động tác đá chân và một phần muốn tìm ra sự thật nên nó đã sử dụng cú đá 540 độ. Tuy hạ được tên đó nhưng chân của nó đã bị thương nặng hơn. Thấy vậy, Williams chạy đến

- Có sao không? Đi được không?

- Không sao không sao, anh mau đuổi tên khốn kia đi không thì công sức của em đổ sông đổ biển hết đó_ Nó giục anh nhưng gương mặt thì không thể che đi sự đau đớn. Nhân lúc này, tên kia đã đứng dậy bỏ chạy, Williams đã cố hết sức đuổi theo nhưng hắn đã trốn thoát thành công. Anh quay lại với gương mặt mệt mỏi và thất vọng.

- Xin lỗi, anh không bắt được kẻ đó

- Thôi được rồi, chữ H, chữ H xuất hiện ở cái áo hắn mặc, giống như một biểu tượng, biểu tượng của một tổ chức nào đó_ Nó bắt đầu suy nghĩ lại

- Ta sẽ điều tra sau. Mà chân em thế kia liệu có đi nổi không? Nó sưng tấy lên rồi kìa_ Williams lo lắng

- Đau lắm_ Nó nhăn mặt.

- Lại đây anh công, lưng dài vai rộng thế này nhóc không phải lo đâu_ Anh vỗ vai mình rồi nói đùa

- Ừm

Tại một căn biệt thự lớn

- Chết tiệt, có mỗi việc nhỏ mà làm cũng không xong, ông đi chết đi cho tôi_ Người con gái đó tức giận

- Cô chủ, cô chủ, xin hãy tha cho tôi, con tôi mồ côi mẹ từ nhỏ nó chỉ có một mình tôi thôi, xin cô hãy tha cho tôi_ Người đó quỳ dưới chân cô gái đó van xin khóc lóc

- Tôi cho ông 1 tuần, hãy bắt con nhỏ kia về cho tôi thì tôi sẽ tha cho ông và con gái

- Dạ tôi đã rõ thưa cô chủ_ Nói rồi hắn lui ra ngoài, thở phào vì đã qua được khó khăn trước mắt

Công ty TF Entertainment

- Gì đây? Sao cái chân lại bị thương nặng hơn trước rồi?_ Thiên nổi khùng lên

- Chân của tôi chứ có phải chân cậu đâu mà nổi khùng lên thế? Cậu đừng có lo chuyện bao đồng không thì tôi sẽ....sẽ_ Nó nói

- Sẽ làm sao hả? Làm sao đây?_ Thiên lườm nó

- Tôi sẽ mách giám đốc cho cả nhóm cậu và tôi tách nhau ra luôn đây_ Nó nói giọng dọa dẫm

- Đừng “Bảo Bảo” siêu cấp đáng yêu, tụi tôi biết lỗi rồi_ Khai chen vô, mặt cún con long lanh lấp lánh

Sau câu nói của “Đại ca mặt đao” cả bọn lăn ra ôm bụng cười

“Không biết tên này bao nhiêu tuổi rồi mà còn làm mấy cái trò trẻ con này nữa”

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45

“Trời ơi, hôm nay con chính thức chống nạng rồi sao? Ước chế quá, khó chịu quá, điên mất thôi. Vũ đạo của con, vắng nó mấy ngày rồi con nhớ nó quá, làm sao đây, làm sao đây?” Nó ngồi trên giường, than trời oán đất. Mấy ngày nay nó chả làm cái gì rồi nên đương nhiên cảm xúc sẽ không chế không nổi. Nhưng được cái sau hôm nó đánh tên bám đuôi kia bầm dập thì không còn thấy bóng dáng hắn đâu nữa cũng không còn bị ai theo dõi nữa coi như

đây chính là thành công của nó (nhưng nó đâu có biết ở tòa nhà đối diện luôn có người thường trực ở đó quan sát mọi hành động của nó). TFBOYS còn phải đi diễn nhiều nên đợt này không chơi với nó được, Williams còn phải học nhảy với thầy nên cũng bỏ rơi nó luôn. “Buồn quá!”, nội tâm quằn quại, nó chống nạnh xuống phòng học nhạc, vắt và lôi cây guitar lên phòng. Đương nhiên lôi guitar lên thì chỉ hát vu vơ còn gì, bài hát “Ba kẻ con nghe” chính là một trong những bài hát nó thích nhất. Hát được một đoạn nó bỗng nhiên có cảm giác rất lạ “Hình như mình từng hát bài này ở đâu rồi thì phải?” nó nhắm mắt lại, không biết là tưởng tượng hay là thật nhưng nơi nó nhìn thấy rất náo nhiệt “An Nhiên, Hạ Băng wo ai ni, An Nhiên, Hạ Băng các cậu là tuyệt vời nhất” Sau câu nói đó nó thức tỉnh, đầu hơi đau đầu rồi dần dần biến mất.

- An Nhiên, Hạ Băng, họ là ai, sao lại xuất hiện trong tiềm thức của mình? Mình có quen họ à? Nếu mình không nhầm thì An Nhiên là người quan trọng của Thiên Tỉ thì phải, cơ mà rốt cuộc cậu ấy vì sao lại rời bỏ thế giới này? _ Những nghi vấn của nó ngày càng nhiều. Có những câu hỏi còn chưa trả lời được giờ lại chồng chất thêm. “À hôm nay Thiên Tỉ sẽ về, mình phải hỏi cậu ấy mới được”

- An An, sáng hào hào chưa cay ăng là nghiền nhìn là mê giá 3000 đồng một gói nha _ Williams vui vẻ bước vào phòng nó [ghê nhỉ, không gõ cửa cơ à]

- Dạ, đa tạ ca mĩ hảo tinh khiết ha _ Nó quay qua xỏ xiên lại

- Nghĩa là gì, anh không hiểu _ Williams gãi đầu thắc mắc

- Ý em là Williams dầu rửa bát Mỹ Hào đó mà, anh không hiểu tiếng Việt lắm nên phải tìm cách xỏ xiên kiểu này _ Nó ôm bụng cười

- Nói ta là dầu rửa bát hả, muốn chết không? _ Anh nó giờ luôn nắm đầm ra

- Đồ bạo lực, ai bỏ rơi tôi trước hả? Anh đó suốt ngày tập, TFBOYS đi diễn mất tiêu rồi có biết ta chán lắm không? Suốt ngày ở lì trong phòng buồn kinh khủng _ Nó bắt đầu hét vào mặt tên kia lúc đó TFBOYS bước vào, trên tay cầm một bịch đồ ăn lớn

- Vậy tụi tôi mới đến đây để đền bù nè _ TFBOYS đồng thanh

- HAHHAHA, HẢO, tuyệt đối không cho Williams vào nhớ chưa? Hừm mà thôi, tha cho hắn, ta sẽ tìm cách xử người từ từ _ Nó cười, nói lớn ở câu đầu nhưng câu sau lại lí nhí trong miệng Bọn họ bắt đầu quậy phá, rác chất đầy phòng, đồ ăn vương vãi [kính khủng quá], rồi còn hát hò ầm ĩ, dù biết rất vui nhưng nếu anh quản lý phát hiện được thì hậu quả khó lường. Vừa nhắc đến anh quản lý phát đến liền [thiên thể không biết] cả bọn hốt hoảng, đưa cảm chổi, đưa cảm vò bím bím hát hết đồng rác vào gầm giường. Nó bá đạo nhất, gom giấy rác rồi tống vào nhà tắm, cho vào trong balo. Thiên đứng chặn cửa, 5 phút sau họ đã dọn dẹp xong. Thiên cố gắng nhịn cười, biểu cảm gương mặt cố gắng lạnh để không bị nghi ngờ.

- Các em làm gì ồn ào thế? 1 tiếng nữa xuống phòng tập nha _ Anh quản lý mỉm cười không hề nghi ngờ gì đến hành động của tụi nó

- Dạ, anh ra ngoài đi, bọn em xiu nữa xuống, bye bye ca đẹp trai nha _ Nói hết câu Thiên đóng cửa cái Rầm, 5 đứa quay lại nhìn nhau 1s...2s...3s... Cả bọn cười lẫn lộn. Tự nhiên nó và TFBOYS cùng lờm Williams, cảm nhận được có luồng điện không hề nhỏ ở đây, Williams ngược mặt lên cười trù, cậu ta này giờ chỉ biết có ăn không dọn dẹp gì cả nên 4 đứa còn lại quyết định phạt hắn

- GIỎI NHỈ, ĂN VỪA THÔI KHÔNG THÀNH HEO ĐẤY _ Nó gần từng chữ “ĂN XONG RỒI THÌ ĐI DỌN PHÒNG NGAY CHO TÔI”

Williams thấy con thịnh nộ của nó ập tới bèn nhanh chân đi làm luôn nếu không thì sẽ có án mạng xảy ra mất. Anh chạy tới chạy lui, chạy từ đầu phòng đến cuối phòng, moi móc gầm giường...vv. Nhìn cảnh này ai mà không thương cho được chỉ có nó và TFBOYS miệng vẫn cười không ngớt. Cuối cùng rác trong phòng được dọn sạch sẽ trong 30 phút.

- Từ từ, còn cái balo

- Dạ, tôi biết rồi _ Anh toát mồ hôi vì mệt, ai bảo vừa này lười

- Ngoan lắm _ Nó cười khoái trá

Williams chỉ biết nuốt con tức giận vào trong bụng, tiếp tục làm việc của mình. Anh lôi rác trong balo ra thì bất cẩn làm rớt con Rilakkuma của nó ra ngoài. Thấy con Rilakkuma trắng đó Thiên bỗng giật mình nhớ tới An Nhiên “Sao cậu ấy lại có con Kuma này? Con này không phải của An Nhiên sao?” Cậu suy nghĩ thì nghe thấy giọng của nó hét lên

- Cẩn thận, nó là bảo vật của tôi đó, anh mà làm hỏng thì chết với tôi

- Cậu lấy nó ở đâu? Nói tôi biết được không? _ Thiên hỏi nó, trong đầu như đang hy vọng điều gì đó

- Ba tôi cho tôi đó, có đẹp không? Khỏi cần cậu trả lời vì tôi biết cậu sẽ nói “Rất đẹp” đúng không?

Cậu nhìn vào đôi mắt của nó, đôi mắt sáng mà lại biết cười, cứ như ẩn đâu đó cái sự trong sáng đáng yêu của cô nhóc 18 tuổi (anh ơi, chị ấy 22 tuổi rồi nha). Cậu vốn định nói về An Nhiên nhưng lại sợ nó suy nghĩ nhiều hay bản thân mình lại gây áp lực cho nó lên thôi. Cậu vừa tạm gác qua chuyện đó thì nó mở lời

- Tôi hỏi cậu cái này mong cậu đừng tức giận hay buồn nha _ Nó nhìn thẳng vào mắt cậu dò xét

- Cứ tự nhiên

- Cho tôi xem ảnh của An Nhiên được không? _ Nó nói rất nhỏ vì sợ lời nói của nó nói ra có chút sai lầm

- Được rồi, qua phòng tôi đi _ Cậu cười nhưng nụ cười này không còn vui như vừa nãy, cái này chắc chỉ có mỗi nó nhận ra. Nó chống nạnh, kè kè đi sau cậu. Nó bước vô phòng, căn phòng không quá rộng nhưng được bài trí rất gọn gàng hơn nữa cũng có rất nhiều Kuma “Xem ra sở thích của cậu giống tôi rồi”

- Đây _ Cậu chia bức ảnh chụp hôm cả lớp đi leo núi cho nó xem rồi chỉ nơi An Nhiên đang đứng. Nó choáng ngợp, một cảm xúc dâng cao đến tột độ “Không phải chứ? Sao có thể giống mình thế này? Cái áo đó mình cũng có mà” Nó suy nghĩ và bắt đầu nghi ngờ về thân phận thật của mình

- Giờ thì cậu hiểu vì sao tôi lại nhầm cậu với An Nhiên chưa? _ Thiên cười buồn

- Tôi hiểu, không ngờ lại có người giống tôi đến vậy _ Nó run run như vẫn chưa hết ngạc nhiên

- Thôi tôi về phòng đây, cũng đến giờ cậu xuống phòng tập rồi mà _ Nó diễn trước mặt cậu

- Bye bye

~~~~~

“Không thể nào ngờ được. Sao lại thế chứ? Nếu ví dụ tôi là An Nhiên thì cậu có đối xử tốt với tôi nữa không? Rốt cuộc tôi là ai?”

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 46

“Giờ đây, sao lại giống như thế? Người này có lai lịch thế nào? Sao lúc nào mình cũng cảm thấy cô gái này rất quen thế nhỉ? Cô gái này thường xuyên xuất hiện trong tiềm thức của mình, An Nhiên, wo ai ni....An Nhiên, An Nhiên, An Nhiên, An An.. không... không lẽ....” Nghĩ đến đây, sắc mặt nó thất thần lại, giờ đây như không còn đứng vững trên mặt đất được nữa, nó khụy hẳn xuống đất.” Trên đời này không bao giờ có chuyện người giống người thế được nhưng tại sao mình không thể nhớ được chút chuyện hay kỉ niệm gì là sao???? Ngoài hình ảnh cậu bé luôn xuất hiện để cứu mình ra thì còn lại mình không hề nhớ gì cả, tại sao, tại sao chứ????” Nó gõ đầu mình rất nhiều, rất nhiều lần nhưng cũng vô tác dụng, quay mặt hướng về con Rilakkuma nhỏ bé, nó nâng bé Kuma lên, vùi gương mặt nó vào người Kuma một lúc như muốn tìm lại sự ấm áp [nó khi mệt mỏi hay căng thẳng đều tìm Kuma để tâm sự] rồi lại cho Kuma vào túi áo. Vừa lúc đó, một tên áo đen từ sau cánh cửa nhẹ nhàng bước ra. Hắn bịt miệng nó bằng khăn có chứa thuốc ngủ, cánh tay trai sẵn với sự thô bạo siết chặt nó lại, còn nó thì quá bất ngờ và hoảng sợ, trong đầu nó tự nhiên nhớ đến Thiên Thiên” Cậu đâu rồi, tôi sợ lắm, đến cứu tôi mau lên“. Nó đập đồ đồ hoa trên bàn rồi ngất đi....

~~~~~

Sau khi luyện tập vũ đạo xong, TFBOYS và Williams đều có một khoảng thời gian nghỉ ngơi và chuẩn bị ăn tối. Cả bốn người sau khi tắm rửa xong thì bắt đầu chạy vô phòng tìm nó vì sợ nó lại giận dữ nữa thì khổ, con gái mà, khó hiểu lắm. Họ gõ cửa phòng, gọi rất to và lâu nhưng không thấy ai trả lời, Vương Nguyên xụ mặt xuống:

- Không phải cậu ấy giận chúng ta rồi chứ? Nhỏ nhen quá đi

- Ừm, có thể đấy, cậu ấy từng giận chúng ta một lần rồi mà. Tốt nhất là nên để cậu ấy một mình đi, tự mình đi ăn trước _ Đại ca chống tay lên cằm rồi đưa ra biện pháp xử lý. Cả lũ đều răm rắp nghe theo duy chỉ có Thiên thì cảm xúc khó chịu kèm theo sự bất an không hề nhẹ.

Sau khi cả bốn người ăn no nê xong, à không phải chỉ có ba người thôi còn Thiên Thiên cả buổi bắt an lo lắng nên nuốt không trôi. Vừa mới đứng dậy, cậu chạy vội vào bếp bê một khay thức ăn khác lên phòng [thực ra là lên phòng nó]. Ba người còn lại nhìn cậu

- Vừa mới ăn hết một phần cơm xong giờ lấy nữa là sao? Cái bụng cậu là lỗ đen vũ trụ hay cậu muốn thành con heo luôn đấy hả? _ Vương Nguyên cười trêu cậu

- Cậu nhìn vào phần ăn của tôi xem, coi tôi đựng vào miếng nào chưa và phần cơm này tôi không có ăn, tôi chỉ không muốn có người chết đói trên phòng thôi _ Cậu nói nhanh rồi vội vã chạy đi

- Có cần phải vội thế không? Cậu cứ làm như An An là người yêu cậu không bằng ấy, coi trọng cô ấy hơn anh em tốt này hả? _ Nguyên lăm lăm một mình

- Nguyên Tử, em ghen với An An à? Ày bạn bè thế là không được rồi nha _ Tuấn Khải chọc Vương Nguyên “Cơ mà hành động của Thiên Thiên như vậy là hơi quá thì phải”

- Rất giống với suy nghĩ của ta _ Williams và Vương Nguyên đồng thanh, hai người quay mặt nhìn nhau rồi đập tay nói “Anh em tốt ha”

- Bơ đại ca này luôn hả Nguyên Từ?

- Ca đang ghen với Williams sao? Ày bạn bè thế là không được rồi nha_ Vương Nguyên nhanh chóng xô xiên lại, vốn tính cậu hoạt ngôn nhanh nhạy nên chắc.... đại ca chọc nhằm người rồi

- Nhóc...nhóc dám_ Tuấn Khải cứng họng còn Williams và Nguyên Nguyên ôm bụng cười

Lúc này Thiên Thiên vừa đặt khay com xuống vừa gọi cửa nhưng vẫn không ai trả lời. Thấy vậy cậu liền dùng sức phá cửa lao vào. Từng giọt mồ hôi bắt đầu chảy, vừa mở được cửa phòng thì không thấy nó đâu, lọ hoa trên bàn bị đổ vỡ ngay tâm trạng cậu vốn đã lo giờ lại còn lo hơn, cậu chạy ra ngoài tìm nó luôn. Trèo lên sân thượng rồi lại ra con đường mà cậu và nó hay đi nhưng đều không thấy đâu, gọi điện thoại thì không bắt máy, rồi quá cậu chỉ còn nghĩ ra cách là cho Williams và Tuấn Khải. Nhận được cuộc điện thoại của Thiên, cả ba người đều sững sốt tức tốc chạy đi tìm nó [tình bạn tốt được thể hiện chính là lúc này]....

Ở một nơi cách đó không xa, một căn nhà hoang tối tăm và đen tối, xung quanh chỉ toàn là cây dại cũng như không có quá nhiều người qua lại nên đây được coi là một địa điểm giam giữ người khác vô cùng hoàn hảo. Nó bị trói vào một cái cột, đầu gục xuống, một người con gái đem cả xô nước lạnh tạt vào người nó làm nó tỉnh lại

- Con kia, mày tỉnh chưa? Ngủ vừa thôi nhóc, mày còn phải đi châu diêm vương nữa mà

“ Là giọng con gái sao? Người này là ai thế nhỉ? Tại sao mình lại ở đây?” Nó cựa quậy và nhận ra mình đang bị trói, toàn thân ướt nhẹp.

- Cô là ai? Tại sao lại bắt tôi ? Đây là đâu?_ Nó ngước mặt lên nhìn

- Không nhận ra ta sao? Ta bắt người để trả thù cho chuyện năm xưa người đã làm với ta đó HAHAHA_ Cô ta nói với cái giọng danh ác và một nụ cười ghê rợn

.....

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Trả thù chuyện năm xưa? Mình đã từng đắc tội với người này à? Cơ mà mình có biết cô ta là ai đâu?” Nó thắc mắc, suy nghĩ hồi lâu rồi bình tĩnh lên tiếng

- Rốt cuộc cô là ai? Cô muốn gì ở tôi đây?

- An Nhiên, mày không nhớ năm xưa chính mày mà ta phải rời khỏi trường, chính vì mày mà Thiên Thiên ghét ta sao? Mày không nhớ thì ta xin nhắc lại ta là Hạ Vy, là Hạ Vy mày nhớ chưa_ Cô ả tròn mắt lên, nhìn thẳng vào mắt nó, giọng nói mang âm sắc khàn khàn cay nghiệt. Nó tức giận, nghe cô ta nói nó chả hiểu cái gì, nó lườm lại cô ta bằng đôi mắt sắc lạnh, hét vào mặt ả

- Tôi nói cho cô biết: Thứ nhất cô bị đuổi học chả liên quan gì đến tôi. Thứ nhì cô bị Thiên Thiên ghét là do bản tính thâm độc, tàn nhẫn của cô. Thứ ba tôi không biết Hạ Vy nào cả cũng như tôi không phải An Nhiên mà là An An, Sarah An

- Mày tưởng nói thế ta sẽ tin à, ta đâu phải con ngu hơn nữa mày đừng đứng trước mặt ta mà giả nai, cẩn thận không ta sẽ hủy dung nhan của mày đấy_ Hạ Vy nói, từng câu từng chữ ngày càng thâm độc, vô tình hơn. Ầ cho nó một cái bạt tai thật đau rồi túm tóc nó lôi lên” Mày liệu hồn đấy” rồi bỏ ra ngoài

TFBOYS và Williams chạy đi khắp nơi tìm mà không thấy nó đâu, gọi điện thoại cả trăm cuộc cũng không ai nghe, chẳng ai bắt máy. Cuối cùng họ tập trung tại một công viên ngồi xuống bình tĩnh bàn bạc để đưa ra hướng giải quyết

- Cái này thì giờ chắc chắn An An mất tích trong khoảng thời gian chúng ta xuống phòng tập vì khi lên gọi em ấy nhưng không thấy ai trả lời, trong phòng cũng không có động tĩnh_ Đại ca đưa ra giả thuyết 1

- Trước khi chúng ta đi cậu ấy hoàn toàn rất bình thường nên không thể tự nhiên mà bỏ đi được. Mà một khi đã bỏ đi thì quần áo phải mang đi chứ đằng này thì không_ Nguyên Nguyên đưa ra giả thuyết thứ 2

- Trong phòng cậu ấy có một lọ hoa bị đổ vỡ, không lí nào cậu ấy lại tự đập lọ hoa đó ra được_ Thiên Thiên đưa ra giả thuyết thứ 3

- Nếu nói đến một cuộc ẩu đả đã xảy ra rồi vô tình làm lộ hoa bị vỡ nghe sẽ hợp lý hơn thì phải. Cách đây gần 1 tuần em ấy có bị người khác theo dõi và tấn công rồi_ Williams đưa ra giả thuyết thứ 4 khiến những người còn lại sững sờ

- HẢ? KHÔNG LỀ CẬU ẤY BỊ....._ TFBOYS đồng thanh thì bị Williams chặn họng

- Tôi cũng đang nghĩ như thế, tốt nhất bây giờ ta nên báo cảnh sát đi chứ cứ hành động một mình thế này thì nguy hiểm lắm_ Williams nói dứt khoát, nghiêm nghị yêu cầu những người còn lại phải nghe theo. Nói rồi anh bắt những người còn lại trở về phòng, chỉ cần mình anh đi báo cảnh sát là được. Sở dĩ phải làm vậy vì anh muốn tránh rắc rối cho họ và cũng vì biết họ thích lo chuyện bao đồng..

Sau khi Khải, Nguyên và Thiên về công ty rồi cũng chả ai ngủ ngon được. Cả ba người họ đều ngồi lì ở ghế lo lắng. Nguyên Nguyên mệt quá, cậu vừa chợp mắt được một lúc thì bị giật mình tỉnh lại vì gặp phải ác mộng. Khải và Thiên đều lo sợ đến đứng ngồi không yên. Lúc này theo cảm tính, Thiên lại lôi bé Rilakkuma ngắm rồi định dùng nó để xác định vị trí nhưng cậu lại nhanh chóng khựng lại “Thiên ơi là Thiên, mày đừng có nhầm nữa, cậu ấy là An An chứ có phải An Nhiên đâu dùng Kuma lúc này cũng vô dụng” Cậu nghĩ xong đặt lại con Kuma xuống bàn. Khải thấy chất liệu của một vài bộ phận Kuma hơi lạ nên anh đã cầm lên xem. Sau khi xoa xoa bụng nó, anh thấy cái lớp bông màu trắng đó tự nhiên được đẩy lên và anh cũng bắt ngờ

- Thiên Thiên, bản đồ sao? Em lấy nó ở đây thế? Cái chấm đỏ đỏ này là cái gì vậy?_ Tuấn Khải hỏi

- Bạn em tặng, nó rất nhiều chức năng_ Cậu nói rồi lại thở dài một hơi, nét mặt cậu lại trở nên u buồn

- Cái chấm đỏ đỏ này là gì thế?_ Khải tiếp tục hỏi

- Em không biết, ca trả nó cho em_ Thiên khó chịu giật lấy Kuma nhưng cậu lại sững người lại “ Chấm đỏ, chấm đỏ sao? Kuma của mình chỉ kết nối với Kuma của An Nhiên thôi mà, có chấm đỏ, An Nhiên quay lại rồi sao? Không thể nào” Cậu xúc động, nhìn vào tấm bản đồ đó “Hình như chỗ này là căn nhà hoang thì phải nhưng An Nhiên ở đó làm gì chứ?” lúc này đôi mắt của cậu, niềm tin của cậu như được hé ra một tia hy vọng mới. Cậu vội chạy vào phòng khoác áo khoác rồi bỏ ra ngoài

- Tiểu Thiên, em đi đâu thế?_ Khải nói vọng ra

- Em ra ngoài, chút nữa sẽ về, em đi đây

Nói rồi Thiên chạy đi mất nhưng còn Tuấn Khải thì sao? Cậu cũng không thoải mái gì bèn lén lút chạy theo Thiên Thiên

.....

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Có Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Nó đứng đó, chân đau, nỗi sợ đó như đang dần lấn át con người nó “Không được, bình tĩnh bình tĩnh nào, muốn thoát khỏi chỗ này phải bình tĩnh” Nó cố trấn an bản thân rồi tìm cách cời dây trời. Lúc này nó chợt nhớ đến bộ phim mà mình hay xem “Bộ bộ sát cơ” và nhớ lại các bước cời dây trời như diễn viên chính đang làm trong phim, nó thực hiện y chang và không ngờ cời được dây thật “Đúng là phim này hay mà không lừa người ha” Nội tâm reo hò nhảy múa nhưng ngắt nổi cái tay của nó trầy xước và máu cứ thế rỉ ra rì rì. Tháo được dây, nó tập tễnh chạy ra cửa, nhìn ngang ngó dọc, hoàn toàn an tâm khi thấy bọn tay sai đang uống rượu linh đình, vui vẻ nhảy múa. Nó lách sau cánh cửa, đánh ngất tên gác cửa từ đằng sau, lấy một đoạn dây thừng dài rồi chạy đi mất. Không may, một tên say rượu cũng đi ra ngoài, thấy anh bạn gác cửa của mình nằm đó, hấn tức tốc chạy đi tìm nó nhưng thấy tấm hơi đầu, hấn báo cho tất cả những người khác cùng đuổi theo nó. Biết bản thân bây giờ độ sức thì thắng không nổi lên bắt buộc phải độ trí thôi, nó cứ thế chạy, chạy, chạy và chạy, nó không nhận ra rằng mình đang chạy lên núi và chạy được một đoạn đường rất dài. Cho đến tận lúc cụt đường, bên dưới là một cái vực rất sâu thì nó mới chịu dừng lại và thở dốc. Nó nhìn thấy bọn người kia ở đằng xa nên đã nhanh chóng làm cái gì đó.....

Cùng lúc đó Thiên Thiên cũng đang vất vả chạy theo cái vạch đỏ đó. Cậu thực sự rất vui mừng, rất xúc động vì nếu đó là An Nhiên thì tốt còn nếu không phải An Nhiên thì có thể là người đó có thể rất thân thiết với nó và có thể cho cậu biết một chút thông tin. “ Rốt cuộc thì định chạy đi đâu đây? Sao chạy nhanh thế? Lên núi làm gì vậy trời?” Cậu toát mồ hôi, mệt mỏi nhìn con đường dẫn lên núi rồi thực mạng chạy.

Tuấn Khải ở đằng sau, khó hiểu nhìn hành động của Thiên Thiên “ Đêm hôm chạy lên núi làm cái gì đây? Em ấy biết An An ở đâu sao hay là đi giải tỏa tâm trạng?” Tạm gạt qua dòng nghĩ vẩn, đại ca nhanh chóng đuổi theo dấu vết của Thiên. Đường lên núi như càng dài ra, nó khúc khuỷu, khó đi và nhiều bụi cây rậm rạp, sương đêm buông xuống lạnh thấu xương, hai người con trai như giảm tốc độ lại

- An Nhiên hãy đợi tôi, tôi đến đây_ Thiên lẩm bẩm trong miệng để tạo thêm động lực cho bản thân rồi ra sức chạy.

Tuấn Khải ở đằng sau, anh đã thấm mệt nhưng vẫn cố đuổi theo, lại nghe được những lời Tiểu Thiên đi trước nói thì càng tạo cho anh thêm sự tò mò lớn

“An Nhiên??? Con gái à??? Bạn của Tiểu Thiên??? Tôi đến đây, chắc chắn cô bé này rất quan trọng với Thiên Thiên và nếu may mắn thì mình có thể gặp em dâu tương lai rồi” Anh cười thầm trong bụng và tự nhiên một mối tan biến hết.

Cuối cùng cũng tới nơi nó đang đứng. Thiên Thiên nhẹ nhàng nấp sau bụi cây gần đó quan sát mọi việc. Cậu nhìn thấy đám người vây quanh một cô gái và càng sững sốt hơn khi thấy cô gái kia không ai khác chính là An An. Cậu cũng nghe được đoạn đối thoại giữa những người đó

- Mày có giỏi thì nhảy xuống đi, nhảy xuống đi. Tên cầm đầu càng tiến lại gần nó hơn, giọng thách thức. Mỗi bước chân tiến của tên đó tương ứng với một bước lùi của nó. Nó toát mồ hôi hoảng sợ nhưng vẫn dùng cái vỏ bọc sắt thép của mình che giấu đi nỗi lo, nó hét vào mặt bọn chúng

- Hãy nói với chủ nhân của mấy người, à không, nói với Hạ Vy rằng nếu ta có biến thành ma thì cũng sẽ về ám chết cô ta và các người

Từng câu từng chữ nó nói ra làm Thiên Thiên sững sốt “Hạ Vy??? Không lẽ cô ta quay trở lại để trả thù sao?” Lúc này trong đầu cậu lại vang lên những câu nói của cô ta 5 năm về trước “Hãy canh chừng nó cẩn thận, tôi sẽ quay lại trả thù đấy” Cậu rung mình, lo sợ, chưa kịp phản ứng gì thì cậu nhìn thấy nó nhảy từ vách đá xuống. Một mũi dao nhọn như đâm thẳng vào trái tim cậu, mất bình tĩnh, thù hận, ngọn lửa thù hận bỗng nhiên bùng cháy. Cậu định lao ra ngoài đó thì một bàn tay lạnh toát giữ cậu lại, bị giật mình, cậu quay lại nhìn, tròn mắt lên

- Ra là em sẽ chết đó, làm ơn bình tĩnh lại đi. Tuấn Khải nói, giọng yếu ớt

- Họ giết An An rồi, em không thể tha cho họ được, em phải xử bọn chúng, phải xử bọn chúng, buông tay em ra mau lên. Cậu nói nhỏ nhưng trong câu nói mang sắc thái, âm điệu vô cùng đáng sợ

- Bình tĩnh lại đi, em muốn báo thù cho An An thì phải sống, sống để trả thù kẻ chủ mưu chứ không phải bọn tay chân hiểu chưa. Tuấn Khải ra sức trấn an cậu, chờ cho đến khi những tên khác đi hết rồi hai người họ mới lao ra.

- AN AN, CẬU ĐÂU RỒI, ĐỪNG BỎ TÔI Ở LẠI MÀ, AN AN. Cậu hét lớn, tim cậu thất lại, khỏe mắt cay cay như không thể nói lên được tiếp câu thứ hai. Tuấn Khải đứng đó, cậu không nói gì chỉ im lặng quan sát Tiểu Thiên Thiên. “Em ấy thích An An à? Em ấy đau khô, là đau sao? Mình phải làm sao đây?”

“An An à, không phải cậu nói sẽ luôn ở bên động viên tôi sao? Cậu nói sẽ không bỏ rơi tôi mà, tại sao cậu lại không giữ lời hứa? An Nhiên bỏ tôi đi rồi giờ lại đến lượt cậu sao?”

Bạn đang đọc truyện [T/boys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Màn đêm yên tĩnh, mặt trăng sẽ rất sáng nếu đêm nay không bị mây mù che phủ. Sương rơi xuống càng nhiều, cái lạnh lẽo hôm nay thật kinh khủng nhưng đâu bằng cái lạnh trong trái tim của cậu. Cậu suy sụp, nét mặt thất thần gào thét tên nó trong tuyệt vọng, bên cạnh là Tuấn Khải. Anh là đại ca, là anh cả nhưng trong lúc như thế này thì anh lại không thể nghĩ ra cách nào an ủi Thiên Thiên, ngoài việc quan sát em từ đằng xa thì anh chẳng thể làm được gì. Bỗng nhiên anh nghe có tiếng động, một giọng nói một mối, yếu ớt vang lên

- Chúng đi hết rồi hả? Có phải cậu không Thiên Thiên?

Nghe được câu nói này cả Tuấn Khải và Thiên Thiên đều bất ngờ. Họ chạy vội đến vách đá đó, vì trời quá tối nên không thể thấy gì nhưng giọng nói đó thì không lẫn đi đâu được “Là An An, cậu ấy còn sống” Ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu cậu, cậu liền mở đèn điện thoại soi xuống cơ mà lại không thấy nó đâu thay vào đó là một đoạn dây thừng dài. Giọng nói đó vẫn tiếp tục vang lên

- Xin lỗi nếu như cậu không phải là Thiên Thiên. Nhưng có thể kéo tôi lên không, tôi sắp chết rồi, chỗ này vừa tối vừa lạnh ghê lắm

- Chờ tôi chút. Cậu nói, đi lại chỗ dây thừng rồi lôi lên. Thi thoảng cậu vẫn nghe thấy tiếng kêu nhẹ của nó, có thể là nó đau nhưng trước mắt phải giữ được mạng sống đã. Cuối cùng cũng lên được, người nó run lên vì lạnh, toàn thân ướt nhẹp, phần bụng và tay máu cứ thế rỉ ra, bộ dạng bây giờ của nó cực kì thảm hại trái với sự vui mừng hạnh phúc của Thiên Thiên, nó vừa lên là cậu ôm chặt nó vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc nó

- Lạnh hả? Tôi đưa cậu về công ty nha. Lời nói, cử chỉ đều dịu dàng, con người lạnh lùng thường ngày như biến mất thay vào đó là chàng trai ấm áp tựa ánh dương

- Đứng...đừng đưa tôi.... về công ty, nguy hiểm. Chỉ kịp nói được câu đó nó ngất đi luôn, trán nó nóng cả người lạnh toát vì sốt cao. Tuấn Khải lo lắng nhìn nó

- Mặc dù thoát chết nhưng bây giờ không về công ty thì ta phải đưa em ấy đi đâu?

- Nhà trên cây, chúng ta sẽ mang cậu ấy lên đó. Dù sao 1 năm nay chúng ta cũng chưa từng đến đó hơn nữa ngoài em, đại ca, Nguyễn Nhi và Hạ Băng ra thì không ai biết nơi này_ Thiên nói, giọng vội vã, công nó lên

- Vậy để anh gọi cho Tiểu Băng nha_ Nói rồi anh gọi ngay cho Hạ Băng hẹn gặp ở ngôi nhà đó rồi cũng Thiên Thiên đến địa điểm

Nhà trên cây là ngôi nhà mà Tuấn Khải, Vương Nguyên và Thiên Thiên cùng nhau làm 3 năm trước. Họ làm để ghi dấu tuổi trưởng thành và những vất vả khó khăn trong suốt chặng đường 10 năm, bây giờ cũng được 7 năm rồi. Lý do mà Băng biết nhà trên cây chính là cô từng là bạn tốt của Thiên Thiên, có quen biết với Vương Nguyên và từng gặp đại ca vài lần. Họ chơi thân nên mấy bí mật này đều bị Băng khám phá hoặc TFBOYS sẽ nói ra

Thiên Thiên và Tuấn Khải đến nơi thì Tiểu Băng cũng đã ở đó. Họ cấp tốc đưa nó lên nhà, Băng sẽ sơ cứu tạm thời vết thương của nó, Thiên đi nấu cháo còn Tuấn Khải thì đi mua thuốc. Tất cả mọi hoạt động của họ đều được diễn ra nhanh chóng và bí mật. Đặc biệt là Tuấn Khải, anh không thể để ai phát hiện ra nơi này cũng không thể để fan hâm mộ nào đó biết được. Lúc này Hạ Băng mới dám nói với Thiên Thiên

- Cậu ấy thực sự rất giống với An Nhiên đó, giống lắm luôn đấy

- Tôi cũng từng nhầm mà_ Cậu cười nhạt

- Mà sao con bé lại bị thương nặng thế? Sao cậu lại phát hiện ra em ấy?_ Hạ Băng nhìn Thiên Thiên khó hiểu. Bây giờ cậu mới nhớ lại “ Cũng đúng ha, sao An An lại ở đó? An Nhiên đâu? Rõ ràng mình đuổi theo An Nhiên mà” tự gõ đầu mình một cái cậu trầm nghĩ “ Tất cả chỉ là trùng hợp, phải là trùng hợp”

- À không, không có gì, chắc Tiểu Khải sắp về rồi đó cậu ra xem đi_ Cậu đánh trống lảng

- Ừm, cậu nấu cháo đi nha_ Nói rồi Hạ Băng đi ra ngoài nhưng trong đầu cô không thể không nghĩ tới người con gái có gương mặt giống An Nhiên kia, cái phản ứng lạ của Thiên Thiên và lý do cậu lại đánh trống lảng

“ Aiyo, không biết cậu làm thế nào mà lại có thể thoát chết được thế nhỉ? Cũng không phải dạng vừa đâu, thông minh phết đấy chứ. Bị thương như vậy mà vẫn nhận ra mình thật là cảm động quá đi. Cơ mà tại sao cậu ấy phải giả chết? Cậu ấy định.....”

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

uốt cả đêm, ba người thức chăm sóc nó đến tờ mờ sáng mới chợp mắt. Ghê nhất là bọn họ mệt đến mức 5 phút điện thoại réo một lần mà vẫn ngủ được. Người gọi điện thoại ở đây không ai khác chính là Vương Nguyên và Williams, hai cậu lo lắng cho An An đến đâu cả đầu rồi giờ lại đến hai tên nhóc kia, thực sự tức không chịu được, hai người còn tự nhủ nếu gặp được Tuấn Khải và Thiên Thiên thì sẽ xử chết hai tên đó. Trong khi Vương Nguyên đứng ngồi không yên thì Thiên Thiên đang ngủ ngon lành và tâm trạng dường như vô cùng vô cùng hạnh phúc, cậu vừa lim dim vừa giữ chặt đôi tay nó lại, dĩ nhiên, cậu rất sợ nó lại biến mất lần nữa.

Nó nằm đó, khi những tia nắng bắt đầu đùa nghịch với gương mặt thanh thoát kia thì nó bắt đầu thức dậy. “ Đây là đâu? Người mình đau quá, on trời là mình còn sống sót.” Nó ngóc đầu dậy, phát hiện ra một tên nhóc, à không, một nam thần [hình như hơi quá] đang nắm chặt đôi tay nó. Nó im lặng, ngắm nhìn con người đó thật lâu thật lâu “ Cậu vẫn đẹp như ngày nào chỉ là bây giờ trông chừng chạc hơn 5 năm trước rồi, chắc cậu không biết tôi từng nhìn lên cậu rất nhiều lần đâu nhỉ? “ Nó cười nhẹ, phải kìm nén của nó đã quay về, nó nhớ lại được tất cả sau khi nhảy xuống vách đá. Kì niệm, những lúc khó khăn, những lúc vui vẻ, gương mặt cậu, hẹn ước, mọi thứ. Tự nhiên nước mắt nó cứ thế tuôn ra “ Tôi có nên nói cậu biết tôi là An Nhiên không? Nếu cậu biết tôi chính là cô gái năm xưa liệu cậu còn yêu tôi chứ? Tôi thực sự rất sợ mất cậu lần nữa đó” Mơn man với suy nghĩ của mình thì Thiên Thiên thức dậy

- Tỉnh rồi hả? Có đau không? Có không khỏe ở chỗ nào không nói tôi biết. Cậu mà biến mất lần nữa là tôi cho cậu một trận đấy. Tại sao cậu phải giả chết? Kể tôi nghe chúng nó có làm hại gì cậu không_ Thiên Thiên tuôn một tràng, cậu hỏi rất nhiều, nhìn nó tỉnh lại mà vui mừng như 10 năm chưa được gặp nó

- Được rồi, tôi không sao, cậu hỏi từ từ thôi tôi không trả lời kịp_ Nó cười. Là cười đó nhưng không được tươi như trước. Nghe thấy tiếng động, Tuấn Khải và Hạ Băng tỉnh lại, hai người họ đến bên giường hỏi thăm nó nhưng toàn bị Thiên chặn họng

- Biết rồi, biết rồi, biết rồi, tóm lại cậu làm thế nào mà lại thoát chết được thế?

- Đúng rồi đó, em có biết lúc em nhảy xuống là tâm trạng của tui anh tòi tẹt đến mức nào không?_ Tuấn Khải tưởng tượng lại cảnh đó hỏi

- Hô, mọi người coi thường em quá rồi, sau khi còi được dây trói, em có lấy của bọn người đó đoạn dây thừng dài. Ban đầu thì định bắt được đứa nào thì trói nó lại nhưng bọn nó toàn một lũ đồ con, căn bản là đầu không lại nên mới phải giả chết thôi. Người xưa có câu “ Đầu sức không bằng đầu trí”

mà_ Nó kể lại, giọng rất tự hào như mình vừa làm nên một kì tích

- Em đúng là gan to bằng trời rồi, thích chơi trò mạo hiểm thế cơ à_ Tuấn Khải vỗ tay khen nó “Nhưng tại sao em lại không cho tụi anh đưa về công ty?”

- Ca ngốc thế không biết, ngốc ơi là ngốc, về công ty bây giờ chúng nó lại biết em còn sống, lại bắt cóc em, lại hại em, cuối cùng làm sao em còn may mắn sống sót được nữa hả_ Nó nói dứt khoát

- Cũng phải, vậy bây giờ em định làm sao? Cứ trốn thế này mãi à?_ Tuấn Khải tiếp tục thắc mắc

- Ca có điên không? Em nhất định sẽ gửi bọn chúng vào trong tù, nhất là tên chủ mưu Hạ Vy đó, còn nữa ngoài Đại ca, Thiên Thiên, Hạ Băng và ba mẹ tôi nhất định không được nói với bất kì ai đây_ Ánh mắt nó bỗng trở lên sắc bén đến lạ thường, biểu cảm cũng không còn hồn nhiên như trước mà thay vào đó là sự thông minh và sắc sảo

- Tại sao?_ Tiểu Băng hỏi

- Nếu càng nhiều người biết thì kế hoạch của tôi sẽ tan rã, hơn nữa những người biết chuyện này sẽ gặp nguy hiểm nên tốt nhất là càng ít người biết càng tốt, OK?_ Nó nói như mọi chuyện đều đã được bàn thân sắp xếp một cách hoàn hảo

- Tại sao cậu biết tên tôi?_ Hạ Băng hỏi nó, ánh mắt dò xét

- Hả, tôi? Tôi.. tôi..tôi đói rồi, lấy đồ ăn đi, tôi không chết vì bệnh mà chết vì đói đó_ Lời nói ập úng, mặt biến sắc, nó đánh trống lảng

- Chờ tôi chút

Hạ Băng chạy vô bếp hâm nóng lại cháo. Tuấn Khải và Thiên Thiên ở ngoài vui vẻ trò chuyện với nó. Rồi Tuấn Khải mở điện thoại ra nghịch “OH MY GOD, 135 cuộc gọi nhờ từ Nguyên Tử và Williams, thật kinh khủng”

- Thiên Thiên, mở điện thoại em ra coi đi

Tuấn Khải giục, mắt cậu vẫn không rời cái điện thoại nhưng hiện tại cậu bị đờ. Thiên Thiên nghe lời đại ca, mở điện thoại ra xem” Ôi trời ơi, 150 cuộc gọi nhờ” Rồi Thiên Thiên và Tuấn Khải đứng dậy, dặn nó ăn uống cẩn thận rồi chạy về công ty mất, trước lúc đó hai người cũng bảo Hạ Băng ở lại chơi với nó, chiều họ lại tới.

“HAHAHA, lại bỏ tôi ở lại rồi, hy vọng mấy tên này có thể giữ bí mật “ Nó lườm

- An An, tôi có chuyện muốn nói với cậu_ Hạ Băng từ trong bếp đi ra nói

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Có Gắng Thay Đổi Vì Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Nó giật mình “ Chuyện gì đây? Biết thân phận thật của mình rồi à? Biểu cảm đó là sao? Thôi kệ cứ bình tĩnh từ từ rồi xoay sở” Quả không nằm ngoài dự đoán của nó, Hạ Băng lôi trong túi con Rilakkuma màu trắng ra để trước mặt rồi bắt đầu cuộc tra khảo

- Cậu chính là An Nhiên đúng không?_ Nét mặt nghiêm nghị, lời nói rắn rỏi

- Tôi...tôi_ Nó ập úng, vẻ mặt căng thẳng “Sao bây giờ, nhận à? Nhưng nhờ chị ấy nói cho Thiên Thiên biết thì phải làm sao?”

- Tôi nói không sai chứ, bằng chứng chính là con Rilakkuma này. Trên đời này, loại Kuma thiết kế với nhiều chức năng chỉ có hai con. Một con Thiên Thiên giữ con còn lại là của An Nhiên vậy mà cậu lại cầm con của An Nhiên là sao? Quá đủ để chứng minh thân phận của cậu rồi đó_ Hạ Băng ngày càng nghiêm túc nhưng lời nói của cô vẫn có gì đó thể hiện sự xúc động mạnh, ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn nó. Nó im lặng, không nói gì, giọng nói nghẹn lại “ Thì ra trong suốt năm năm qua mọi người vẫn còn nhớ đến mình sao? Họ vẫn còn yêu thương mình sao? Mình thực sự....” Nước mắt nó chọt tuôn ra, nó ôm thật chặt Hạ Băng lại

- Là em, là con bé ngốc nghếch của chị đây. Xa chị năm năm thực sự em nhớ chị nhiều lắm, nhớ chị nhiều lắm. Chị bây giờ lớn hơn rồi, chừng chạc hơn rồi, rất chu đáo nữa. Em cảm ơn chị rất nhiều vì thời gian qua đã chăm sóc cho Tiểu Thiên Thiên nha

Hạ Băng cũng rất bất ngờ, thì ra cảm giác của cô là thật sao? An Nhiên thực sự không hề chết, sự kì vọng của Thiên Thiên trong suốt năm năm qua hoàn toàn đúng sao? Bản thân cô rất vui mừng, cô vui cho Thiên Thiên, vui cho tình cảm của cậu ấy suốt thời gian qua đã được đền đáp. Cô nhẹ nhàng ôm nó vào lòng

- Chị cũng rất nhớ em đó, ngày em đi có biết chị buồn thế nào không? Giờ quay lại là tốt rồi, sao vừa nãy em không nói cho Thiên Thiên biết?
- Nóng quá, bỏ em ra đi. Còn nữa chị không được nói cho Thiên Thiên biết em đã nhớ lại đâu đấy_ Tự nhiên nó hốt hoảng
- Tại sao chứ?
- Kế hoạch trả thù của em bây giờ chính thức bắt đầu, em hoàn toàn không muốn chuyện tình cảm xen giữa lý trí, một lăm. Chờ đến khi mọi chuyện ổn thỏa rồi em sẽ tự khắc nói hết sự thật cho cậu ấy. Vậy nên chị đừng nói gì hết nha, em cầu xin chị đấy
- Thôi được rồi, mà kế hoạch của em là gì, nói đi_ Hạ Băng giục
- Chiều nay, khi bốn người tập trung đông đủ ta sẽ bàn bạc_ Nó nhếch miệng cười. Nét mặt hồn nhiên của năm năm trước đã không còn thay vào đó là sự thông minh, sắc sảo. Con người trải qua biết bao nhiêu chuyện rồi cũng phải thay đổi thôi và nó cũng vậy. Nó thay đổi vì bản thân, vì hạnh phúc của chính mình và hơn hết là vì cậu

~~~~~

Lúc này, tại công ty TF Entertainment

- Đi đâu mà suốt đêm không chịu về hả? Gọi điện thì không bắt máy, có biết người ta lo lắng không\_ Vương Nguyên nổi trận lôi đình
- Phải đó, ít ra cũng phải gọi điện thông báo chứ\_ Williams chen vô

Thiên Thiên và Tiểu Khải cứ đứng ngây ra đó, cúi đầu xuống thể hiện sự ăn năn hối lỗi. Biết rằng bây giờ bản thân đang rất vui nhưng cả hai đều phải kiềm chế lại, phải ôm cái suy nghĩ “Càng ít người biết càng tốt, tất cả đều là vì họ” Thiên Thiên không muốn để bị nghi ngờ nên cậu bắt đầu hỏi, một câu hỏi mà bản thân cậu thấy nó vô cùng ngớ ngẩn

- Có tung tích gì của An An chưa?
- Chưa, cảnh sát vẫn đang đi tìm\_ Williams xụ mặt xuống, vẻ mặt buồn bã
- “Không thể chịu nổi nữa rồi, cứ thế này mình nói hết sự việc ra mất “Thiên bắt đầu khó chịu thì Tuấn Khải thì thầm “Bình tĩnh, cố gắng lên, cố gắng lên, đừng nói gì cả” Nói xong đại ca liền giả vờ ho người lại, ho ho vài cái
- Suốt cả đêm ở trên núi, bây giờ bọn anh hơi mệt về phòng nghỉ đây
- Đúng đó\_ Thiên hiểu được thâm ý của đại ca cũng giả vờ hắt hơi rồi ho khan, xỏ mũi
- Ôm à, tôi khám cho, tôi cũng là con trai của bác sĩ mà\_ Williams quan tâm
- Thôi khỏi\_ Thiên và Khải đứng thẳng dậy, chạy vô phòng đóng cửa “Rầm” một cái lùm

Williams và Vương Nguyên khó hiểu

“Rõ ràng là giấu người ta chuyện gì đó mà”

Bốn giờ chiều, Thiên Thiên và Tuấn Khải trốn ra khỏi công ty, Thiên nói nhỏ “Vô quán nước kia trước rồi đánh lạc hướng hai tên ngốc theo sao nha đại ca” Nói rồi Thiên lôi Lão đại vào trong quán

- Bọn họ đi uống nước à?\_ Vương Nguyên hỏi
- Có thể, chắc tụi mình đa nghi quá rồi\_ Williams nói thêm mà không biết rằng trong lúc hai người đang nói chuyện thì Thiên và Khải đã trốn khỏi quán. Lát sau Williams ngó vào quán nhưng không thấy hai tên kia đâu
- Chúng ta bị lừa rồi\_ Williams chạy quanh quán mà không thấy Thiên và Khải đâu.....
- Học.... học... học, mệt quá, anh nghĩ ta nên hạn chế gặp nhau thôi chứ Vương Nguyên và anh bạn ngoại quốc nghi ngờ rồi\_ Tuấn Khải vừa nói vừa thờ ơ
- Được rồi, tôi biết, ngồi xuống đây chúng ta cùng nhau bàn bạc\_ Nó nói giọng điệu thân thiện
- Kế hoạch là gì, nói đi, tò mò quá\_ Thiên hào hứng
- Nghe cho rõ nhé: Thứ nhất chắc chắn rằng sau khi giết tôi xong Hạ Vy sẽ thay đổi lại toàn bộ bọn tay chân xung quanh vì đã nắm được điểm yếu của cô ả. Thứ nhì chúng ta sẽ gài người vào đó để thực hiện kế hoạch cho dễ, tôi đã gọi điện cho ba mẹ chuẩn bị người xong rồi\_ Nó giải thích
- Vậy rốt cuộc ta sẽ làm gì?\_ Băng và Khải đồng thanh



- Bất cô ta phải thú nhận tội lỗi của mình\_ Ánh mắt nó sau khi dứt lời bỗng trở lên sắc lạnh hơn bao giờ hết cứ như nó đã chờ ngày này lâu lắm rồi

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 52

Một căn nhà đồ sộ ở chân núi, rất đẹp, các đường nét vô cùng tinh xảo thể hiện rõ sự tinh tế, một đẳng cấp cao hơn hẳn những căn biệt thự xung quanh. Xa xa xuất hiện một ngọn đồi xám xịt, đỉnh đồi lõm chòm kì lạ, thấy hơi mờ mờ, ảo ảo giống như một điều kì diệu trong giấc mơ. Một miền đất mộc mạc và thật dễ chịu. Những thảm cỏ uốn lượn hai bên con đường trắng mà rộng. Nhưng đằng sau cái vẻ yên ả và ánh nắng chói chang kia, đã từng có đám mây đen che phủ trên nền trời tối, cũng trên đỉnh ngọn núi một tội ác đã được thực hiện...

“Nhận ra ta không? Ta đã trở về, trở về trả thù ngươi, cuộc sống của ngươi sẽ không được yên ổn đâu! Sẽ không được yên ổn đâu..” Giọng nói này trầm mà lạnh đến rợn tóc gáy, như văng vẳng bên tai kẻ gây tội. gương mặt trắng bệch, máu từ trán, chân tay cứ chảy ròng ròng, chảy hoài không hết, chảy đến mức nhấn chìm ai đó cùng với tiếng cười nham hiểm, ánh mắt sắc bén có thể làm người ta khiếp sợ, ám ảnh khó có thể quên được

- Đứng...đứng... đứng mà... đứng

Nằm trên giường, âm sắc trong giọng nói thể hiện rõ sự sợ hãi, cứ yếu ớt, yếu ớt dần. Đôi tay giơ lên, run run không thể cử động được nữa, toàn thân toát hết mồ hôi lạnh. Cô ta ngồi bật dậy, thở dốc, gương mặt như chết lặng đi đây khiếp đảm và bất lực. Cô ta kéo chặt lấy cái chăn trùm lên đầu

- Phù...phù...phù, ra chỉ là mơ, làm mình sợ suýt chết. Người chết rồi vốn làm sao trở về báo thù được chứ, chắc do mình căng thẳng, suy nghĩ hơi nhiều\_ Cô ta một mình độc thoại như muốn trấn an bản thân nhưng trong tâm trí vẫn không thể quên được ánh mắt, gương mặt cùng với cái nụ cười man rợn đó

Về đẹp trong treo của ban mai ngày hôm sau đã xóa bỏ cái lạnh lẽo, u ám buổi tối. Khi An An và Tiểu Băng ngồi vào bàn ăn, ánh dương xuyên qua ô cửa sổ có chấn song như làm sáng bừng cả ngôi nhà nhỏ. Một bữa ăn nhẹ, không có gì quá cao sang ngoài mấy món ăn giản dị, dễ làm mà hồi ở Việt Nam họ hay ăn.

- Mọi việc làm theo kế hoạch của em bao giờ mới có thể kết thúc đây? Sống ẩn dật thế này thực chị không quen chút nào\_ Hạ Băng mở đầu câu chuyện buổi sáng

- Kết thúc hả??? Em nghĩ có thể sẽ không nhanh thế đâu. Trước mắt em rất hứng thú với cuộc sống thế này. Cứ ẩn dật vậy cũng tốt mà\_ Nó hồn nhiên bảo, vẫn ăn uống bình thường làm Hạ Băng suýt nữa thì sặc thức ăn. Cô sừng sốt

- Ẩn dật? Em điên à? Chuyện này nếu mãi mãi không kết thúc thì Thiên Thiên tính sao? Em không định nói cho cậu ấy biết sao?

Nghe xong câu nói đó của Hạ Băng, nó khựng lại, suy nghĩ gì đó rồi nói nhưng giọng điệu vẫn có phần ấp úng

- Chuyện đó....chuyện đó...em...em chưa nghĩ đến

- Chưa nghĩ đến? Em hay nhí, chị cho em hai tháng, chỉ hai tháng thôi đấy, nếu mọi thứ còn chưa kết thúc chị sẽ nói hết tất cả cho Thiên Thiên biết\_ Cô nghiêm túc, giọng nói dứt khoát, rõ ràng

- Dạ, thưa người già, biết rồi ạ\_ Nó trả lời, nét mặt ngán ngẩm. Đang ăn thì có tin nhắn từ “Đại ca mặt đao” gửi đến [là nó lưu số trong máy như thế a]

“ Bao giờ mọi việc tiến hành đây An An?”

“ Chuẩn bị đâu ra đó hết rồi ca, Bảo Bảo tính ngày kia sẽ tiến hành, ca chưa ăn sáng sao?”

“ Ca ấy vừa mới lết xuống giường đó, ăn uống gì chứ”

“ Mặt liệt hả? Sao cậu cướp được điện thoại của Đại ca thế? Cậu có nói chuyện của tôi cho ai biết không đấy?”

Nó nhắn một lúc rất lâu nhưng không ai trả lời thực nó rất cáu “Mấy cái tên này, giỏi lắm, khi nào xong việc ta sẽ xử đẹp các ngươi.” Nó cũng đâu biết rằng tại công ty đang xảy ra một cuộc hỗn chiến

- Trả điện thoại cho anh mau lên Tiểu Thiên Thiên\_ Tuấn Khải vừa nói vừa đuổi theo Thiên Ti



- Còn lâu, chờ em nói xấu anh cho cậu ấy biết xong đã, bều lều\_ Thiên làm mặt quỷ chọc tức lại Đại ca
- Cậu ấy? Ai thế? Là con gái à? Chị dâu tương lai của chúng ta sao? Có ảnh không, cho em xem với\_ Vương Nguyên từ trong phòng chạy ra nhập bọn
- Còn lâu\_ Thiên và Khải quay người lại hét vào mặt Nguyên Từ một cái thật mạnh bỗng tự nhiên sững lại “À À, không có gì đâu, không có gì đâu” Đại ca cười trừ, kéo dài thời gian cho Thiên Thiên xóa bớt tin nhắn. Xong hai người chạy thật nhanh ai về phòng đó mặc cho một cơn gió lạnh thổi qua mặt Vương Nguyên “Hành động không lạ, rõ ràng đang giấu diếm người ta chuyện gì đó mà, chờ đấy, ta mà tra ra coi mấy người giải thích sao” Rồi Nguyên cũng vô phòng

~~~~~

“May quá, xem nữa thì lộ rồi, lần sau phải hành động cẩn thận hơn mới được, tốt nhất không nên để bị nghi ngờ”

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Cố Gắng Thay Đổi Vì Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Nắng vẫn trải dài trên mặt đất, yếu ớt chứ chẳng gay gắt như nắng hạ. Cứ thả hồn theo gió, theo tiếng rì rào lòng nhẹ biết bao nhưng hình như không phải. Nó ngồi đó, nhìn cậu ngắc ngứ không nói gì, tâm bất ổn, một chút áy náy, rung động. Không được, đã phóng lao là phải theo lao tới cùng, từ bỏ lúc này không kịp rồi

- Xin lỗi, trận chiến mới chỉ vừa mới bắt đầu thôi. Tôi phải trả lại tất cả không thiếu một thứ gì cho họ_ Gương mặt nghiêm túc hẳn, ánh mắt hiện rõ cái nhìn tức giận, oán trách, nó đứng dậy, toan trở về nhà thì Thiên Thiên bất ngờ giữ tay lại

- Từ từ, còn chưa vào việc chính mà

Nói hết câu, cậu đứng dậy, kéo tay nó chạy đến một nơi nào đó. Phản ứng không kịp, nó cứ theo đà kéo của cậu mà theo. Tóc bay bay trong gió, mắt không rời khỏi người trước mặt, không biết bản thân còn có thể vui vẻ như vậy được bao lâu, nên để cậu biết thân phận thật hay trốn tránh đến cuối cùng để rồi tất cả trôi vào dĩ vãng. Mon man, vô định, nó còn chẳng buồn ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, chính câu nói của cậu đã thất tình nó.

- Đẹp không? Tuyệt lắm đúng không?

- Hả???_ Nó ngơ ngác, hình như phản ứng hơi chậm, ngó ngang ngó dọc, quay luôn một vòng, mọi suy nghĩ này giờ, bận tâm lâu nay dường như quên hết, trước mắt nó, một mảnh đất vô vàn các loài cỏ dại và bao trùm lên là hoa bồ công anh. Mọi thứ đều nhẹ nhàng đứng đưa hòa với gió, nơi này thực rất đẹp. Không hoa hồng, hoa cúc,... không màu mè sặc sỡ, có gì đó hơi cũ, mang hơi hướng của tự nhiên nhiều hơn nên khá thú vị. Giản đơn???

- Woa, cậu tìm ra nó ở đâu thế? Quá tuyệt luôn đấy. Hoàn hảo

Tiểu An thốt lên, nét mặt rạng rỡ với nụ cười tươi chạy lại đám cỏ, như muốn ôm trọn chúng trong lòng. Cỏ cây cũng xào xạc, cũng tạo ra những âm thanh nhẹ nhàng như vậy gọi ai đó. Cậu đứng ngoài, âm thầm quan sát “Rõ ràng ngoài cái vẻ mạnh mẽ kia, cô ấy cũng rất dễ thương đấy chứ, rất trẻ con và rất giống cậu ấy” Tuy không cười nhưng cái nhìn của cậu lại chứa đựng sự ấm áp, hiền hiền. Bỗng, nó đi tới, lần này không phải cậu nắm tay nó chạy mà là chính nó nắm tay cậu chạy. Bỗng qua đám cỏ dại, nó đứng lại, ngả người ngã về phía sau

- Đã quá, có phải vậy không? Lần đầu trải nghiệm nên thấy rất là....ừm...hết từ để nói rồi

- Rất là vui, đặc biệt là còn đi với tôi nữa_ Cậu thêm vào, cũng ngả về phía sau như nó, bắt đầu bài ca tự luyện

- Ai thèm? Cậu tự tin quá rồi đấy

- Vậy ngày mai tôi gọi các Thiên Gia ra đây chơi nha, các tỷ ấy chắc vui lắm, chỗ này sẽ trở thành địa điểm du lịch nổi tiếng_ Cậu đùa

- Cứ gọi đi, cũng tốt mà, sau đó tôi sẽ giết cậu cho vào vạc dầu_ Nó lườm đến mức cậu cháy mặt cháy mũi

- Ấy, đùa chút thôi mà, cứ nghiêm trọng hóa vấn đề, y như....

- Y như cái gì hả? Nói thử xem nào_ Nó ra lệnh

- Không có gì, nói chơi thôi

- Tốt, cậu thử có suy nghĩ đen tối xem, coi tôi xử thế nào

Chương 54

Buông xuống rồi cái màn đêm u tối và âm đạm. Thời gian cứ âm thầm trôi...lặng lẽ...lặng lẽ...dành riêng cho Tiểu An một góc thu mình lại. Cô đơn, trống trải, nhớ, thứ cảm xúc lẫn lộn cứ len lỏi trong trái tim nhỏ bé ấy. Kể từ ngày hồi phục trí nhớ, nó thường hay tự hỏi chính mình những câu ngốc nghếch dù mãi vẫn chẳng thể biết lời giải đáp ra sao. Thiên Thiên, cậu chẳng nhớ đến tôi như tôi thương nhớ cậu đâu nhỉ? Cậu sẽ chấp nhận con người mới của tôi chứ? Hay cậu sẽ chán ghét, buông đôi tay ấy ra? Tôi thay đổi quá nhiều sao? Tôi phải dừng tất cả lại sao?

Nhớ Tiểu An của 5 năm trước chỉ là một cô bé ưa nhìn và khá dễ thương. Nó chẳng có gì nổi bật so với những cô nàng xinh đẹp khác. Nó chỉ đơn thuần là cô bé bình thường và cực kì buồn bình thôi. Cậu thì khác. Cậu xuất hiện ở kì đâu, cô gái nào cũng thích. Cậu lại có vỏ bọc bên ngoài rất lạnh lùng như soái ca bước ra từ truyện ngôn tình nhưng cái nội tâm thì vẫn thường xuyên âm thầm nổi loạn. Mỗi khi bên cạnh người thân là chẳng khác gì chú khi con nghịch ngợm. Nó yêu thích tính cách ấy của cậu nhất.

- Không được, không được để tình cảm xen lẫn công việc, nhất định phải đi tới cùng. Nó tự nhủ, dù biết thâm tâm cũng chẳng mấy dễ chịu gì. 5 năm trước, không phải, trước giờ ngoài cái vẻ ngoài mạnh mẽ ra, từng quyết định, từng câu nói cho đến hành động là nó nghĩ cho người khác hết. Vốn không phải con người ích kỉ, tàn độc, ưa không nổi sự trả thù cơ mà ai đã sai quá nhiều thì nhất định phải trả giá.

Kiến trúc hiện đại, căn biệt thự dưới chân núi thực sự luôn nổi bật giữa màu xanh của rừng cây bạt ngàn. Không, không hề, chẳng còn rõ từ khi nào chỗ này được màu u ám, lâu lâu lại vang lên tiếng hét thất thanh, quần quai và cực kì thảm hại của người nào đó.

- Máu...máu...máu, người đâu, quần gia, ông đâu rồi...máu...máu

Cô ta hoảng sợ, gương mặt tái xanh bỗng chốc biến thành trắng bệch, cất tới không còn giọt máu. Mắt tròn tròn, tròn to tới mức hai con ngươi muốn rơi ra ngoài đến nơi. Nhịp thở nhanh, nhanh, chậm, chậm, rồi loạn hết cả, ôm chặt lớp chăn mỏng mà hét. Người quản gia từ ngoài hốt hải chạy vào, gương mặt nhăn nhó, khắc khổ nhưng ánh lên sự trung thành

- Cô chủ, cô sao thế? Máu me ở đâu? Cô bình tĩnh có tôi ở đây rồi

- Máu...Tôi sợ...Cô ta lại về tìm tôi rồi, mau đuổi cô ta đi. Hạ Vy nói không thành câu, sự xúc động mạnh mấy hôm nay như hại cô ta muốn chết đi sống lại

- Nào, có máu me gì đâu, cô mở mắt ra nhìn đi, chắc là do căng thẳng quá thôi. Ngủ đi, an tâm, thời buổi khoa học tiên tiến bây giờ không có ma quỷ đâu. Người quản gia già liên tục vỗ nhẹ vào lưng cô ta, nhẹ nhàng đặt cô ta xuống giường rồi bỏ ra ngoài.

Đêm càng về khuya càng tĩnh lặng. Mọi chuyện dừng lại ư? Đừng có mà nhầm tưởng. Khi trái tim của một thiên thần nổi giận, ác quỷ sẽ lần át họ, con thịnh lộ, sự hành hạ, tiếng hét, khóc lóc thảm thương của con mồi chính là thú vui, là trò tiêu khiển. Đùa giỡn trên sinh mạng kẻ khác chính là hậu quả nặng nề nhất mà kẻ thù của họ phải gánh chịu. Ngoài trời, gió thổi hun hút, cuốn theo cả năm là khô giặt tung bay lên trời. Gió đập vào cửa sổ, lại cái âm thanh quen thuộc cũ “Vù...vù...vù”

- Đi theo ta... theo ta nào... lại đây. Âm thanh này thực sự ma mị, nó nhẹ bằng, nhẹ như tiếng gió kia chẳng? Hòa quyện lại, réo gọi, hút người ta vào khoảng không vô định. Hạ Vy nhồm người dậy, hình như có thứ gì đó lướt nhanh xuống nhà. À ta chẳng suy nghĩ nhiều, lẳng lặng làm y như câu nói bản thân nghe được.

Xuống tới phòng khách: vắng tanh. Lại một vật khác di chuyển ra ngoài vườn. Xa xăm, tại một nơi nào đó, tiếng chó tru không ngừng vọng lại. À ta như bị thôi miên, bước ra ngoài chẳng buồn để ý. Giống chớp từ đâu kéo về, nhoáng nhoáng, xẹt xẹt, giạt liên hồi với chiếc áo trắng đục, rách nát, máu tươi loang lổ. Một cơ thể mềm nhũn, thương tích đầy mình, khuôn mặt biến dạng lại mờ mờ ảo ảo hiện ra. Cơ thể kia từ từ đứng dậy, lần lượt tay, chân, rụng ròi hết, đôi mắt oán giận ánh lên rõ ràng, sáng cả đêm thâu.

Rất sắc nét, rõ mồn một ở đây, chẳng hề mờ nhạt chút nào, à ta rối loạn, ngồi xếp xuống đất, hai tay bịt chặt tai lại.

- Biến, biến hết đi, đừng đến đây, tôi xin cô đấy

- Ngươi phải trả giá, phải trả giá. Trả giá, trả giá, đền tội, đền tội đi. Đau khổ sẽ theo ngươi suốt đời. Sống không bằng chết. Muốn chết cũng không xong. Gieo nhân nào gặt quả nấy... Giọng nói danh thép, sắt đá mà tức giận không nguôi. Đôi mắt sáng quắc cứ tiến lại gần, gần hơn nữa. Câu nói lặp đi lặp lại trong đầu...vang...vang...vang

- Đừng...đừng...đừng đến gần đây. Á....Á....Á

